

1
Carlos

Vreau să-mi trăiesc viața a^oa cum ^otiu eu. Dar sunt mexican, a^oa că *mi familia* e întotdeauna prezentă ca să mă îndrume în toate, fie că-mi place, fie că nu. De^oi să mă „îndrume” e prea puțin spus. Mai degrabă să-mi „dicteze”.

Mi'amă1 nu m-a întrebat dacă vreau să plec din Mexic ^oi să mă mut în Colorado, ca să stau cu fratele meu Alex în ultimul an de liceu. A luat decizia de a mă trimite înapoi în America „pentru binele meu” — părerea ei, nu a mea. Iar când restul familiei a susținut-o, n-am mai avut ce face.

Chiar ^oi închipuie că trimițându-mă înapoi în SUA or să mă împiedice să sfâr^oesc la trei metri sub pământ sau în pu^o cărie? De când am fost concediat de la fabrica de zahăr, acum două luni, am dus *la vida loca2*. Țsta-i adevărul, gol-goluș, un adevăr care n-o să se schimbe în veci.

Mă uit pe hublou în timp ce avionul zboară peste Rocky Mountains, cu crestele lor înzăpezite. Nu mai sunt în Atencingo... dar nici în suburbiile ora^oului Chicago, unde mi-am petrecut toată viața înainte ca mama să ne facă pachet și să ne mutăm în Mexic, pe vremea când eram în anul doi de liceu.

Când aterizăm, îi urmăresc pe ceilalți pasageri cum se înghesuie

1 **Mama (lb. spaniolă)**

2 **O viață ne bună (lb. spaniolă)**

să iasă cât mai repede din avion. Nu mă grăbesc, rămân pe scaun și mă gândesc la situația în care mă aflu. O să-mi văd fratele pentru întâia oară după aproape doi ani. La naiba, nici măcar nu sunt sigur că vreau să-l văd.

Avionul aproape că s-a golit, așa că nu mai pot să trag de timp. Îmi iau rucsacul și urmez indicatoarele care duc spre banda rulantă pentru bagaje. Ies din terminal și îl văd pe fratele meu Alex așteptându-mă dincolo de punctul de control. Pe drum, mă întrebam dacă aveam să-l recunosc sau dacă nu cumva o să am senzația că suntem doi străini, nu rude. Dar nu, n-am cum să îl confund pe fratele meu mai mare... fața lui îmi e la fel de familiară ca propriul chip. Simt o mică satisfacție că l-am întrecut în înălțime și că nu mai arăt ca un puști sfrijit, așa cum mă știa el.

—*Ya estás en*³ Colorado, zice trăgându-mă spre el și îmbrățișându-mă.

Când îmi dă drumul din strânsoare, observ niște cicatrici estompate deasupra sprâncenelor și în jurul urechilor, pe care nu le avea înainte. Arată mai în vârstă, dar nu mai are privirea aia mereu în gardă, ca un soi de scut. Cred că am moștenit și eu chestia asta cu scutul.

—*Gracias*⁴, răspund pe un ton plat.

Alex știe că n-am niciun chef să mă aflu aici. Unchiul Julio a stat cu mine până ce am urcat în avion. Amenințându-mă că e în stare să aștepte în aeroport până ce era sigur că îmi desprinsesem fundul' de la

3 **Ai ajuns în (lb. spaniolă)**

4 **Mulțumesc (lb. spaniolă)**

pământ.

—Mai știi să vorbești englezește? mă întrebă Alex în timp ce ne îndreptăm spre banda de bagaje.

Îmi rostogolesc ochii în cap.

—N-am stat în Mexic decât doi ani, Alex. Mai bine spus, eu, *Mamă* și Luis ne-am mutat în Mexic acum doi ani. Pentru că tu ne-ai lăsat baltă.

—Nu v-am lăsat baltă. M-am dus la colegiu, ca să pot să fac ceva util în viață. Ar trebui să-ncerci și tu.

—Nu, mersi. Îmi place viața mea, așa inutilă cum e.

Înșfac sacul de pe bandă și ies cu Alex din aeroport.

—Ce porți la gât? mă întrebă fratele meu.

—Un rozariu, răspund jucându-mă cu cruciulița și mărgelele alb cu negru. Am devenit credincios de când nu m-ai văzut.

—Aiurea, credincios. Știu că e simbolul unei bande, zice când ajungem în dreptul unui bemveu argintiu decapotabil.

Alex nu-și poate permite o mașină așa bengoasă; a împumutat-o probabil de la iubita lui, Brittany.

—Și ce dacă? spun eu.

Alex a fost și el membru al unei bande, pe vremea când locuiam în Chicago. La fel și *mi papă*, înaintea lui. Deci am în sânge chestia asta de băiat rău, chiar dacă Alex nu e dispus să recunoască. Am încercat să trăiesc după reguli. Nu m-am plâns niciodată când cântătigam sub cincizeci de *pesos* pe zi muncind ca un câine după

orele de °coală. După ce fusesem dat afară °i începusem să ies cu cei din *Guerreros del barrio*⁶, scoteam o mie de pesos pe zi. Bani probabil murdari, dar care ne asigurau traiul.

—N-ai învățat nimic din greșelile mele? mă întreabă.

Rahat, pe vremea când trăiam în Chicago și Alex făcea parte din Latino Blood, îl veneram.

—Nu vrei să știi, răspund.

Alex clatină din cap, frustrat, îmi ia sacul din mână °i îl îndeasă în portbagaj. Ce dacă a plecat din Latino Blood? O să poarte urmele cicatricilor pentru tot restul vieții. Ii place sau nu, o să fie mereu asociat cu banda, chiar dacă nu mai e membru activ.

Îl privesc îndelung. S-a schimbat mult; am sesizat asta din clipa când l-am văzut. Arată încă a Alex Fuentes, dar și-a pierdut spiritul de luptă. Acum, că e student, își imaginează că poate juca după reguli, că poate transforma lumea într-un loc mai strălucitor. De mirare cât de repede a uitat că nu cu multă vreme în urmă locuiam într-o mahala dintr-o suburbie a orașului Chicago. Unele părți din lume nu vor străluci niciodată, oricât ai încerca să îndepărtezi murdăria și să le dai lustru.

—*Y Mamă V* întreabă Alex.

—E bine.

—Și Luis?

—La fel. Fratele nostru mai mic e aproape la fel de deștept ca tine, Alex. Își închipuie că într-o bună zi va ajunge astronaut, ca

Jose Hernández⁷.

Alex dă din cap, ca un tată care nu-și mai încape în piele de mândrie, și chiar am impresia că socoate că Luis își poate împlini visul. Se amăgesc amândoi... amândoi frații mei sunt niște visători. Alex crede că poate salva omenirea descoperind leacuri pentru boli, iar Luis crede că va putea explora lumi noi.

Intrăm pe autostradă și zăresc în depărtare un zid de munți. Care îmi amintește de relieful accidentat al Mexicului.

—Îți zice Front Range, mă lămurește Alex. Universitatea e la poalele munților, arată el spre stânga. Și acolo e Flati rons⁸. Seamănă cu niște scânduri de călcat. O să te duc odată să-i vezi. Brit și cu mine ne plimbăm pe acolo când vrem să ieșim din campus.

Când îmi aruncă o privire, mă vede că mă uit la el ca și cum ar avea două capete.

—Ce-i?

Glume^ote sau ce? *Me está tomando los pelos?*⁹

—Mă întrebam cine ești și ce mama naibii s-a întâmplat cu fratele meu. Fratele meu Alex era un rebel, și acu' trâncăne despre munți, fiare de călcat și plimbări cu iubita.

—Și ce-ai vrea? Să vorbesc despre cum e când mă îmbăt și sunt

7 **Inginer american de origine mexicană (n. 1962), fost astronaut NASA. În 2009, a participat la misiunea spațială STR-128, fiind primul vorbitor nativ de spaniolă care a efectuat un zbor în spațiul cosmic**

8 ***Flat iron* — fier de călcat (lb. engleză)**

9 **Face mișto de mine? (lb. spaniolă)**

dus cu pluta?

—Da! exclam ca și cum aș fi entuziasmat. Și pe urmă ai putea să-mi spui și mie unde să mă duc ca să mă îmbăt și să mă simt dus cu pluta, pentru că n-o să rezist multă vreme fără să-mi vâr vreo substanță d-aia, ilegală, în corp.

Mint. Dar presupun că *mi'amă* l-a prevenit pe Alex că mă bănuie^ote că iau droguri, a^oa că nu strică să intru în rol.

—Da-da, vezi să nu. Păstrează tâmpeniile astea pentru *Mamă*, Carlos. Nu mă las eu păcălit de tine.

îmi cocoț picioarele pe bord.

—Habar n-ai ce fac eu.

Alex mi le împinge jos.

—Te superi? E mașina lui Brit, nu a mea.

—Omule, tipa te-a prins în mreje. Când ai de gând s-o lași baltă pe *gringa*¹⁰ aia și să te comporți ca un băiat de vârsta ta, care se cuplează cu o grămadă de fete? Îl întreb eu.

—Brittany și cu mine nu ieșim cu alți oameni.

—De ce?

—Pentru că asta înseamnă să ai un iubit sau o iubită.

—Ba nu, asta înseamnă să fii *panocha*¹¹. Nu e normal ca un tip să iasă cu o singură fată, Alex. Eu, unul, sunt liber ca pasărea cerului și intenționez să rămân așa toată viața.

10 *Gringo, gringa* — nume dat persoanelor de rasă albă (argou spaniol)

11 *Vagin* (argou mexican); aici cu sensul de pământ

—Atunci, ca să fie clar, *Senor Liber ca pasărea cerului*, să nu te prind că te regulezi cu vreo fată la mine în casă.

O fi el fratele meu mai mare, dar tata e mort și îngropat de o grămadă de vreme. N-am nevoie de regulile lui cretine. E timpul să-mi impun punctul de vedere.

—Atunci, ca să fie clar, află că intenționez să fac ce vreau cât sunt aici.

—Uite, ce-i, ascultă-mă ce-ți spun și o să fie bine pentru amândoi. Și ai putea să înveți câte ceva de la mine.

Scot un râset scurt. Vezi să nu! Ce să învăț de la el, cum să completez un formular de înscriere la colegiu? Să fac experimente de termochimie? N-am de gând să mă bag în niciuna din chestiile astea.

În restul drumului de trei sferturi de oră, rămânem amân doi tăcuți și munșii se apropie cu fiecare milă. Tăiem câmpul Boulder al Universității Colorado. Clădiri din cărămidă roșie se profilează ici-colo și văd studenți cu rucsacuri în spate răspândiți peste tot. Chiar își închipuie Alex că-și va depăși condiția și va găsi un job bine plătit, ca să nu rămână sărac pentru tot restul vieții? Slabă speranță. O singură privire la tatuajele lui, și îl vor arunca pe ușa afară.

—Trebuie să fii la slujbă într-o oră, dar mai întâi o să te instalez, zice oprind într-o parcare.

Știu că lucrează la un atelier auto ca să plătească taxele uriașe de școlarizare, plus împrumutul guvernamental.

—Uite, asta e, zice arătând spre clădirea din față. *Tu casa. I*

Construcția asta rotundă oribilă, cu opt etaje, care se mănă cu un cocean de porumb uriaș, n-duce câtuși de puțin a casă, dar asta e. Scot sacul din portbagaj și îl urmez pe Alex înăuntru.

—Sper că asta-i partea săracă a orașului, Alex, îi zic. Pentru că fac urticarie în preajma bogătanilor.

—Nu trăiesc în lux, dacă asta vrei să spui. Sunt apartamente pentru studenți cu chirii subvenționate.

Urcăm cu liftul până la etajul patru. Holul putea a pizza răncedă și pe mochetă se înșiră niște pete. Două gagici mișto, îmbrăcate în uniforme de lucru, se îndreaptă către noi. Alexie zâmbește. Din reacția lor visătoare, deduc că ar fi oricând dispuse să îngenuncheze și să sărute pământul pe care calcă el.

—Mandi și Jessica, el e fratele meu Carlos.

—Buuună, Carlos, zice Jessica măsurându-mă din cap până-n picioare — am ajuns în centrul atenției celor mai *hot* puicuțe din colegiu, chestie care îmi place. De ce nu ne-ai spus până acum că fratele tău e așa de drăguț?

—E încă la liceu, le avertizează Alex.

Cine naiba se crede, să se bage între penisul meu și fetele astea două?

—În ultimul an, băguî, sperând să atenuez dezamăgirea lor că nu sunt student. Peste câteva luni o să împlinesc opt sprezece ani.

—O să-ți organizăm o petrecere, promite Mandi.

—Super, zic eu. Pot să vă capăt pe voi două în dar?

—Cu condiția să nu se supere Alex, spune Mandi.

Alex se îndepărtează și își trece mâna prin păr.

—O să dau de bucluc cu voi, zice el.

De data asta, gagicile izbucnesc în râs. După care o iau la picior pe hol, dar nu înainte de a se uita în urmă și a ne face semn cu mâna.

Intrăm în apartament. E clar, Alex e departe de a trăi în lux. Un pat îngust, acoperit cu o pătură subțire de lână, e lipit de un perete, în dreapta sunt patru scaune și o masă, iar imediat după ușa e o bucătărie atât de mică, încât de-abia dacă încap două persoane. Nu e nici măcar un apartament cu un dormitor. Ci o garsonieră. O garsonieră *mică*.

Alex arată spre o ușă de lângă pat.

—Acolo e baia. Poți să-ți așezi lucrurile în dulapul de vizavi de chichinetă.

Îmi arunc sacul în dulap și fac un tur al camerei.

—Aăă... Alex, și unde o să dorm?

—Am împrumutat o saltea gonflabilă de la Mandi.

—*Está buena* — e drăguță.

Dau din nou ocol încăperii. În casa noastră din Chicago, am împărțit o cameră mult mai mică cu Alex și Luis.

—Unde-i televizorul? Întreb.

—N-am.

Rahat. Chestia asta nu-mi miroase deloc a bine.

—Și ce naiba o să fac când mă plictisesc?

—Să citești.

—*Estás chiflado*, ești țicnit. Nu-mi place să citeesc.

—Asta o să se schimbe începând de mâine, spune Alex deschizând fereastra ca să aerisească. Am cerut deja să-ți fie transferată foaia matricolă. Mâine te prezinți la liceul Flatiron.

Liceu? *Fratele meu vorbește de coală?* Dumnezeu, ăsta-i ultimul lucru de pe lume de care-i arde unui băiat de apte sprezece ani. Crezusem că o să mă lase măcar o săptămână să mă obișnuiesc din nou cu viața în State. Ca să o iau de la capăt.

—Unde-ți ții iarba? îl întreb, conștient că îi pun răbdarea la încercare. Ar trebui să-mi spui de pe acum, ca să nu răscolească pe aici în căutarea ei.

—N-am niciun fel de iarbă în casă.

—OK? Atunci de la cine o cumperi?

—Nu cumpăr. Carlos, nu mă mai ocup de prostii dintr-astea.

—Ai spus că ai serviciu. Nu faci destui bani?

—Mda, destui cât să-mi permit să mănânc, să merg la facultate și să-i trimit mamei ce îmi mai rămâne.

Rumeg informația și între timp ușa apartamentului se deschide. O recunosc imediat pe iubita fratelui meu, care stă cu cheile de la garsonieră și geanta într-o mână, iar în cealaltă cu o pungă mare din hârtie groasă maro. Parcă ar fi căsătoriți.

—Carlos, sper că o mai ții minte pe Brittany.

Brittany își deschide larg brațele și mă trage spre ea.

—Carlos, e așa grozav să te avem aici, zice ea veselă.

Aproape că uitasem că fusese majoretă în liceu, dar de cum deschide gura, îmi amintesc.

—Grozav pentru cine? spun eu pe un ton aspru.

Face un pas în spate.

—Pentru tine. Și pentru Alex. îi e dor de familie.

—Da, pot să pun pariu.

își drege glasul și se foiește puțin stânjenită.

—Hm... bine, v-am luat niște mâncare chinezească pentru prânz. Sper că vă e foame.

—Noi suntem mexicani. De ce n-ai luat mâncare mexicană? o ia eu la rost.

Sprâncenele perfect pensate ale lui Brittany se încruntă.

—Asta a fost o glumă, nu?

—Nu tocmai.

Se întoarce spre bucătărie.

—Alex, vrei să vii te rog să mă ajuți?

Alex apare din bucătărie ținând în mâini farfuria de hârtie și furculițe din plastic.

—Care-i problema ta, Carlos?

Ridic din umeri.

—Nicio problemă. Am întrebat-o pe prietena ta de ce n-a cumpărat mâncare mexicană, atâta tot. Și s-a atacat.

—Poartă-te civilizată și mulțumește-i în loc să-o faci să se simtă prost.

De-acum e clar de partea cui e Alex. Cândva, îmi spusese că intrase în Latino Blood ca să protejeze familia, pentru că Luis îi cu mine să nu fim nevoiți să ne înrolăm noi. Dar acum îmi dau seama că familia nu înseamnă nimic pentru el.

Brittany își ridică brațele în aer.

—Nu vreau să vă certați din cauza mea, spune așezându-și geanta mai bine pe umăr și scoțând un oftat. Mai bine plec și vă las să vă reacomodați unul cu celălalt.

—Nu pleca, spune Alex.

Dios mw se vede treaba că fratele meu ^oi-a pierdut boa^ole unde va, pe drum, între Mexic ^oi locul ăsta. Sau poate Brittany le ține încuiate cu fermoarul în po^oeta aia fișoasă a ei.

—Alex, las-o să plece, dacă așa vrea ea.

E timpul ca Alex să scape din lesa în care-l ține tipa.

—Nu-i nicio problemă. Nu-ți face griji pentru mine, zice Brittany și îl sărută pe Alex. Sper să vă placă prânzul. Ne ve dem mâine.

Pa, Carlos.

—în sfârșit.

De cum dispăre, în^ofac punga maro din chichinetă ^oi o a^oez pe masă. Citesc eticheta de pe fiecare cutie. Pui Chow mein¹²... vităchowfun¹³... platoupu-pu¹⁴.

—Platou pu-pu?

—Sunt niște aperitive, îmi explică Alex.

N-am chef să pun gura pe o chestie care se cheamă „pu-pu”. Mă

12 Tăiței din aluat nedospit (*noodles*) prăjiți la foc iute, împreună cu bucăți de carne, țelină, ceapă ^oi alte legume

13 Mâncare cantoneză din bucăți de carne de vită, *noodles* de orez ^oi muguri de plante, totul prăjit la foc iute

14 Aperitive americano-chineze formate din carne și fructe de mare și cuprinzând de obicei rulouri de ou, coaste, aripioare de pui, crab, bucăți de carne de vită, crevete

deranjează până și faptul că fratele meu știe ce înseamnă un platou pu-pu. Las deoparte cutia aia, îmi vâr furculița adânc într-o masă de mâncare chinezească neidentificabilă și încep să înfulec.

—Tu nu mănânci? îl întreb pe Alex.

Se uită la mine de parcă nu m-ar cunoaște.

—*Que pasa ?*¹⁵ zic.

—Nu mă despart de Brittany, ca să știi.

—Păi tocmai asta-i problema, nu-ți dai seama?

—Nu. Îmi dau seama că am un frate de șaptesprezece ani care se poartă ca un țănc de cincii. E vremea să te maturizezi, *mocosos*¹⁶.

—De ce? Ca să ajung la fel de plecticos ca tine? Nu, mă lipsesc.

Alex își ia cheile.

—Unde pleci?

—Să-i cer scuze prietenei mele, și după aia la muncă. Fă-te comod, zice aruncându-mi și mie o cheie. Și nu te băga în bucluc.

—Dacă tot vorbești cu Brittany, îi zic mușcând dintr-un rulou cu ou, cere-i să-ți dea înapoi *huevos*¹⁷.

2 Kiara

— Nu-mi vine să cred că ți-a dat papucii pe telefon, zice Tuck, prietenul meu cel mai bun, citind cele trei propoziții de pe

15 **Ce ai? Ce se întâmplă (lb. spaniolă)**

16 **Mucosule (lb. spaniolă)**

17 **Ouă, boașe (argou spaniol)**

celularul meu, stând a°ezat la biroul de la mine din cameră. „*Ma in2esc ca mrg. Skz. Nutsupi, OK?*” Ar fi putut măcar să nu scrie prescurtat, spune aruncându-mi telefonul înapoi. *Nu t supt?* Ce prostie mai e °i asta? Ba sigur c-o să te superi.

Stau întinsă în pat, cu ochii în tavan °i cu gândul la primul meu sărut cu Michael. Eram la un concert de vară în aer liber, la Niwot¹⁸, ascun°i în spatele vânzătorului de înghețată.

—Am ținut la el.

—Mda. Mie nu mi-a plăcut niciodată. Nu poți să ai în credere într-un tip cunoscut în sala de așteptare a unui tera peut.

Mă răsucesc pe burtă, sprijinită în coate.

—La o ședință de terapie de *vorbire*. Și nu a lui, ci a lui 1₁ ate-său. Pe care îl adusese cu mașina.

Tuck, care nu a agreat nici unul dintre băieții cu care am ie°it până acum, scoate din sertarul biroului o agendă cu coperti roz pe care sunt desenate un craniu cu oase încruciate. Mă muștră făcându-mi semn cu degetul arătător.

—Niciodată să nu ai încredere într-un tip care îți declară că te iubește la a doua întâlnire. Mi s-a întâmplat și mie o dată. Și a ieșit un fiasco.

—Dar de ce? Nu crezi în dragoste la prima vedere?

—Nu. Cred în *pasiune* la prima vedere. În atracție sexua lă. Dar nu în dragoste. Michael ți-a spus că te iubește doar ca să ți se vâre în chiloți.

—Cum de ești așa de sigur?

—Pentru că și eu sunt bărbat, răspunde Tuck încruntându-se. Sper că nu te-ai culcat cu el.

—Nu, răspund scuturând din cap pentru a-mi sublinia spusele. Mă rog, de giugiulit, ne-am giugiulit, dar n-am vrut să împing lucrurile mai departe. Cred că... nu eram pregătită.

Nu l-am mai văzut și n-am mai discutat cu Michael față în față de două săptămâni, de când a început școala. A, sigur, ne-am trimis mesaje de câteva ori, și de fiecare dată el m-a informat că-i foarte prins și că o să mă sune când o să se elibereze. Michael e în ultimul an de liceu la Longmont, la treizeci de minute de mers cu mașina, iar eu învăț aici, în Boulder, așa că mi-am închipuit că e ocupat cu școala. Dar acum știu că motivul pentru care nu ne-am întâlnit n-a fost acela că el era prea ocupat. Ci că a vrut să se despartă de mine.

Din cauza altei fete?

Din cauză că nu sunt suficient de drăguță pentru el?

Din cauză că am refuzat să fac sex?

Exclus să-mi fi dat papucii fiindcă sunt bălbăită. Toată vara am muncit ca să-mi controlez tulburările de limbaj și din iunie nu m-am mai bălbăit deloc. Am fost în fiecare săptămână la sesiunile de terapie a vorbirii, în fiecare zi exershez în fața oglinzii și sunt în fiecare clipă conștientă de cuvintele care îmi ies din gură. Până acum îmi făceam mereu griji când rostesc ceva, așteptându-mă să-i văd pe ceilalți cum se holbează mai întâi derutați la mine, apoi au o revelație: „O, înțeleg — fata asta are o *problemă*.” și pe urmă mă privesc cu milă. După care vine presupunerea: „trebuie că e cam sărăcuțică cu duhul.” Iar pentru

unele dintre colegile de °coală, blbielile mele au fost o sursă inepuizabilă de amuzament.

Dar acum, gata cu blbiala.

Tuck °tie că în anul acesta mi-am propus să scot la lumină cui încrezător în mine — acea latură total necunoscută cole gilor de °coală. În primii trei ani de liceu am fost timidă °i introvertită pentru că mi-a fost îngrozitor de teamă ca lumea să nu rd pe seama blbielii mele. De acum încolo, în loc de Kiara Westford cea timidă, vreau să mă þin minte drept fata care nu se teme să-°i exprime părerile în public.

N-am luat însă în calcul varianta ca Michael să-mi dea pa pucii. Mă bazasem pe faptul că aveam să mergem împreună la întlnirea absolvenþilor¹, la balul de sfr°it de an...

—Nu te mai gândi la el, îmi ordone Tuck.

—Era un tip drguþ.

—La fel e þi-un dihor de casă păros, dar asta nu înseamnă i aþ vrea să ies la o întâlnire cu el. Meriþi mai mult de atât, K i.ira. Nu te vinde pe nimic.

-Uită-te la mine, îi cer. Hai să fim serioþi, Tuck. N-aduc nici pe departe cu Madison Stone.

Slavă Domnului. O detest.

¹ În original, *Homecoming* — întrunire organizată anual de către uni- > 1 1 itaþi °i licee cu absolvenþii tuturor promoþiilor.

Madison a ridicat expresia „fată rea” pe culmi inimagina bile. E bună la orice î°i pune în minte să facă °i ar putea fi oricând încoronată

drept fata cea mai populară din °coală. Toate tipele î'i doresc să-i fie prietene, pentru a avea acces la grupul celor cool. Pentru că Madison Stone *dă tonul* în tot ceea ce înseamnă cool.

—Toată lumea o place.

—Asta pentru că se tem de ea. în secret, toată lumea o urăște, zice Tuck și se apucă să mâzgălească ceva în agenda mea, apoi mi-o întinde. Uite, spune aruncându-mi un pix.

Mă zgâiesc la pagină, *LEGILE ATRACȚIEI* — asta stă scris în capul foii, °i de dedesubt porne°te în jos o linie verticală, trasată pe centrul paginii.

—Ce-i asta?

—în coloana din stânga vei nota toate calitățile pe care le ai.

Glumește?

—Nu.

—Haide, scrie. Ia-o drept un exercițiu de automotivare, un mod de a înțelege că fetele de genul lui Madison Stone nu sunt deloc atrăgătoare. Uite, termină următoarea propoziție: *Eu, Kiara Westford, sunt grozavă pentru că...*

Știu că n-am cum să-l fac să renunțe, așa că trântesc pe foaie niște prostii, apoi îi dau carnetul înapoi.

Citește ce am scris și se dă înapoi, oripilat.

—*Eu, Kiara Westford, sunt grozavă pentru că...* știu să arunc o minge de fotbal, să schimb uleiul la mașină și pot să mă cațăr pe munți de peste patru mii de metri altitudine.

îmi înșfacă pixul din mână, se așază pe marginea patului și începe să mâzgălească furios.

—Hai să o luăm de la capăt. Ca să avem imaginea completă a atractivității, trebuie să discutăm pe rând cele trei laturi.

—Cine a făcut regulile astea?

—Eu. Sunt Legile Atracției ale lui Tuck Reese. Începem cu trăsăturile de personalitate. Ești deșteaptă, amuzantă și sarcastică, spune notând fiecare din elemente în carnețel.

—Nu sunt convinsă că toate astea sunt calități.

—Crede-mă, sunt. Bun, stai așa, că n-am terminat. Mai ești și o prietenă devotată, adori provocările mai mult decât oricine și ești o soră nemaipomenită pentru Brandon.

Termină de scris și se uită la mine.

—Urmează cheștiunea aptitudinilor. Te pricepi la reparat mașini, ești o fire sportivă și știi să-ți ții gura.

—Asta din urmă nu-i o aptitudine.

—Ba da, scumpo, este.

—Ai uitat de salata mea specială cu spanac și nuci.

Nu știi să gătesc, dar salata mea place tuturor.

—E adevărat, faci o salată de milioane, spune el adău gând-o pe listă. OK, am ajuns la ultima parte — trăsăturile lizice, zice măsurându-mă de sus până jos și cântărindu-mă din ochi.

Scot un geamăt, întrebându-mă când avea să pună capăt umilințelor la care mă supune.

—Mă faci să mă simt ca o vacă scoasă la licitație.

—Mda, mă rog. Bun, deci ai piele fără cusur și un nas obraznic, care se potrivește la perfecție cu țâțele. Dacă n-aș fi gay, aș fi tentat să...

Câh, spun pocnindu-l peste mână și îndepărtând-o de pe foaia de hârtie. Tuck, nu poți, te rog, să nu mai folosești cuvântul ăsta?

Clătină din cap, scuturându-și pletele de pe ochi.

—Ce cuvânt, țâțe?

—Îhî. ăsta. înlocuiește-l cu sâni. Cuvântul care începe cu „ț” sună atât de... vulgar.

Tuck pufnește și își dă ochii peste cap.

—OK... *sâni* obraznici, izbucnește în râs, amuzat la culme. Scuze, Kiara, dar asta sună ca și cum ar fi ceva ce ai de gând să pui pe grătar la prânz sau să comanzi la restaurant.

Ia carnetul și se preface că citește un meniu, cu un accent britanic fals.

—Da, chelner. Aș vrea la sâni obraznici la grătar o garni tură de salată de varză.

l-l arunc în cap pe Mojo, ursulețul meu de pluș, mare și albastru.

—Zi-le „chestii intime” și mergi mai departe.

Mojo sare din capul lui Tuck și aterizează pe podea. Prie tenul meu cel mai bun nici nu clipește.

—Țâțe obraznice, tăiat. Sâni obraznici, tăiat, zice trăgând, cu gesturi largi, câte o linie peste ambele. înlocuim cu... chestii intime obraznice, adaugă scriind fiecare cuvânt în timp ce îl rostește. Așa, hai să vedem ce mai avem: picioare lungi, gene lungi. Nu te supăra, dar nu ți-ar strica o mani chiură, zice uitându-se la mâinile mele și încrêțindu-și nasul.

—Asta e tot? îl întreb.

—Nu știu. Crezi c-ar mai fi ceva?

Clatin din cap.

—OK, acum că știm ce fabuloasă ești, trecem la pasul următor, o listă care să descrie genul de băiat care ți-ar plăcea. Pe asta o s-o trecem în partea dreaptă a paginii. Să începi cu personalitatea. Vrei un tip care... completează tu.

—Vreau un tip demn de încredere. Realmente demn de încredere.

—Bun, zice notând.

—Vreau un tip care să se poarte drăguț cu mine.

Tuck continuă să scrie.

—Tip drăguț.

—Mi-ar plăcea un tip deștept.

—în ce sens? Descurcăreț sau inteligent din punct de vedere academic?

—Ambele? Îl privesc eu întrebător, neștiind dacă răspunsul meu e corect sau nu.

Tuck mă mângâie pe cap, de parc-aș fi un pânec.

—Bine. Să trecem acum la aptitudini.

Îmi face semn să tac, împiedicându-mă să-mi aduc contri-buția.

N-are decât să se lege la cap cu lista aia idioată.

—Partea asta o s-o completez eu pentru tine, zice. Vrei un tip cu aceleași aptitudini ca și tine, plus alte câteva. Cineva căruia să-i placă sportul, care să dea măcar impresia că apreciază interesul ăsta tâmpit al tău de a-ți pune la punct mașina de epocă, și care...

—La naiba, strig sărind din pat. Era să uit. Trebuie să merg în oraș să iau ceva de la atelierul auto.

—Sper că nu un zar dintr-ăla pufos, pe care să-l prinzi de oglinda retrovizoare.

—Nu e niciun zar. E un radio. Un radio de epocă.

Minunat! Un radio de epocă, tocmai bun pentru ma^oi na ta de epocă!
exclamă Tuck sarcastic bătând de câteva ori
din palme ^oi prefăcându-se entuziasmat.

îmi dau ochii peste cap.

—Vrei să vii cu mine?

Nu, spune închizând carnetul și aruncându-l în fundul sertarului.

Ultimul lucru de pe lume pe care vreau să-l fac e
să vin cu tine ca să te ascult cum trăncănești despre mașini cu indivizi
la fel de pasionați de subiect ca și tine.

Pe drum îl las pe Tuck acasă la el ^oi după cincisprezece minute
ajung la Atelierul Auto al lui McConnell. Bag ma^oina înăuntru ^oi dau
cu ochii de Alex, unul dintre mecanici, aple cat peste motorul unei
Broscuțe VW. Alex a fost studentul lui tata. La sfâr^oitul anului
universitar trecut, tata a aflat că Alex se ocupă de ma^oini. I-a povestit
de Chevrolet-ul Monte Carlo din 1972 pe care îl
recondiționez ^oi de atunci Alex m-a ajutat să găsec diverse piese.

—Bună, Kiara, spune ștergându-se pe mâini cu o cârpă și
rugându-mă să-l aștept cât aduce radioul. Uite-l, zice deschi zând
cutia.

Scoate radioul dinăuntru ^oi îndepărtează folia cu bule. Din spatele
aparaturii ies firele, ca ni^ote picioare fusiforme, dar altfel e pur ^oi
simplu perfect. Sunt con^otientă că n-ar trebui să mă înflăcărez atât de

tare din cauza unui radio, dar bordul n-ar fi complet fără el. Radioul pe care îl luasem preinstalat pe mașină nu funcționase niciodată și partea frontală, din plastic, era spartă, așa că Alex îmi căutase online un înlocuitor original.

—N-am avut însă timp să îl probez, spune trăgând de fiecare fir în parte, ca să se asigure că legăturile sunt solide. A trebuit să mă duc să-l iau pe fratele meu de la aeroport, așa că n-am putut să ajung aici mai devreme.

—A venit în vizită din Mexic? îl întreb.

—Nu e în vizită. De mâine încolo va fi elev în ultimul an la Flatiron, spune completând o factură. Și tu înveți acolo, nu?

Dau din cap.

Așază radioul înapoi în cutie.

—Ai nevoie de ajutor ca să-l instalezi?

N-am apucat să mă gândesc la asta, dar acum, când mă uit la radio mai îndeaproape, nu mai sunt așa de sigură pe mine.

—S-ar putea, răspund. Ultima dată când am sudat niște fire, le-am încurcat între ele.

—Atunci nu plăti factura acum, zice Alex. Dacă ai timp, mâine, după școală, oprește-te aici și ți-l instalez eu. Așa, voi avea timp să-l testez înainte.

—Mersi mult, Alex.

Își ridică ochii de pe factură și bate darabana cu pixul pe teștea.

—Știu că o să ți se pară ciudat, dar ai putea să îl conduci pe fratele meu mâine ca să-i arăți liceul? Nu cunoaște pe nimeni.

—Avem un program de sprijinire a integrării noilor elevi, spun,

mândră că pot să-i fiu de folos. Ai putea să vii mâine-dimineață cu el ca să ne întâlnim în biroul directorului și să semnez că accept să-i fiu ghidul elev.

Vechea Kiara ar fi fost prea timidă pentru a se oferi voluntar, dar nu și noua Kiara.

—Trebuie însă să te previn...

—Ce?

—Fratele meu e un tip cam dificil.

îmi lăpesc buzele într-un rânjet. Pentru că, a'oa cum bine observa Tuck..., „ador provocările.”

3

CARLOS

N-am nevoie de niciun ghid.

Astea sunt primele vorbe care îmi ies din gură în clipa când domnul House, directorul Liceului Flatiron, mă prezintă Kiarei Westford.

—Ne mândrim cu programul nostru de sprijinire a intergrării noilor elevi, îi explică domnul House lui Alex. Ajută mult la o tranziție lină.

Fratele meu dă din cap aprobator.

—Nicio problemă, din punctul meu de vedere. Sunt întru totul de acord.

—Nu și eu, bombănesc.

N-am nevoie de niciun blestemat de ghid, °i asta pentru că (1) din felul în care Alex a salutat-o pe Kiara, e clar că se cuno°teau dinainte, (2) tipa nu e deloc mi°to; are părul strâns într-o coadă de cal, poartă bocanci din piele pentru căpârări pe munte, o pereche de colan°i trei sferturi cu logoul Under Armour¹⁹ îpindu-se la bază °i e acoperită de la gât până la genunchi cu un tricou lălâu pe care e imprimat cuvântul ALPINIST, °i (3) nu-mi trebuie niciun babysitter, °i cu atât mai pu°in unul ales de fratele meu.

Domnul House stă a°ezat în fotoliul lui mare din piele maro °i îi întinde Kiarei o foaie cu programa mea °olară. Grozav, acum tipa °tie unde ar trebui să mă aflu în orice clipă. Dacă si tuapia nu ar fi atât de umilitoare, mai că m-a° prăbu°i de răs.

—Liceul nostru e mare, Carlos, zice House, de parcă n-aş li în stare să-mi gădesc singur drumul. Kiara este o elevă emi nentă. O să-°i arate care e dulapul tău la vestiar şi în prima săptămână o să te conducă la toate sălile de clasă.

—Eşti gata? mă întrebă tipa cu un zâmbet larg pe faţă. (Clopo°elul a sunat deja a doua oară; începe prima oră.

Pot să cer un alt ghid, unul care să nu rânjească aşa fericit că vine la °coală la °apte treizeci diminea°a?

Alex îmi face semn să ies şi îmi vine să-i arăt degetul, dar mi sunt deloc convins că directorul ar aprecia gestul.

O urmez pe *eleva eminentă* afară, pe coridorul pustiu, °i am senza°ia că am intrat în iad. Holul e mărginit de dulapuri °i pe pere°i

sunt lipite afi^oe. Pe unul scrie da, putem! — VOTEAZ-O PE MEGAN HAHN PRE^oEDINTĂ A CONSILIULUI ELEVILOR!, iar pe un altul JASON TU — TIPUL PE CARE TU TE PO^ol BAZA2 — trezorier al consiliului!, alături de alte afi^oșe, concepute pentru cel care îndeamnă SĂ FACEM DIN PRÂNZURILE MAI SĂNĂTOASE O REGULĂ3 — VOTA^oFI-L PE NORM REDDING!

In lb. engleză *Yes we Kahn*: joc de cuvinte bazat pe similitudinea fonetică dintre numele Kahn și verbul *can* (a putea).

In lb. engleză *Go-tuguy*: joc de cuvinte; numele Tu ^oi conjuncția *to* ₁ (jn in *guy*) se pronunță la fel.

' Iii lb. engleză *Make healthier lunches the norm*; joc de cuvinte între _{imi} numele Norm ^oi substantivul *norm* (regulă, normă).

Prânzuri mai sănătoase?

La naiba, în Mexic mâneam ce ne aduceam de acasă sau porcăriile pe care ni le trânteau în față. Nu existau alternati^o ve. Acolo unde am locuit eu în Mexic, oamenii mâncau ca să supraviețuiască, fără să-și facă griji în privința caloriilor sau a carbohidraților. Asta nu înseamnă că în Mexic nu există oa^o meni care trăiesc ca niște regi. La fel ca în America, și acolo sunt zone de bogătani în fiecare din cele treizeci și unu de state..., numai că familia mea n-a avut șansa dea locui în nici una din ele.

Locul meu nu e la Liceul Flatiron ^oi mai mult ca sigur că nu intenționez să mă țin după fătua asta toată săptămâna. Mă întreb cât o să reziste până ce renunță la programul ăsta idiot de integrare.

Mă îndreaptă spre un dulap în care îmi vâ^o boarfele.

—Dulapul meu e la alte două distanță de al tău, mă anun^o ță ea, ca

și cum asta ar fi o treabă nemaipomenită.

Când termin cu așezatul lucrurilor în dulap, îmi studiază foaia cu programa școlară, în timp ce merge pe hol.

—Sala de curs a domnului Hennessy e cu un etaj mai sus.

—*Donde está el servicio ?* o întreb.

—A? Nu învăț spaniola. *Je parlefrançais* — vorbesc franceza.

—De ce? Sunt mulți francezi în Colorado?

—Nu, dar vreau să fac un semestru în străinătate, în Franța, în anul doi de colegiu, așa cum a făcut și mama.

Mama mea nici măcar n-a terminat liceul. A rămas însărcinată cu Alex și s-a măritat cu tata.

—Vrei să zici că-nveți o limbă pe care o s-o folosești nu mai un semestru? Mi se pare o prostie.

Mă opresc când ajungem în dreptul unei ușii pe care e lipit un afiș care are desenat pe el un bărbat. Arată cu degetul mare spre ușă.

—*Servicio* înseamnă toaletă... Te-am întrebat unde e toaleta.

—A! zice ușor confuză, de parcă nu ar ști cum să rezolve

O deviație de la program. Bine. Atunci cred că-am să te aștept aici.

E momentul să mă distrez nițel, bătându-mi joc de ghidul meu.

—Asta dacă nu vrei să intri ca să-mi arăți locul... Nu știu până unde ai de gând să mergi cu chestia asta cu ghidarea.

—Nu *atât* de departe, zice făcându-și gura pungă, de parcă tocmai a înghițit o lămâie acră și clătinând din cap. Du-te mauntru. Te aștept aici.

Intru și îmi sprijin brațele de chiuvetă, trăgând aer adânc în piept. Tot ce văd în oglindă e un tip a cărui familie îl consideră un ratat.

Poate c-ar fi trebuit să-i spun adevărul mamei: că fusesem dat afară de la fabrică pentru că o protejasem pe micuța Emi. Ii îi iarez, de numai cincisprezece ani, de hărpuielile unuia dintre supraveghetori. Era și a destul de rău că fusese nevoi să abandoneze școala pentru a munci ca să-și ajute familia. Atunci când tipul s-a gândit că-și poate permite să-și pună labela pe ea numai pentru că era *eljefel*, mi-am ieșit din minți. Da, mă costase slujba..., da meritase și aș proceda în felul acesta, indiferent de consecințe.

Un ciocănit în ușă mă readuce la realitate, și anume faptul că trebuie să fiu escortat la ore de o fată îmbrăcată ca și cum ar fi gata să plece să escaladeze un munte. Nu mi-o pot imagina pe Kiara având vreodată nevoie de ajutorul unui băiat, care să se bată pentru ea; în caz c-ar fi amenințată de vreun tip, probabil că l-ar strangula cu tricoul ăla lălău al ei.

Ușa se crapă nițel.

—Ești acolo? aud vocea Kiarei rezonând în baie.

—Mda.

—Ai terminat?

Îmi dau ochii peste cap. Un minut mai târziu, când ies și o iau spre scări, observ că escorta mea nu mă urmează. Stă pe holul pustiu, cu o privire acră încremenită pe față.

—N-ai avut nevoie la toaletă, zice cu o voce iritată. Ai intrat acolo ca să tragi de timp.

—Ești un geniu, răspund pe un ton sec și încep să urc scările două câte două.

Unu la zero pentru Carlos Fuentes.

O aud bocănind în urma mea, încercând să țină pasul. O iau înainte pe holul de la etajul unu, cu gândul la diverse modalități de a scăpa de ea.

—Mersi că m-ai făcut să întârzi degeaba la oră, zice Kiara grăbind pasul.

—Nu da vina pe mine. N-a fost ideea mea să-mi iau un babysitter. Și, ca să știi, sunt în stare să-mi găsesc singur drumul.

—Zău? Pentru că tocmai ai trecut de sala domnului Hennesey.

Rahat.

Eleva eminentă marchează o ea un punct.

Scorul e 1-1. Nu-mi plac meciurile egale. Îmi place să câștig... la diferență mare.

Fără să vreau, mă enervez observând licărul de amuzament din ochii ghidului meu.

Mă apropii de ea, mă apropii foarte tare.

—Ai chiulit vreodată de la ore? o întreb pe un ton în care se amestecă răutatea și flirtul.

încerc s-o dezechilibrez, ca să preiau din nou controlul.

—Nu, răspunde ea încetișor, părând agitată.

Bun. M-aplec și mai tare spre ea.

—Ar trebui să încercăm s-o facem împreună cândva, zic cu dulceață în glas, deschizând ușa clasei.

O aud cum își trage răsuflarea. Uite ce-i, nu eu am cerut să am o față și un corp după care fetele se dau în vânt. Inșă, mul țăumită amestecului ADN-urilor părinților mei, le am pe unândouă și nu mi-e deloc rușine să mă folosesc de ele. Fața, demnă de invidia lui Adonis, e unul din puținele avantaje care mi-au fost oferite în viață și intenționez să-l exploatez la maximum, în scopuri bune sau rele.

Kiara mă prezintă rapid domnului Hennesey și iese la fel tic iute pe ușă. Sper că modul meu de a flirta a speriat-o de-a lunea. Dacă nu, va trebui ca data viitoare să mă străduiesc m.ii mult. Stau la ora de matematică și mă uit prin clasă. Toți

■< *|>iii par să provină din familii de oameni avuți. Școala asta mi seamănă deloc cu liceul din Fairfield, suburbia orașului (liicago unde am locuit înainte de a ne muta în Mexic. La I ii cui Fairfield, aveam copii bogați și copii săraci. Liceul I Lit iron aduce mai degrabă cu una din școlile ale particulare i umpe din Chicago, unde elevii poartă numai țoale de firmă

11 onduc mașini fițoase.

Obișnuiam să ne batem joc de elevi ca ăia. Și acum am i|uns să fiu înconjurat de ei.

Lecția de matematică se termină și Kiara mă așteaptă în fața ușii. Nu-mi vine să cred când o văd.

—Cum a fost? mă

întreabă cu voce tare, ca să acopere zgomotul elevilor care se grăbesc să ajungă la ora următoare.

—Doar nu vrei să-ți

răspund cinstit, nu?

—Probabil că nu.

Haide, nu mai avem
decât cinci minute, își
croiește drum printre
elevi și eu o urmez,
uitându-mă

cum coada îi saltă la fiecare
pas, de parc-ar fi un cal.

—Alex m-a prevenit că
ești un rebel.

O, și încă n-ai văzut
nimic.

—Cum l-ai cunoscut pe
fratele meu?

—A fost studentul tatei.
Și mă ajută să-mi
recondiționez

mașina.

*Chica*1 asta e ceva de
necrezut. își
recondiționează
mașina?

—Ce știi tu despre
mașini?

—Mai multe decât tine,
îmi aruncă peste umăr.

Râd.

—Vrei să pui pariu?

—Poate, zice și se

oprește în fața unei
clase. Aici e sala de
biologie.

O puicuță tare de
tot trece pe lângă noi
și intră în clasă. E
îmbrăcată în blugi
strâmți și o bluză încă
și mai mulată pe
corp.

—Uau, cine-i tipa?

—Madison Stone,
mormăie Kiara.

—Fă-mi cunoștință cu
ea.

—De ce?

Pentru că știu că asta
te-ar enerva la culme.

—De ce nu?

își strânge cărțile la
piept de parc-ar fi un scut
armat.

—Pe moment, îmi
vin în minte vreo
cinci motive pentru
care n-aș face-o.

Ridic din umeri.

—OK. Hai să le
auzim.

—N-avem timp, o să sune clopoțelul. Crezi că poți să te prezinți și singur doamnei

Shevelenko? Tocmai mi-am amintit că mi-am uitat tema la franceză în dulap.

—Atunci e cazul să o iei din loc, zic uitându-mă la încheietura mâinii, pe care nu am niciun ceas, deși nu cred că tipa... observat. O să sune clopoțelul'.

—Ne vedem aici, după oră, spune și o ia la fugă pe coridor.

Intru în clasă și o aștept pe Shevelenko să-și ridice ochii și... I mă bage în seamă. Stă la catedră și lucrează la computer; se pare că e ocupată să trimită un e-

mail personal.

Îmi dreg glasul ca să-i atrag atenția. Îmi aruncă o privire, îpoi schimbă programul pe calculator.

—Stai unde vrei. O să strig imediat catalogul.

—Sunt nou-venit, o informez.

C Chestie de care ar fi trebuit să-și dea singură seama, având în vedere că nu m-a văzut la față în cele două săptămâni de i .hui a început școala, dar în fine...

Ești elevul ăla venit la schimb din Mexic?

Nu tocmai. Nu la schimb, ci *transferat*, dar am senzația că l H >.i asta nu se încurcă în detalii.

Mda.

Nu pot să nu remarc picăturile de sudoare care îi atârnă 'li mustața

pufoasă de culoarea de chestii linii .istea.
piersicii. Din câte știu, Mătușă-mea Consuelo a
există cum se cheamă? avut aceeași problemă,
— oameni care se ocupă

asta până când mama a pus mâna pe ea și pe niște ceară fier binte și
le-a vârat pe amândouă în aceeași cameră.

—Vorbești engleza sau spaniola acasă? mă chestionează
Shevelenko.

Nu sunt foarte convins că are dreptul să mă întrebe așa ceva, dar
ce mai contează?

—Ambele.

își întinde gâtul și se uită peste clasă.

—Ramiro, vino încoace.

Văd un tip Latino apropiindu-se de catedră. E o versiune mai
înaltă a lui Paco, prietenul cel mai bun al lui Alex. Când erau în
ultimul an de liceu, Alex și Paco au fost împușcați, chestie care ne-a
dat tuturor viețile peste cap. Paco a murit. Nu știu dacă vom reuși
vreodată să trecem peste asta. Imediat ce fratele meu a ieșit din spital,
ne-am mutat în Mexic, ca să stăm cu restul familiei. După aceea,
lucrurile n-au mai fost niciodată la fel.

—Ramiro, el este..., zice Shevelenko, apoi se uită în sus la mine.
Cum te cheamă?

—Carlos.

Îl măsoară pe Ramiro de sus până jos.

—Tu ești mexican, el e mexican. Voi doi o să stați împreună,
sunteți amândoi vorbitori de spaniolă.

îl urmez pe Ramiro spre una din mesele de laborator.

—Tipa-i pe bune? îl întreb.

—Cam da. Anul trecut, Heavy Shevy²⁰ i-a zis unui tip, Ivan, „rusul” vreo șase luni, înainte ca să-i învețe numele.

—Heavy Shevy?

—Nu te uita la mine, zice Ramiro. Nu eu i-am dat porecla. I se zice așa de pe puțin douăzeci de ani.

Clopoțelul sună, dar toată lumea continuă să vorbească. I leavy Shevy se întoarce la computerul ei, ocupată cu mailul.

—*Me llamo*! Ramiro, dar sună prea mexican, așa că toată lumea mă strigă Ram.

“i numele meu sună prea mexican, dar eu nu simt nevoia să-mi pun sub semnul îndoielii mo^otenirea “i să mi-l schimb în Cari, de dragul de a mă integra. O singură privire dacă îmi irunci, “i-ți dai imediat seama că sunt Latino, a^a că ce rost ar avea să pretind că sunt altfel? întotdeauna l-am acuzat pe Alex că vrea să pară alb pentru că refuză să se lase strigat pe numele din certificatul de na^otere, Alejandro.

—*Me llamo* Carlos. Poți să-mi zici Carlos.

Acum, că mă uit la el cu mai multă atenție, observ că Ram | >D.irtă o căma^oă de golf cu un logo de marcă. S-o fi trăgând el <lin Mexic, dar pun pariu că *su familia*² nu locuie^ote acolo în apropiere de

20 în lb. engleză, *heavy* — tare, puternic; *shevy* (termen argotic) — discriminatoriu; porecla este menită să definească o persoană cu puternice manifestări rasiale, fiind totodată “i prescurtarea numelui Shevelenko în Shevy

a mea.

—Deci ce poți face pe aici ca să te distrezi? zic eu.

—întrebarea e ce *nu* poți face, răspunde Ram. Poți să ir întâlnești cu amicii la Pearl Street Mali, să mergi la film, să lai i plimbări, să te dai cu snow-boardul, să faci rafting, alpi ni .m, să te duci la petreckeri cu gagici din Niwot și Longmont.

Niciuna din chestiile pe care le enumeră nu mi se par i li'.l i active, cu excepția petreckerilor.

Vizavi de masa noastră stă puicuța aia supertare, Madi-

•Mi. I lainele strâmte se asortează de minune cu părul blond

l M.i numesc (lb. spaniolă).

lamiliului (lb. spaniolă).

înspicat, cu zâmbetul mare de pe față °i cu o pereche de *chichis*²¹ încă °i mai mari, care ar putea rivaliza cu ai lui Brittany. Nu că m-a° chiombi la iubita fratelui meu, da adevărul e că nu prea îi poți rata.

Madison se apleacă peste masă.

—înțeleg că tu ești elevul cel nou, spune ea. Eu sunt Ma dison. Și tu...

—Carlos, se bagă Ram în vorbă înainte ca s-apuc să zic ceva.

—Sunt sigură că știe să se prezinte și singur, Ram, sâsâie ea, apoi își dă părul pe după ureche, dând la iveală niște cercei cu diamante care ar putea orbi pe cineva dacă soarele i-ar lovi în unghiul potrivit.

Se vâără și mai tare în sufletul meu și-și mușcă buza de jos.

—Ești tipul cel nou din *Meh-hee-co*?

E-ntotdeauna enervant când puștii albi îi imită pe mexicieni. Măntreb ce altceva a mai auzit despre mine.

—Si.

îmi aruncă un zâmbet sexy și se apleacă și mai mult spre mine.

—*Estás muy caliente.*

Cred că tocmai a încercat să-mi spună că sunt un tip *hot*. Nu a o să zice în *Meh-hee-co*, da' mi-a căzut oricum în fața.

—Mi-ar prinde bine un prof particular de spaniolă. Ultimul pe care l-am avut a fost un dezastru.

Ram își drege glasul.

—*Que tipa!* În caz că n-ai ghicit deja, eu am fost ultimul ei profesor.

Rămân cu ochii fixați pe Madison. El are pe vino-ncoace o problemă în a-și etala activele. De o genul meu sunt *chicas* mexicane exotice, cu pielea de culoarea mierii, presupun că niciun tip nu e în stare să-i reziste lui Madison. Iar ea o ține.

Când o fată de la o altă masă o strigă, mă întorc spre Ram.

—I-ai fost prof sau ai ieșit cu ea? îl întreb.

—Ambele. Câteodată simultan. Ne-am despărțit acum o lună. Ascultă-mi sfatul și ferește-te de ea. Mușcă.

—La modul propriu? zic eu rânjind.

—Pe bune, nu merită să te apropii ca să descoperi răsunul. Află însă că spre sfârșitul relației noastre, eu deveni sem elevul și ea profă. Și nu mă refer aici la spaniolă.

—*Estă sabrosa.* / O să-mi încerc norocul.

—N-ai decât, omule, zice Ram ridicând din umeri, chiar lu clipa când Heavy Shevy se scoală de pe scaun și începe să no predea. Numai să nu zici că nu te-am prevenit.

Deocamdată nu am de gând să fiu iubitul vreunei tipe, da' mi m-ar deranja dac-a° putea să aduc vreo câteva gagici de la lu cui Flatiron acasă la Alex, doar ca să-i dovedesc că sunt

■ uct opusul lui. Mă uit la Madison și ea-mi zâmbește înapoi,
■ Ir parcă mi-ar promite că mi-a rezervat ceva mai mult decât •il.lt. Mda, ar fi candidata perfectă de dus acasă la Alex. Sea- m.in.i cu Brittany, numai că n-are aura aia de sfântă în jurul capului.

După ce mă chinui să trec peste orele de curs de diminea ța, sunt mai mult decât pregătit să iau prânzul. Când sună

iInpoțelul, mă bucur că n-o găsesc pe Kiara în ușă, așteptân-

•n i mă, așa cum mi-a promis. Mă duc la vestiar și scot din du- I >) > s.mdvișul pregătit cu ce-am luat de prin frigiderul lui Alex.

Poate că ghidul meu m-a părăsit. Chestie care nu m-ar de ranja cătuși de puțin, atâta doar că-mi ia vreo zece minute ca să găsesc cantina. Intru și dau să mă așez singur la una din mesele rotunde, până ce-l văd pe Ram făcându-mi semne.

—Mersi că m-ai lăsat baltă, aud o voce în spate.

Mă întorc °i dau cu ochii de *eleva eminentă*.

—Credeam că tu m-ai părăsit.

Clatină din cap, ca și cum ăsta ar fi lucrul cel mai ridicol pe care i-a fost dat să-l audă vreodată.

—Sigur că nu. Numai că n-am putut să ies din clasă mai devreme.

—Păcat, îi spun prefacându-mă înțelegător. Dacă-ș fi știut, te-aș fi așteptat...

—Da, vezi să nu, zice dând din cap în direcția lui Ram. Du-te să te așezi la masa lui Ram. Am văzut că ți-a făcut semn.

Îi arunc o privire șocată.

—Vai de mine. Chiar îmi acorzi această permisiune?

—La fel de bine poți să stai și lângă mine, spune, de parcă ar fi o opțiune la care aș sări în sus de bucurie.

—Nu, mersi.

—Mi-am închipuit eu.

Kiara se așază la coada cu mâncare caldă, iar eu mă-ndrept spre masa lui Ram. Încalcesc un scaun și Ram mă prezintă prietenilor lui, cu toții tipi albi care arată la fel. Vorbesc despre fete, despre sport și echipa lor de fotbal de vis. Mă îndoiesc că vreunul din ei ar rezista unei zile de muncă la fabrica de zahăr din Mexic. Unii dintre amicii mei câștigau mai puțin de cincisprezece dolari pe săptămână. Ceasurile de mână ale tipilor ăștora costă probabil mai mult decât salariul pe un an al prietenilor mei.

Madison îmi face apariția lângă masa noastră în timp ce Kam se duce să se așeze din nou la coadă.

—Bună, băieți, spune. Părinții mei pleacă din oraș în wee kend.

Vineri seara dau o petrecere, dacă vreți să veniți și voi. Numai să nu-i spuneți lui Ram.

Bagă mâna în poșetă și scoate dinăuntru un ruj. Învârte tibiul de mai multe ori, apoi îi extrage capacul și se dă cu el pe buze. Când

cred c-a terminat, îmi rotunjește buzele și continește să plimbe rujul circular. Mă uit să văd dacă mai e și altceva care urmărește showul erotico-glossy. Și bineînțeles, doi dintre amicii lui Ram s-au oprit din discuție și sunt complet captivați de talentele ei speciale. Ram se întoarce și se concentrează pe bucata de pizza cu pepperoni l.

Când Madison pocnește din buzele rujate, îmi îndrept din nou atenția spre ea.

—Carlos, o să-ți dau datele mele de contact, zice ea, apoi se oate un pix și mă prinde de mână.

Se apucă să-și caligrafieze ca o artistă numărul de telefon și i adresă pe antebrațul meu, deasupra tatuajelor. Face semn și nu l termină împreunându-și degetele, după care pleacă și se c masa unde stau prietenele ei.

Murc din sandviș și scanez din priviri cantina, în căutarea lui mei, personajul anti-Madison. E așezată la o masă cu un lip cu plete blonde zburlite care îi cad peste față. Gagiul e
•im de înălțimea și formația mea. O fi iubitul ei? Dacă-i
i., îi plâng de milă. Kiara e genul de fată care se așteaptă ca
iiiil || Ini să-i fie supus și s-o pupe mereu în fund.

lorpul și mintea mea nu sunt făcute pentru supușenie și ni-i bine mor decât să pup pe cineva în fund.

' Specialitate italienească de salam picant.

Kiara

Deci cum te-ai descurcat ca ghid? mă-ntreabă mama la cină. Țiu că azi-dimineață de-abia a^oteptai.

—Nu prea grozav, îi răspund întinzându-i fratelui meu mai mic, mânjit tot pe față cu sos de spaghetti, un al treilea șervețel.

îmi amintesc de ultima oră, a opta, la sfârșitul căreia m-am prezentat la u^a clasei lui Carlos, pentru a descoperi că-^oi luase deja tãlpã^oișã.

—Carlos m-a lăsat baltă de două ori.

Tata, în calitatea lui de psiholog care consideră oamenii niște specimene numai bune pentru a fi analizate, își încrețește fruntea în timp ce se servește cu o a doua porție de fasole verde.

—Te-a lăsat baltă? De ce ar face așa ceva?

Hm...

—Pentru că se crede prea cool pentru a fi escortat prin școală.

Mama mă mângâie pe cap.

—Nu e deloc cool să-ți lași baltă ghidul, dar ai răbdare cu el. Tocmai s-a mutat aici. Nu-i vine ușor.

—Mama ta are dreptate. Nu-l judeca prea aspru, Kiara, spune tata. Probabil că băiatul încearcă acum să își găsească locul. După ore, Alex a trecut pe la mine și am avut o conversație prelungită

cu el. Sărmanul băiat. N-are decât douăzeci de ani și și-a luat pe cap răspunderea pentru un puști de șaptesprezece.

—De ce nu-l inviți mâine pe la noi pe Carlos, după ore? propune mama.

Tata arată aprobator cu furculița spre ea.

—Excelentă idee.

Sunt sigură că ultimul lucru pe care ți l-ar dori Carlos ar fi o invitație la mine acasă. Mi-a dat clar de înțeles că mă tolerează în săptămâna asta doar pentru că n-are încotro. Vineri, după ce îndatoririle mele de ghid vor lua sfârșit, va da proba bil o petrecere ca să sărbătorească.

—Nu știi ce să zic.

—Fă-o, zice mama fără să-mi ia în seamă ezitarea. O să pi rgătesc niște fursecuri cu marmeladă de portocale, după

Orțeta nouă a lui Joannie.

Nu ți dai dacă lui Carlos îi plac fursecurile cu marmeladă de portocale, dar...

Bun, o să-l întreb. Dar să nu vă mirați dacă va zice nu. Să nu te miri dacă va zice da, spune tata, mereu opti mist.

În dimineața următoare, în timp ce-l escortez pe Carlos în pauza dintre orele a treia și a patra, reușesc în sfârșit să-mi ulim tot curajul ca să-l întreb:

— N-ai vrea să vii pe la mine după școală?

Kidică din sprâncene.

— Ce faci? îmi dai întâlnire?

Sirftșnesc din dinți.

—Nu te umfla în pene.

—Bine. Pentru că nu ești genu' meu. Mie-mi plac tipele sexy și proaste.

—Nici tu nu ești genul meu, latru eu. Mie-mi plac tipii inteligenți și amuzanți.

—Sunt un tip amuzant.

Ridic din umeri.

—Poate că sunt eu prea inteligentă ca să-ți înțeleg glumele.

—Atunci de ce te-ai obosit să mă inviți?

—Mama... a făcut fursecuri.

Dau înapoi imediat ce vorbele îmi ies din gură. Cine ar invita pe cineva acasă *ca să mănânce fursecuri*? Poate numai frățiorul meu, dar el e la grădinișă.

—Nu e vorba de o întâlnire sau așa ceva, mă reped să adaug, ca nu cumva să creadă că mă dau la el în secret. Doar... fursecuri și-atât.

Aș vrea să derulez banda cu toată conversația înapoi, dar asta nu se poate.

Ajungem la ușa sălii lui de curs, și tot nu mi-a răspuns.

—O să mă mai gândesc, zice, și mă lasă singură în mijlocul holului.

O să se mai gândească? Ca 'i cum a accepta invitația ar însemna că-mi face o mare favoare, în loc să fie taman invers?

La sfârșitul orelor, în fața dulapurilor din vestiar, când sper c-a și uitat de invitație, îl văd că-și lasă greutatea pe un picior și își îndeasă mâinile în buzunarele din față ale pantalonilor.

—Ce fel de fursecuri?

Din toate întrebările de pe lume, de ce o fi ales-o tocmai pe-asta?

—Cu portocale, zic. De fapt, cu marmeladă de portocale.

Se apleacă spre mine, de parcă nu aş fi rostit cuvintele suficient de tare sau de clar.

—Cu ce de portocale?

—Cu marmeladă.

—Ă?

—Marmeladă.

Îmi pare rău, dar nu există un mod cool de a pronunţa cuvântul „marmeladă” şi când rostesc acele „m”-uri atât ile apropiate arăt exact ca o toantă. Totuşi, măcar nu m-am bâlbâit.

Carlos dă din cap. Îmi dau seama că încearcă să păstreze o mină serioasă. Dar nu reuşeşte şi izbucneşte în râs.

—Poţi să mai repeţi o dată?

—De ce? Ca să râzi de mine?

Sî. E singurul lucru care mă mai ţine în viaţă. Şi întîm plător, tu eşti o ţintă foarte uşoară.

Trântesc uşa de la dulap.

Atunci consideră că mi-am retras în mod oficial invi taţia.

O iau din loc, după care îmi amintesc că mi-am uitat teme lii n dulap, aşa că mă întorc şi îl descui din nou. În fac în grabă cele trei cărpi de care am nevoie, le arunc în rucsac şi plec.

Aş fi venit dacă erau cu glazură dublă de ciocolată, î l 1 ^ . 1 Carlos în urma mea rîzînd.

Tuck mă aşteaptă în parcare rezervată elevilor din ulti mul an.

— He ce-ai întârziat?

M-am certat cu Carlos.

— Iarăși? Ascultă, Kiara, nu e decât marți. Mai ai încă trei
iii. l₁ st at cu el. De ce nu renunți la chestia asta cu ghidul ca i • i |
>i de toate porcăriile lui?

—Pentru că asta urmărește și el, răspund în timp ce ur căm în
mașina mea și ieșim din parcare. Nu vreau să îi ofer satisfacția de
a fi mereu cu un pas înaintea mea. E nemaipo venit de încrezut.

—Trebuie să existe o cale de a-l face să-i stea vorbele în gât.

Fraza aprinde scânteia în mintea mea.

—Asta e! Tuck, ești un geniu, exclam încântată, întor când bruce
mașina.

—Unde mergi? zice Tuck arătând în spate. Casa ta e în direcția
opusă.

—Ne oprim mai întâi la băcănie și la magazinul cu articole de
menaj al lui McGuckin. Ca să cumpăr ce-mi trebuie pentru
fursecuri cu glazură dublă de ciocolată.

—De când te-ai apucat să faci prăjituri? mă întrebă Tuck. Și de
ce tocmai fursecuri cu glazură dublă de ciocolată?

Îi arunc un zâmbet răutăcios.

—Ca să-l fac pe Carlos să-și înghită vorbele.

5
CARLOS

Miercuri după ce ies de la ore mă-ndrept către atelierul auto ca să mă
繫 t 稷 nesc cu Alex. Chiar c 穂 d pornesc .I traversez strada, văd un
Mustang ro 丩 u c trage l 穂 g mine.

La volan e Madison Stone și geamurile mașinii sunt deschise. Mă
apropii și ea mă-ntreabă unde mă duc.

-La atelierul auto al lui McConnell, unde lucrează frale meu, îi
răspund.

Alex îmi spusese să trec pe acolo ca să-l ajut cu o treabă.

—Urcă. Te duc eu.

Madison îmi ordonă prietenei ei Lacey să treacă pe banche- M din spate
și îmi spune să mă a°ez în fața, lângă ea. N-am
IAlt niciodată într-un loc în care să nu fii judecat după culoa- h i pielii
sau mărimea contului din bancă, așa că reacționez

■ i prudentă la interesul subit al lui Madison pentru mine. La
i i i ba, îmi pusesem la bătaie farmecul în fața Kiarei, înaintea "i • i
lui Heavy Shevy, și tipa nici măcar nu clipise, și nici nu n idințase să
mai stea cu gura făcută pungă. Tot ce obțin- xi iu din partea ei fusese
un geamăt de dezgust. Cu toate că In i mă invitase la ea acasă la niște
fursecuri. *Fursecuri cu mar- i iit liitli) de portocale.* Cine
Dumnezeu te invită acasă ca să
mănânci fursecuri cu marmeladă de portocale? Și mai amuzant mi s-a
părut faptul că tipa chiar luase povestea asta în serios. Astăzi însă, m-
a condus la sălile de curs fără să-mi adreseze vreun cuvânt. Am vrut
s-o îmbrobodesc și să o fac să zică ceva, doar ca să mă amuz nițel, da'

n-a mușcat momeala.

Madison introduce adresa atelierului auto în GPS.

—Deci, Carlos, zice Lacey, aplecându-se în față, între cele două scaune, în timp ce Madison pornește motorul. E adevărat ce se zice, că ai fost dat afară de la școală pentru că l-ai bătut măr pe un tip? mă întrebă bătându-mă pe umăr, de parcă n-aș fi auzit-o.

Nu sunt la liceul ăsta decât de trei zile, și deja mi-au ieșit vorbe.

—De fapt, au fost trei tipi, plus un pitbull, glumesc eu, dar am impresia că tipa mă ia în serios: cască gura, șocată.

—Uau! zice bătându-mă din nou pe umăr. În Mexic îți dau voie să vii cu câini la școală?

Lacey asta e mai proastă ca un burrito²² fără fasole în el.

—Sigur. Da' numai cu pitbulli și Chihuahua.

—Ce grozav ar fi dac-aș putea să-l aduc pe Puddles la școală! zice tipa bătându-mă din nou pe umăr, și-mi vine un chef nebun s-o bat și eu pe spinare de vreo mie de ori, ca să se dezvețe de obiceiul ăsta tâmpit. Puddles e *labradoodle*²-ul meu.

Ce naiba o mai însemna 'i *labradoodle*? Orice ar fi, pun pariu că pitbullul veri'oarei mele Lana l-ar hali pe Puddles *labradoodle*-ul la micul dejun.

atacșiei 49

—Înțeleg că fratele tău e tipul care te-a adus la școală luni, când te-ai înscris? mă-ntrebă Madison.

—Îhî, răspund, și-n clipa următoare intrăm în parcare a atelierului

auto.

—Prietena mea Gina mi-a spus că v-a văzut în biroul directorului.

De ce ai venit cu fratele tău? Părinții erau plecați din oraș?

—Locuiesc cu fratele meu. Restul familiei a rămas în Mexic.

N-are rost să-i povestesc toată istoria, despre tata care a fost ucis în timpul unei tranzacții cu droguri pe vremea când eu n-aveam decât patru ani și despre *mi'amă*, care practic mă dăduse afară din casă și mă trimisese pachet în State.

Madison pare ocată.

—Locuiești cu fratele tău? Fără părinți?

—Da.

-Ce noroc pe tine, zice Lacey. Părinții stau tot timpul pe capul meu și soră-mea e-o psihopată. Da' scap ușor de ei, m.i duc la Madison aproape-n fiecare zi. Ea n-are frați și ai ei ■.unt mai tot timpul plecați.

Madison se uită în oglinda retrovizoare. Când îi aude .imica aducând vorba despre părinții ei, încremenește pentru
111 lipă, apoi zâmbește.

Călătoresc mult, îmi explică în timp ce-și mai aplică rlnss pe buze. Chestie care îmi place, pentru că pot să fac ce vreau și cu cine vreau, fără să fiu îngrădită de reguli.

Având în vedere că eu am fost mereu înconjurat de oameni care au încercat să-mi impună reguli, viața lui Madison mi se pare *buena*.

—Dumnezeule, parcă sunteți frați gemeni, zice Lacey când

Alex se apropie de Mustang.

—Nu văd asemănarea, îi răspund și deschid portiera.

Madison □ i Lacey coboară □ i ele din ma □ in. Se a □ teapt
s le prezint lui Alex? R 縉穗 梨 fa™a mea, cu tenul lor palid des
縉穗 □ it □ i machiajul sclipind 梨 soare.

—Mersi c m-ai adus, zic.

M mbr i □ eaz am 穗 dou Madison m str 穗 ge ceva mai 梨
delung. E clar, e semn c e interesat

V 綸 c Alex e derutat, nu □ tie ce am de g 穗 d cu puicu™ele
astea dou. Le iau pe Madison □ i Lacey pe dup umeri.

—Salut, Alex. Ele sunt Madison □ i Lacey. Cele mai hot gagici de
la liceul Flatiron.

Ambele dau din cap spre Alex □ i 靖 arunc z 裕 bete str 緝 u
citoare. Le face pl 縣 ere complimentul, cu toate c sunt convins
c □ tiu c-arat de milioane □ i n-au nevoie s li se aminteasc treaba asta
mereu.

—Mersi c l-a™i adus pe fratele meu cu ma □ ina, zice Alex, apoi
se 梨 toarce □ i intr n atelier.

Dup ce fetele pleac 精 urmez □ i eu 梨縉 ntru □ i 精 g 縱 esc
lucr 穗 d la bara de protec™ie din fa™a unui SUV care a fost
implicat 梨 mod vizibil 梨 tr-un accident.

—E □ ti singur aici? 精 梨 treb.

—Mda. Ajut m s scot chestia asta, zice arunc 穗 du-mi un set de
chei.

Am lucrat 紮 preun cu Alex 梨 atelierul auto al v 緝 ului nostru

Enrique. Era unul dintre puTMminele lucruri pe care le f 縣 eam ca s ne ferim de neazuri. Fratele 冫 i v 綫 ul meu m-au 梨 v at tot ce 冫 tiau ei despre ma 冫 ini 冫 i restul am 梨 v at singur c 穗 d dezmembram rable 梨 partea din spate a atelierului.

Mă bag sub capota SUV-ului i mă apuc să desfac uruburile interioare. Sunetul metalului scrâ^onind pe metal răsună in atelier i pentru o clipă am senzația că m-am întors în timp la atelierul lui Enrique, în Chicago.

—Drăguțe fete, spune fratele meu sarcastic în timp ce continuăm să muncim cot la cot.

—Îhî. Mă gândeam să le invit pe amândouă acasă, zic bă gând cheile în buzunarul de la spate. A, și ca să nu uit. Kiara m-a invitat ieri la *niște fursecuri*.

—Și de ce nu te-ai dus?

—în afară de faptul că n-am vrut, și-a retras pe urmă Invitația.

Alex își mută atenția de la bara de protecția la mine.

—Sper din inimă că nu te-ai purtat cu ea ca un *pendejol* Nridea.

Am făcut și eu puțin mișto de ea, atâta tot. Data viitoare când vrei să-mi faci lipeala cu o escortă, asigură-te mai în- MI că nu poartă tricouri lăbărțate cu inscripții creține. Kiara i .1 a îmi amintește de un tip pe care l-am cunoscut când locu- i un în Chicago. Nici măcar nu-s sigur că e gagică, Alex.

Vrei să ți-o d-d-dovedesc? aud din ușă vocea fostului meu ghid.

Uf, fir-ar să fie!

'I. Impit, ticălos (argou mexican)

6 *Kiara*

— Da, zice Carlos, cu fața numai zâmbet amuzat ȳi pro vocare.

Da, dovedeȳte-o.

Alex ridică o mână.

—Stai așa, oprește-te.

ȳl ȳmpinge pe Carlos, lipindu-l de maȳină, ȳi mormăie ceva ȳn spaniolă. Carlos mormăie ȳi el un răspuns. Habar n-am ce vorbesc, dar niciunul din ei nu pare prea vesel.

Nici eu nu sunt. Nu-mi vine să cred că m-am bălbăit din nou. Sunt foc ȳi pară pentru că m-am enervat atât de tare pe Carlos ȳncât am gângăvit. Fapt care ȳnseamnă că are o anumi tă putere asupra mea, ceea ce mă irită ȳi mai tare. Nu mai am răbdare până vineri, când e prevăzută să aibă loc Operaȳiunea Fursecul. Ca să obȳin efectul scontat, trebuie să aȳtept ca fursecurile să râncezească. Dar Carlos n-are cum să prevadă ce se va ȳntâmpla.

Alex se ȳndepărtează de Carlos, călcând apăsat ȳi furios, ȳi scoate o cutie din spatele biroului unde se fac plăpile.

—Am testat radioul și am impresia că lipsește un fir. Nu cred că va funcȳiona, dar o să ȳncerc totuși. Dă-mi cheile ca ■•a ȳi bag

mașina înăuntru. Să nu te prind că scoți vreo vorbă m lipsa mea, zice întorcându-se spre Carlos.

Imediat ce Alex pleacă, Carlos spune:

—Dacă mai vrei să-mi dovedești că nu ești bărbat, dă-i înainte.

-Te simți mai bine când te porți ca un ticălos? îl întreb. Nu. Dar când îl scot de sărite pe frate-meu, da. Și când

ir scot pe tine din sărite, îl scot și pe Alex. Scuze c-ai fost pi msă în focul încrucișat.

-Nu mă băga pe mine la mijloc.

Nu prea cred că ai încotro, zice Carlos a°ezându-se pe 'inc în fața ma°inii la care lucraseră amândoi °i trăgând de Imi a de protecție.

Mai întâi trebuie să scoți șuruburile, îi spun, bucuroa- i.» i a pot să-i demonstrez că mă pricep mai bine decât el la m.ișmi. N-o să iasă dacă nu scoți mai întâi șuruburile.

Despre ce vorbești? Despre sutiene sau bare de pro- lr> ție? mă întreabă aruncându-mi un rânjet înfumurat. Pen-

111u .i sunt expert în scoaterea ambelor.

: i n f i trebuit să o fac. A fost total imatur din partea mea. Dar m i lăsat provocată de comentariul ăla sexy °i stupid al lui

1 i li is. Comentariul și faptul că făcuse mișto de mine atunci

•ii ul rostisem cuvântul „marmeladă” au fost cele două mo-

•ivil, are m-au împins să-l fac să-și înghită vorbele.

Ivineri. Tuck și cu mine am venit la școală devreme în

dimineața asta pentru a umbla la dulapul lui Carlos. Marți, în 11 ore, am făcut împreună mai bine de o sută de fursecuri ■■ gla/iiră dublă de ciocolată. După ce s-au răcit, am lipit de l' ■■ Ir liecăruiă un magnet mic, dar puternic. Și astfel am obținut magneți din fursecuri râncede. Când Carlos își va deschide dulapul, va fi întâmpinat de o sută de mici magneți.

Iar când va încerca să scoată magneții, fursecurile i se vor fărâmița în mână. Am cumpărat niște magneți superputernici de mărimea monedelor de zece cenți. O să iasă un dezas tru, de asta sunt sigură. Carlos va avea la dispoziție două variante: să țină magneții încuiați înăuntru sau să-i scoată unul câte unul și să fie improcat cu bucățele de fursecuri râncede.

—Neapărat să țin minte să nu mă iau niciodată de tine, zice Tuck în timp ce stă de pază.

Orele nu încep decât peste patruzeci și cinci de minute, așa încât pe hol nu trece multă lume.

Descui dulapul lui Carlos folosind combinația notată în capul foii cu programa lui °colară, primită de la domnul House. Mă simt vinovată, dar nu suficient de vinovată ca să renunș la idee. Plasez câteva fursecuri înăuntru, apoi mă uit spre Tuck. Stă de pază, ca să nu apară Carlos sau oricine altcineva curios să vadă ce me°teresc eu acolo. De fiecare dată când vâr un fursec, clinchetul magnetului pe metal îl face pe Tuck să râdă.

Clic. Clic. Clic. Clic. Clic. Clic.

—O să se enerveze, zice Tuck. Va ști că tu ai făcut-o. Când vrei să joci o farsă, scopul e să rămâi anonim, nu să fii prins.

—Prea târziu.

Lipesc noi ȳi noi magneȳi, ȳntrebȳndu-mȳ cum o sȳ reu ȳesc sȳ-i bag pe toȳi o sutȳ ȳnȳuntru. ȳi pun sus, jos, pe uȳȳ, ȳn lateral... Nu prea mai am spaȳiu, dar aproape cȳ am terminat. Interiorul dulapului lui Carlos aratȳ acum de parcȳ ar avea pojar maro.

Vȳr mȳna ȳn pungȳ.

—Ultimul.

Tuck ȳȳi ȳȳeȳte capul ȳnȳuntru.

—Asta ar putea fi una dintre cele mai reuȳite farse ale liceului Flatiron, Kiara. Ai putea intra ȳn istorie. Sunt mȳndru ȳle tine. Lipeȳte-l pe ultimul ȳn exterior, chiar pe mijlocul uȳii.

—Bunȳ idee.

ȳncui dulapul fȳrȳ ca nimeni sȳ ne fi surprins, lipesc ultimi mul fursec, apoi mȳ uit la ceas. Ora de dirigenȳie ȳncepe peste douȳzeci de minute.

—Acum va trebui sȳ aȳteptȳm.

Tuck se uitȳ de-a lungul coridorului.

Vȳn niȳte oameni. N-ar trebui sȳ ne ascundem?

Ba da, dar vreau sȳ-i vȳd reacȳia. Hai sȳ ne ascundem ȳn sȳla doamnei Hadden.

(linei minute mai târziu, eu ȳi cu Tuck ne zgȳim pe feres-
11 nu a pȳtratȳ din uȳȳ ȳi ȳl zȳrim pe Carlos apropiindu-se.

Uite-l, ȳoptesc eu cu ȳnima bȳtȳndu-mi puternic ȳn
piept.

Carlos se ȳncruntȳ cȳnd ajunge ȳn faȳa dulapului ȳi vede lȳn secul mare ȳi maro lipit pe el. Se uitȳ ȳn stȳnga ȳi ȳn dreap-

ii, In i ăutarea autorului. Când trage de fursec, acesta se fărâ- iii.i, Inșă magnetul rămâne lipit de ușă.

Ce face? îl întreb pe Tuck, care e mai înalt decât mine ,i li vede mai bine.

Zâmbește. Și clatină din cap. Acum aruncă fărâmatu ri. «le fursec la coșul de gunoi.

O sa i piară cheful să zâmbească atunci când va deschide itþ a >i va găsi nouăzeci °i nouă de magneþi cu fursecuri.

Mă duc la el, îi spun lui Tuck °i părăsesc siguranþa sălii !• M1 unei Hadden, îndreptându-mă spre propriul dulap, ca °i ■uni umiic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat. Bună, îl salut pe Carlos, care se holbează acum la dulapul deschis pe care stau lipite toate fursecurile.

—Ai un zece pentru originalitate și execuție, zice el.

—Te deranjează că iau note bune la toate materiile, chiar și la farse?

—Da, răspunde ridicând dintr-o sprânceană. Recunosc că sunt impresionat. Enervat, dar impresionat.

închide dulapul, lăsând cei nouăzeci și nouă de magneþi atașați înăuntru. Mergem umăr la umăr spre prima lui sală de clasă pe ziua aceea, ca și cum fursecurile nici n-ar exista.

Nu mă pot abþine °i zâmbesc în timp ce străbatem corido rul. Carlos clatină din cap de câteva ori, în semn de mare mirare.

—Facem pace? îi propun.

—Nici vorbă. Oi fi câștigat tu bătălia asta, dar războiul, *chica*, e departe de a se termina.

7 CARLOS

Nu pot să scap de mirosul de fursecuri. Mi-a rămas impregnat în mâini, în cărți... la naiba, până și-n rucsac. Am încercat să scot magnetii din dulap, dar s-a făcut o asemenea mizerie, încât am renunțat. O să-i las acolo până se sfârâma complet... și pe urmă o să scot firimiturile și o să le arunc în dulapul Kiarei. Sau, și mai bine, o să le lipesc cu superglue.

Trebuie să-mi scot din minte chestia asta cu fursecurile ȳi cu Kiara. Nimeni n-o ȳntrece pe *mi'amâ* la gȳtit, dar astȳzi, imediat cum mȳ ȳntorc de la ȳcoalȳ, scot tot ce gȳdesc ȳn frigiderii ni lui Alex ȳi ȳncerc sȳ ȳncropesc o masȳ mexicanȳ autenticȳ. Ca sȳ nu mȳ mai gȳndesc la fursecurile alea tȳmpite, cu ȳl ȳurȳ dublȳ de ciocolatȳ. Povestea asta, ca ȳi faptul cȳ dupȳ ȳptȳmȳnȳ de stat aici n-am reușit sȳ mȳnȳnc niciun fel de ȳn adevȳrat, bine condimentat, mȳ scot din sȳrite.

Alex se aplecȳ peste oala de tocanȳ și inhaleazȳ mirosul. ȳm expresia de pe faȳa lui ȳmi dau seama cȳ ȳi amintește de mȳlurile de acasȳ.

Se cheamȳ *carne guisada*. E specific mexicanȳ, spun ne,nud cuvintele rar, de parcȳ Alex nu ar fi auzit termenul nli lodatȳ.

Tocanȳ de carne (lb. spaniolȳ).

—Știi ce e, deșteptule, zice el, după care pune capacul la loc, așază masa și se reapucă de învățat.

O oră mai târziu, stăm la masă. Îl urmăresc pe fratele meu cum adulmecă prima înghițitură, apoi se servește din nou.

—Îți place?

—E tot ce poate fi mai bun, zice lingându-și furculița. Habar n-aveam că știi să gătești.

—Multe lucruri nu știi tu despre mine.

—Înainte știam.

Mă joc cu mâncarea din farfurie; pofta mi-a pierit brusc.

—Asta era cu multă vreme în urmă.

Stau cu ochii fixați în farfurie. Nu-mi mai recunosc fratele. După ce a fost împușcat, cred că mi-a fost teamă să-i vorbesc, ca nu cumva discuția să facă lucrurile să pară și mai reale. Alex nu ne-a povestit niciodată în amănunt ce s-a întâmplat atunci când a ieșit din Latino Blood, iar eu nu l-am întrebat. Dar ieri-dimineață mi-am făcut o idee.

—Ți-am văzut cicatricile ieri, când ai ieșit din duș.

Alex se oprește din mâncat și pune jos furculița.

—Credeam că dormi.

—Mă sculasem.

Imaginea spinării lui plină de cicatrici, ca niște urme de bici, mi-a rămas întipărită în minte. Când am văzut pielea umflată dintre omoplați, cu literele *LB* însemnate acolo pe piele, ca pe capul unei vaci arse cu fierul înroșit, am simțit cum pielea mă furnică de o ură cumplită și o furie răzbunătoare.

—Nu te mai gândi la asta.

—N-am cum.

Alex nu este singurul dintre frații Fuentes pentru care protecția familiei e lege. Dacă vreodată o să mă întorc la Chicago și o să aflu cine e nemernicul care mi-a ars fratele cu lin ul roșu, tipu' e ca și mort. Oi fi eu rebelul familiei, da' sân gele apă nu se face.

Nu numai Alex are cicatrici. M-am bătut de mai multe ori decât un boxer profesionist. Dacă mi-ar vedea cicatricile, ți ai ales tatuajele de pe spate, care mă identifică drept membru al bandei *Guerreros*, fratele meu ți ai din minți. Oi fi în acum în Colorado, dar legăturile cu banda nu s-au rupt.

Brittany ți ai cu mine mergem diseară s-o vizităm pe sora Shirley. Vrei să vii cu noi?

Știu că sora lui Brittany e o persoană cu dizabilități ți ai internată într-un loc, pe lângă universitate, unde primește asistență permanentă.

Nu pot. Ies în oraș, îi răspund.

Cu cine?

Din câte știu, *papă* e mort de mult. N-am de ce să-ți spun socoteală.

Ne înfruntăm din priviri. Pe vremuri, mă bătea măr fără să se străduiască prea tare. Dar nu știu acum. Suntem pe tul să ne luăm la poceală, dar ușa se deschide și intră MrtUny.

Îi dă probabil seama de tensiunea care plutește în aer. Îi dă seama că zâmbetul îi pierde de pe chip pe măsură ce se apropie de masă. Îi așază o mână pe umărul lui Alex.

E totul OK?

Lotul *epperfecto*. Nu-i așa, Alex? spun luându-mi farfurile și ocolind masa ca să ajung în bucătărie.

Nu, nu e-n regulă. I-am pus o întrebare simplă și n-a

■ Mi mi răspundă, spune Alex.

La naiba, o propoziție ca asta n-ar trebui să iasă decât din gura unui părinte. Las să-mi scape un oftat de frustrare.

—Mă duc la o petrecere, Alex, atâta tot. Doar n-am de gând să omor pe nimeni.

—O petrecere? întrebă Brittany.

—Îhî. Cunoști cumva conceptul?

—Ba bine că nu. Și știi și ce se-ntâmplă la petreceri, zice ea așezându-se lângă Alex. Am fost și noi la petreceri în liceu și așa cum am învățat noi din greșeli, așa va învăța și el. N-ai cum să-l oprești, îi zice fratelui meu.

Alex arată spre mine acuzator.

—Să le fi văzut pe tipele alea cu care era mai zilele trecute, Brittany. Bucățică ruptă din psihopata aia de Darlene. O mai îți minte din liceu? Gagica era în stare să reguleze toată echipa de fotbal numai ca să-i crească acțiunile.

Încă o dată se dovedește că Alex nu-mi sprijină cauza. Mersi, frățioare.

—Bun, foarte drăguț din partea voastră că discutați despre mine în prezența mea, da' acu' chiar trebuie s-o iau din loc.

—Cum ajungi acolo? mă-ntreabă Alex.

—Pe jos. Dacă nu cumva..., zic holbându-mă la cheile pe care Brittany le ține așezate peste geantă.

—Poate să ia mașina mea, îi spune ea lui Alex.

Nu mi se adresează direct, pentru că — Doamne ferește! — niciunul din ei n-ar lua pentru nimic în lume vreo decizie fără a se consulta mai întâi cu celălalt.

—Cu condiția să nu bei. Sau să te droghezi.

—OK, mami, spun eu sarcastic.

Alex clatină din cap.

—Nu-i o idee bună.

Brittany își împletește degetele cu ale lui.

—E-n regulă, Alex. Pe bune. Oricum aveam de gând să luăm autobuzul ca să mergem la Shirley.

Îreț de o nanosecundă, chiar îmi place de iubita fratelui meu, dar apoi îmi amintesc cum îi controlează viața și sentimentul acela cald și vag dispare la fel de iute ca un fulger.

Iau cheile lui Brittany și le învârt între degete.

Haide, Alex. Nu-mi face viața mai de rahat decât e deja.

Bine, zice el. Dar să aduci mașina înapoi în perfectă *l.iiv, că dacă nu...

Da, domnule, îi dau eu onorul.

Își scoate telefonul mobil din buzunarul de la spate și mi-l i / vArle.

la și ăsta cu tine.

Mă grăbesc să ies pe ușă înainte ca vreunul din ei să se iși ră-
nulească. Am uitat să o întreb pe Brittany unde și-a parcat mașina,
dar numi-e greu să o reperez. Bemveul strălucește în fața
blocului, făcându-mi cu ochiul.

Înclinându-mă să scot din buzunarul de la spate al pantalonilor o foaie
de hârtie cu adresa lui Madison. Am notat-o
..... să mă spăl pe mâini. Studiez GPS-ul până mă prind
unde funcționează, apoi introduc adresa, dau jos capota și ies din mașină
din roți din parcare. Sunt, în sfârșit... liber.

Într-o clipă pe stradă și străbat pe jos aleea lungă care duce la
întâlnirea lui Madison. Îmi dau seama imediat că am nimerit bine și că
și de la etaj se aude urlând muzica și peluza din fața lui este plină de
puști. Casa e uriașă. La început nu sunt sigur că este o singură
clădire sau un bloc de apartamente, apoi mă dă jos și văd că e o
vilă imensă. Pășesc în interiorul mondenului și îl văd pe Carlos și
recunosc câțiva copii de la școală.

A venit Carlos! strigă o fată.

Mă prefac că nu aud ecoul țipetelor care urmează.

Mă dă jos, îmbrăcată într-o rochie neagră foarte mulată pe umeri și
în mână o cutie de bere Bud Light, își face loc
prin mulțime și mă îmbrățișează. Am impresia că mi-a vărsat ceva
bere pe spinare.

—Dumnezeule, ai ajuns.

—Îhî.

—Hai să te conduc. Urmează-mă.

Mă iau după ea până în bucătărie, care arată ca într-o poză de revistă. E toată numai aparatură din inox. Blaturile sunt acoperite cu plăci solide de granit. Lângă chiuvetă văd o ladă imensă plină până la refuz cu cutii de bere. Mă-ntind și înșfac una.

—E și Kiara pe-aici? întreb.

Madison pufnește.

—Mă lași?

Presupun că trebuie să mă mulțumesc cu răspunsul ăsta.

Madison îmi înfăoară mâna în jurul cotului meu și mă conduce pe un hol și mai departe în sus, pe scări.

—*Trebuie* neapărat să-ți prezint pe cineva.

Se oprește în clipa când ajungem în fața unei camere late rale înșesată cu aparate vechi de jocuri mecanice cu fise, o masă de biliard și o alta de air hockey²³.

E visul oricărui adolescent.

Pute a marijuana de te trăsnește. Am senzația c-o să amețesc doar inhalând mirosul.

—Asta-i camera de rec, îmi explică Madison.

Sunt convins că în casa asta expresia „cameră de recreere” a fost ridicată la un nivel nemaîntâlnit.

Un tip alb stă pe o canapea din piele maro, tolănit de par că n-are mai vrea să se dezlipească niciodată de acolo. Poartă un tricou alb uni, blugi negri și cizme. E clar, se crede mare și tare. În fața lui, pe o

23 **Joc care are drept scop încierea de puncte în plasa adversarului. Se joacă la o masă mare dreptunghiulară, cu două piese în formă de sombrero și două pucuri**

măsușă, e un bongl.

—Carlos, el e Nick, zice Madison.

Nick dă din cap spre mine.

Dau și eu din cap.

—Super.

Madison se așază lângă Nick, ia bongul și o brichetă de pe masă și trage un fum zdravăn în piept. Mamă-mamă, fata asta chiar o tie să inhaleze.

—Nick a ținut morțiș să te cunoască, îmi spune Madison. Observă că are ochii injectați. Mă-ntreb câte prize a tras

!Ană la sosirea mea.

Lacey își bagă capul pe ușă.

Madison, am nevoie de tine! strigă ea. Vino-ncoace. Madison ne asigură că se-ntoarce repede, după care iese mpleticit din cameră.

Nick îmi face semn să mă așez lângă el pe canapea.

Ia loc.

!ipu' pare un mechera și radarul meu intră imediat în ilerIA. ătiu ce vrea de la mine, pentru c-am cunoscut sute de (i i),ii ca el la viașă mea. La naiba, și eu am fost un „Nick” când Im m.ii în Mexic.

Te ești dealerul? îl întreb.

•chicotește.

Dacă te interesează, atunci da. lim întinde bongul.

Vrei să tragi un fum?

H ulic cutia de bere și i-o arăt.

Mai încolo.

' linlniinent de filtrare a fumului de marijuana, un fel de pipă cu apă.
își mijește ochii spre mine.

—Nu ești consumator, nu?

—Arăt a consumator?

Ridică din umeri.

—Nu se știe niciodată. In zilele noastre, consumatorii sunt de toate felurile.

în clipa aia îmi amintesc de Kiara. Tipa a devenit sursa mea zilnică de amuzament. încerc să-mi imaginez ce reacție va avea de fiecare dată când mă străduiesc s-o scot din sărite. Buzele ei rozalii se strâng într-o linie subțire ori de câte ori fac câte un comentariu scandalos sau flirtez cu o fată. Indiferent ce răutăți i-am servit și indiferent câte firimituri zac împrăștiate în dulapul meu de la vestiar, o să-i duc dorul de-acum încolo, când nu va mai fi ghidul meu.

Nu m-am hotărât încă în ce fel să mă răzbun pe ea pentru farsa aceea cu fursecurile. Dar orice idee mi-ar veni, sunt sigur că o s-o ia total prin surprindere.

—Am înțeles că Madison vrea să se bage în nădragii tăi, zice Nick scoțând o pungă cu pastile din buzunarul din față, pe care le varsă pe măsută.

—Zău? zic eu. De unde ai auzit?

—De la Madison. Și vrei să știi ceva?

—Ce?

își aruncă o pastiluță albastră în gură și-și dă capul pe spate ca s-o înghită.

—Când Madison își pune ceva în cap, nu se lasă pân.\ nu-l obține.

Kiara

Dar eu sunt daltonist, se plânge domnul Whittaker cu o voce nervoasă ȳi scârĳăită, ĳnmuind pensula ĳntr-o ■III.) cu vopsea maro pe care o ĳntinde pe pânză. ĳsta e ver- ■Iflo? Cum să pictez cĳnd tuburile de vopsea nu sunt eticheete? Mte?

I .i Unitatea de Asistenĳă Medicală a Bolnavilor Cronici „Iilir Highlands”, altfel cunoscută sub denumirea generică •li .matoriu privat, n-ai cum să te plictiseĳti la orele de arte l'l.r.lice. Profesorul titular ųi-a dat demisia, dar de cĳnd mă •'i> n.sotn să ajut la oră, preluasem practic controlul. Admi- iii n.ĳtia pune la dispoziĳie vopselele, iar eu vin cu temele |'i ni i u cei dornici să picteze după cină, ĳn serile de vineri.

Mĳi grăbesc spre domnul Whittaker ųi o bătrĳnică mică de *1 >il m'il ųi cu pĳrul alb complet pe nume Sylvia se apropie de nul i)i ųăĳndu-ųi picioarele.

Nu e daltonist, croncĳne Sylvia, imediat ce găseĳte un |v > ilci liber ųi se aųază. E pur ųi simplu orb.

În imnul Whittaker își ridică spre mine fața slabă și ridată, îți înșingunchez lângă el și mă apuc să notez culorile pe inimii. Îi un marker negru și gros.

—E supărată pe mine pentru că n-am vrut să dansez cu ea la serată, săptămâna trecută, zice el.

—Sunt supărată pentru că ieri, la cină, ai uitat să-ți pui dantura, spune Sylvia fluturându-și mâna în aer. Ți se vedeau gingiile. Ce mai Casanova! adaugă țâfnoasă.

—Ce mai obrăznicătură! bombăne domnul Whittaker.

—La următoarea serată, poate c-ar trebui s-o inviți la dans. Ca să o faci să se simtă tânără din nou, îl sfătuiesc eu.

Domnul Whittaker întinde spre mine o mână cu degete îngroșate, artritice, ți mă trage spre el.

—Am două picioare stângi. Dar să nu-i spui Sylviei, că o să-mi facă zile fripte.

—Nu luați lecții de dans aici? Îi șoptesc eu la ureche suficient de tare ca să mă audă el, dar nu și restul cursanților.

—Eu abia dacă mă țin pe picioare. N-o să fiu niciodată un Fred Astaire. Dar dacă tu ai fi profesoara noastră de dans, și nu babalâca aia slută de Frieda Fitzgibbons, sigur că aș veni și eu la lecții, zice săltându-și sprâncenele albe stufoase și dându-mi o pălmuță peste fund.

Îi fac semn mustrător cu degetul.

—Nu ți-a spus nimeni până acum că asta-i hărțuire sexuală? Îl tachinez.

—Iubito, eu nu-s decât un boșorog libidinos. Pe vremea mea, nu se pomenea așa ceva ca hărțuirea sexuală și femeile le permiteau bărbaților să le facă cinste cu câte un suc, să le țină ușa deschisă... și să le ciupească de fund.

—Și eu îi las pe bărbați să-mi deschidă ușa, atâta timp cât nu se așteaptă să primească favoruri la schimb. Dar mii lipsesc de mângâierile și ciupiturile de fund.

Domnul Whittaker face un gest a lehamite.

—A, voi, tinerele din ziua de azi, vreți totul... și încă i ova pe deasupra.

—Nu-l asculta, Kiara, zice Sylvia făcându-mi semn să mă apropiu. Ceea ce-ți trebuie ție e un băiat drăguț... un adevărat gentleman.

—Nu există așa ceva, zice Mildred așezându-se lângă ea. Un băiat drăguț. Crezusem că Michael era băiat drăguț, și nici măcar nu fusese în stare să-mi dea papucii *ca un gentleman*.

—Poate că n-o să mă căsătoresc niciodată.

Atât Mildred cât și Sylvia clatină viguros din cap și părul iese rar le flutură dintr-o parte în alta.

Nu! declară la unison.

Nu-ți dorești asta, spune Sylvia.

Nu?

Nu, zice uitându-se spre domnul Whittaker. Pentru

ii. iivem nevoie de ei... chiar dacă sunt diavolul ıntruchipat.

i Ju in-ar deranja dacă m-ar mngia i pe mine pe fund, zice
ii ityndu-mă mai aproape.

Amin, surioară, spune Mildred trecndu-i pensula l>< Io
pnz — pictează o siluetă care seamănă suspect de i i i i i leu un
nud. De ce nu-l rogi pe amicul ăla simpatic al tău,
li it k, să vină ıncoace i să ne pozeze? Ne-ai spus că putem pl< i i
>i personaje.

Mă gândeam mai degrabă la cini, ripostez eu.

Nu. Fă-ne rost de un model masculin.

Nu vreau să desenez brbai, strigă domnul Whittaker

ii n i < i iul celălalt al camerei. Trebuie să ne pozeze i Kiara.

Nu vă promit nimic, le spun eu.

Abia atept să-l sun mai ıncolo pe Tuck i să-i propun să le Hti/o/o.
i am aa, o presimpire, că o să accepte.

9

CARLOS

— Heeei, strigă Madison. M-am ıntors.

i a adus cu ea vreo zece oameni. Care se strng cu toții ın jurul
bongului, pe care-l trec din mână ın mână, trăgând din el. Mă-ntreb
ce-or fi făcând ın seara asta Kiara i amicii ei. Pun pariu că studiază
pentru examenele de admisiune sau aa ceva, ca să ıntre la un colegiu
cumsecade, ın timp ce eu mă aflu la o petrecere-cu-bong-i-pastilue-

albastre.

Nick aliniază pastilele pe o tavă. Arată acum ca platoul ăla pu-pu al lui Alex.

Când Madison îmi întinde bongul cu un zâmbet larg, vreau să uit de Kiara, de examene ăi colegii ăi de promisiunea de a mă purta cum trebuie. Sunt un golan, a^oa că de ce nu m-a^o purta ca atare?

Trag din bong, inhalând fumul dulce în plămâni. E un amestec puternic, din moment ce îmi simt efectul încă de dinainte de a da bongul mai departe persoanei de lângă mine, Când îmi vine din nou rândul, trag încet ăi prelung. La al patrulea tur, sunt suficient de amețit ca să nu-mi mai pese de Kiara ăi fursecurile ei sau de Alex, care se ia tot timpu' de nunc, sau de faptul că o minșisem pe Brittany când îi promi- irM'm că n-o să beau ăi n-o să mă droghez.

În clipa asta, tot ce-mi doresc e să meditez la cele mai n / . 1 oare probleme ale vieșii, ca de pildă...

De ce nu-ăi rade Heavy Shevy mustașă?

Poate că e bărbat deghizat, zice Nick.

Da' de ce și-ar alege ca deghizare o femeie nasoală? Ini rob eu.

Chiar așa.

Poate că-i un tip nasol, și deci nu are încotro.

Mda, asta are sens.

Î) urmăresc pe Madison trăgând un fum. Mă vede, îmi rimbo^ote, ăi croie^ote drum spre mine, mi se a^oază în poală ăi u linge buzele. Judecând după lungimea ăi ascușimea limbii, l'icsiipun că are iguane

în arborele ei genealogic. Se apleacă

În .1 n to, cu *chichis* la numai câțiva centimetri de fața mea.

Nick are marfa cea mai mi^oto, gângure^ote, dându-se ti um pe spate ^oi întinzându-se ca o pisică pe un covor.

Evident, covorul sunt eu. Se răsucește, mă încalecă și își Inl.o.oară ambele brațe în jurul gâtului meu. își ține ochii pe |nm.Mate închiși.

Kști sexy.

Și tu ești.

Suntem cuplul perfect.

Iși trece un deget peste bărbia mea și se apleacă în față.

IlhiIm aia de iguană se strecoară afară și corpul începe să-i ^ote, lipit de al meu. îmi linge bărbia, chestie pe care,

•ol mi io să recunosc, nu mi-a făcut-o nicio altă față. Da' nici că ^o să repete mișcarea.

No giugiulim în prezența tuturor. Am impresia că lui M ulison îi place să se afle în lumina reflectoarelor, pentru că-n clipa când o față îi zice unui tip să nu se mai schiombească la noi, Madison se dă pe spate și începe să-și tragă bluza peste cap, de parcă ar fi o stripteuză dintr-un club care execu tă un dans lasciv în poală. E limpede, Madison vrea să fie ur mărită și admirată de toți tipii și invidiată de toate fetele.

Gagica e în mod cert o exhibiționistă, da când mă uit în stânga și-l văd pe Nick giugiulindu-se cu Lacey, care s-a dezbrăcat de bluză, încep să mă întreb dacă se presupune c-ar trebui să ne arătăm cu toții talentele sexuale în public.

Nu e stilu' meu.

—Hai să mergem într-un loc mai intim, îi spun lui Madison în momentul când își furișează mâna și dă să mă pipăie peste blugi.

Se bosumflă pentru o clipă, apoi se dă jos din poala mea clătinându-se și îmi întinde mâna.

—Vino după mine.

Lucrurile se mișcă prea repede pentru mine. Aș prefera să mă opresc nițel și, undeva, într-un colț al minții, îmi apare imaginea lui Ram, prevenindu-mă în privința lui Madison. Numai că ea mă înșfacă de mână și mă trage în sus.

—Hei, voi doi, distracție plăcută, ne urează Nick.

Zece minute mai târziu, intrăm într-o încăpere uriașă, cu un pat matrimonial lipit de perete.

—E dormitorul tău? o întreb.

Clatină din cap.

—E al părinților, da' ei abia dacă trec pe casă. Acum sunt în Phoenix.

Simt urme de amărăciune în glasul ei și sunt convins că le folosește patul ca să se răzbune.

Să-i spun c-aș prefera s-o facem pe podea, și nu în patul părinților?

Hai mai bine la tine în cameră, zic.

Scutură din cap și mă împinge spre pat.

Ce ți-a povestit Ram despre mine? mă întrebă.

Nu prea mă pot gândi acum la asta, răspund. Sunt cam

ilci de dus cu pluta ca și tine.

încearcă totuși să-ți amintești. Ți-a povestit cum ne-am ili spărțit? Pentru că n-a fost numai din vina mea. Ce vreau să 'ii c că n-am știut ce știa el și nici nu știam ce fac. Și chiar il.u aș fi știut, asta nu pentru că știam că știa și el. Și că mai-i'..i avea să ne găsească acolo și să pună să fim arestați.

Mă doare capu' de atâta vorbărie.

OK, îi spun.

Ilabar n-am despre ce trâncăne, da' presupun că un răs-l'iiiiis ile genul „OK” e îndeajuns ca să o facă să tacă. Sau cel puțin așa sper.

Pe bune? zice ea zâmbind.

Ini? N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. Și ni, i despre ce-i răspund eu.

Mă strânge tare, cu *chichis* lipite de pieptul meu. Sper să im \c spargă din cauza presiunii.

ilAndul la niște *chichis* care explodează mă sperie. Iar min-i' ,i lini zboară acum la Kiara, întrebându-se cum ar putea Mtiu a asta să arate pe sub tricourile alea largi pe care le poartă. I'i ni i ii o clipă, am chiar impresia că ceea ce ascunde Kiara pe •iib I laine e mai sexy decât ceea ce Madison flutură zilnic în l.iț.l lutoror.

Inii strâng pleoapele și mă forțez să-mi închid ochii. Ce ■Ir pi ostii îmi trec prin cap. Kiara nu-i sexy. Prezența ei e mai Imit i antă și mai provocatoare decât cea a familiei mele.

Ți-am povestit ce mi-a pus Kiara în dulap? întreb.

Madison mă-mpinge spre pat.

—Nu mă interesează deloc ce face Kiara. Nu mai vorbi de alte fete când ești cu mine aici.

Are dreptate. Trebuie să nu mai vorbesc despre Kiara. Mie îmi plac lucrurile care îmi sunt oferite pe tavă, și Kiara nu se numără printre ele. În timp ce Madison, da.

Fără să-mi dau prea bine seama, mă pomenesc giugiulindu-mă cu ea pe patul părinților. Ne înfierbântăm tot mai tare. Madison s-a urcat pe mine și părul îi cade peste fața mea. Cred că avem amândoi niște fire de păr în gură când ne sărutăm, însă ea nu pare să observe. Spre deosebire de mine.

Madison se dă acum pe spate.

—Vrei s-o facem? bolborosește.

Sigur că vreau. Dar când mă uit în lături și văd o fotografie cu părinții ei care ne zâmbesc de pe o noptieră, îmi pică brusc fisa. Fata asta nu mă vrea pentru ceea ce sunt — mă vrea pentru că sunt un golan drogat, exact opusul a ceea ce părinții își doresc pentru ea.

A-mi spune mie însumi că sunt un golan e un lucru. Dar a mă purta ca atare, cu totul altceva.

—Trebuie să plec.

—Stai așa. O, nu. Nu mă simt bine. Cred c-o să vomit.

Se ridică, aleargă la baie și se încuie înăuntru. După o cli-pă, o aud cum râgâie și vomită.

Bat la ușă.

—Ai nevoie de ajutor?

—Nu.

—Deschide ușa, Madison.

—Nu. Du-te și cheam-o pe Lacey.

Mă execut și Lacey, însoțită de alte câteva fete, dă buzna în cameră și-i sare în ajutor. Rămân în prag și le urmăresc i tun o tratează pe Madison de parc-ar fi realmente bolnavă, și mi că i s-ar fi făcut rău din cauza băuturii și drogurilor.

După douăzeci de minute de pierdut vremea pe-acolo, l.tiă să mă bage nimeni în seamă, și convins de acum că Madison își primește sprijinul de care are întotdeauna nevoie, lini spun că m-am săturat de petrecere.

Ies din casă și scot din buzunar brelocul în formă de ini-111ioară al lui Brittany. Apăs pe ambreiaj și dau să pornesc ma- >iita, dar când mă uit prin parbriz și văd marcajul de pe stradă

<.i prin ceață, îmi dau seama că nu-s în stare să conduc. Sunt pi ca drogat sau prea beat sau un amestec între astea două.

Rahat. Am două opțiuni. Fie să mă întorc acasă la Madi- "ii și să găsesc un loc în care să mă prăbușesc, fie să dorm în mașină.

Adevărul e că n-am de ales.

Apăs butonul ca să înclin scaunul pe spate și închid ochii, «pcrând că mâine voi pricepe mai bine ce s-a întâmplat în imaptea asta.

—N-am de gând să urlu la tine. Dar n-o să-ți mai dau voie

să iei mașina lui Brittany.

—Bine.

Observ că salteaua gonflabilă n-a fost strânsă. Mă prăbușesc pe ea și închid ochii.

Alex îmi trage perna de sub cap.

—Te-ai drogat?

—Efectul a trecut, din păcate, răspund smulgându-i perna din brațe.

Îl aud cum se așază pe patul lui și scoate un oftat adânc. Bietul de el, i-ar prinde bine niște iarbă, ca să se mai relaxeze și el puțin. Jur că îi simt ochii sfredelindu-mi scalpul ca două raze laser.

—Ce vrei? mormăi cu gura vârâtă în pernă.

—Nu-ți pasă de nimeni decât de tine?

—Cam așa ceva.

—Nu te-ai gândit c-o să-mi fac griji din pricina ta?

—Nț. Nici prin cap nu mi-a trecut.

Din fericire, un ciocănit în ușa îi întrerupe șirul întrebărilor.

Îl aud cum zice:

—Bună, *chica*.

Stai să ghicesc — e Brittany.

—Carlos a uitat să închidă capota, îi spune ea lui Alex. Și a început să plouă. A lăsat mobilul pe scaunul pasagerului. Sper că mai funcționează.

Dacă o fi ca ăștia doi să se căsătorească, deja mi-e milă de

copiii lor. Sper că *nihos*²⁴ n-or s-o dea niciodată în bară... pentru că acum și Brittany și Alex se uită la mine de parc-ar vrea să mă pledească pe viață.

Și dacă te pentru ei, nu sunt părinții mei.

10 Kiara

24 Luni, toată coala vuitate de zvonuri despre
soarta lui. Ești în mijlocul unei discuții fierbințe
cu un bărbat în vârstă, în jurul mesei. El
te privește din ochii săi albaștri și îți zice
cristalin: „Nu te uita la mine așa, Kiara. Nu
sunt părinții tăi.”
Luni, toată coala vuitate de zvonuri despre
soarta lui. Ești în mijlocul unei discuții fierbințe
cu un bărbat în vârstă, în jurul mesei. El
te privește din ochii săi albaștri și îți zice
cristalin: „Nu te uita la mine așa, Kiara. Nu
sunt părinții tăi.”

Ne ridică în picioare în clipa când arunc cheile mașinii pe noptieră.

Mi-ai spus că n-o să stai decât vreo două ore. Ai idee (Alcicoul? E nouă. *De la manana.*'

Mă frec la ochi.

Încerc, Alex, scot eu un geamăt. Nu poți s-așteptămi, ai până la prânz ca să urli la mine?

Când îmi întinde foile, îl văd
Dăta viitoare sper să te descurci mai bine, Kiara. Știu
<.1 pot fi mai mult. Analizează lucrurile mai profund și nu în-
* . . . îmi oferi răspunsurile pe care îți închipui că le aștept .
.. de a tine.
Mi-ntorc în bancă și în drum trec pe lângă Madison.
Ce mai face Carlos? mă întrebă ea.
Bine.
Să știi că-ți dă atenție numai pentru că-i pare rău pen-
11ii și. Ceea ce-i cam trist, dacă stai să te gândești.
No bag în seamă și mă așez în bancă. În partea de sus a l'i
unei pagini a lucrării tocmai primite din mâna domnului I me ie
tronază un șapte roșu și mare cât roata carului. Nu e
■li loc bine, mai ales că intenționez să aplic pentru o bursă de
merit.

■M II în următoarele cincisprezece minute, veți scrie un
■M II persuasiv I, zice domnul Furie.
Pe ce temă? întrebă Nick Glass.
Tema este..., spune domnul Furie săltându-se pe mar in
MM catedrei și făcând o pauză, fără îndoială pentru a spori n
|'.insul și a capta atenția întregii clase. „Ar trebui partici panții
la reality show-uri să fie considerați celebrități”?
Ne pornește rumoarea.
Și vreau să păstrați zgomotul la un nivel minim.
Cum să scriem un eseu persuasiv când nu ne dați timp

ine documentăm? Întreabă cineva din fundul clasei.

Vreau să vă cunosc opiniile proprii, nu să vă verific ca-
C i, Halea de documentare. Atunci când discutați cu un prie-
◆•“II >i vreți să-l convingeți să facă un anumit lucru sau să-și

I lip de lucrare scrisă (denumit și „eseu argumentativ”) în care autorul
iii" # i, pe baza unor argumente solide, să-și convingă cititorii de fu-*¹ |IM
punctelor sale de vedere.

schimbe o opinie, nu-i spuneți: „Stai așa puțin. Mă duc să mă
documentez și să-mi notez niște statistici. ” Trebuie să veniți cu
argumente proprii. Exact asta vă cer.

Domnul Furie se plimbă prin sala de clasă în timp ce
scriem.

—Dacă vreți puncte suplimentare, puteți citi eseul în fața
clasei.

Asta e foarte bine. Am nevoie de puncte suplimentare la
notă și știu că sunt în stare să-mi citesc lucrarea cu voce tare
fără să mă bâlbâi. Pur și simplu știu că sunt în stare.

—Puneți pixurile jos, ne cere domnul Furie după cinci
sprezece minute, apoi își împreunează palmele. OK, cine se
oferă primul să-și citească lucrarea?

Ridic mâna.

—Poftește, domnișoară Westford, împărtășește-ne ideile
tale.

—O, *nu*. Nu *ea*, o aud pe Madison oftând lângă mine, în
timp ce Lacey și cu alte fete izbucnesc în râs.

—E vreo problemă, Madison?

—Nu, domnule Furie. Doar că aproape că mi-am rupt o unghie, zice Madison fluturându-și mâna manichiurată.

—Rogu-te, rezolvă-ți problemele cu unghiile după ore. Vino încoace, Kiara.

Îm iau lucrarea și mă duc în fața clasei. Îmi spun să respir adânc și să mă gândesc la cuvinte înainte de a le scoate din gură. Ajung lângă catedră și mă uit la profesor. El îmi zâmbește cu căldură.

—Dă-i drumul, Kiara.

Îmi dreg glasul. Și înghit în sec, dar îmi simt limba îngroșată chiar dinainte de a începe să vorbesc, totul din cauza lui Madison. Intervenția ei m-a dezechilibrat, dar pot să trec peeste asta. Nu trebuie s-o las să preia controlul. Nu trebuie să mă bâlbâi. *Liniștește-te. Gândește-te la cuvintele pe care le ros tești. Nu uita să respiri.*

—C-c-cred că...

Mă holbez la foaia pe care o țin în mână. Simt toți ochii . (țintiți asupra mea. Unii mă privesc probabil cu milă. Alții, precum Madison și Lacey, cu amuzament.

—C-c-cred că p-p-participanții la r-r-reality show-uri... Un hohot de râs al unei fete izbucnește în clasă. Nu e nevoie să-mi ridic privirea ca să știu al cui este.

— Madison, nu cred că e nimic de râs aici. Poartă-te respectuos cu colega, zice domnul Furie, apoi adaugă:

Nu e o

iugămintă. E un ordin.

Madison își acoperă gura cu palma.

Nu mai fac, zice printre degete.

Sper, spune domnul Furie pe un ton aspru. Continuă,

I Ura.

OK, pot să o fac. Dacă sunt în stare să vorbesc cu Tuck
1 Bă mă bâlbâi, atunci poate c-ar fi mai bine să-mi închipui
■ i discut cu el. îmi caut din priviri prietenul cel mai bun. îmi I
u >■ un mic semn de încurajare din banca lui din spatele
i lașei.

...participanții la reality show-uri sunt celebriți... m.i
opresc eu ca să trag aer adânc în piept. „Pot să o fac. Pot să
iil'ii"... pentru că noi permitem m-m-mass m-m-media să...

Un alt hohot de râs răsună în clasă, de data asta dinspre I iii
cy și Madison.

Domnișoară Stone, domnișoară Goebbert! zice dom nul
Mur ie arătând cu degetul spre ușă. Afară de la mine din i I.INA!

Doar nu vorbiți serios, ripostează Madison.

—Ba cât se poate de serios. Și în plus, tu și cu domnișoa ra
Goebbert primiți trei zile de detenție după orele de curs,
începând de astăzi.

—Nu faceți asta, îi șoptesc eu domnului Furie, sperând ca
nimeni altcineva să nu mă audă. Vă rog eu, nu faceți asta.

Madison îl privește cu o expresie șocată.

—Ne dați detenție pentru că *am* râs? Zău așa, domnule
Furie. Nu e deloc corect.

—Dacă ai vreo obiecție față de pedeapsă, n-ai decât să te

adresezi domnului director House.

Domnul Furie scoate din sertarul de sus al catedrei două bilete de detenție. Le completează și le face semn lui Madison și Lacey să vină să le ia. Ambele îmi aruncă priviri furioase. Nu-mi miroase deloc a bine. Acum Madison m-a trecut pe lista ei neagră și nu știu dacă voi găsi o cale de a o convinge să mă taie de pe ea.

Când le înmânează cele două bilete albastrii, Madison îl vâra pe al ei în poșetă.

—Nu pot să stau după ore. Trebuie să lucrez la buticul mamei.

—Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a întrerupe ora. Acum, amândouă, cereți-i scuze Kiarei, le ordonă profesorul.

—E în regulă, bolborosesc eu. Nu e n-n-nevoie.

—O, ba da, insist. Ne p-p-are f-f-foarte r-r-rău, zice Madison, și dintr-odată ea și cu Lacey se pornesc din nou pe râs.

Chiar și după ce ies valvârtej din clasă, le aud chicotelile răsunând pe coridor.

—Îmi cer scuze în numele lor pentru comportamentul total nepotrivit, spune domnul Furie. Vrei să continui să citești lucrarea, Kiara?

Scutur din cap și el oftează, dar fără să obiecteze când mă întorc în bancă. Aș vrea să sune clopoțelul, ca să mă duc la lozeta fetelor și să mă ascund înăuntru. Sunt supărată rău pe mine însămi pentru că m-am lăsat afectată.

În următoarele douăzeci de minute, domnul Furie cere iilor elevi să-și citească eseurile. Mă zgâiesc la ceasul de pe perete, rugându-mă în gând ca minutele să treacă mai repe-

■ I > • I ■ tare greu să-ți stăpânești lacrimile atunci când sunt gata 1 ți țâșnească din ochi în orice clipă.

Imediat ce sună clopoțelul, îmi iau lucrurile și practic dau I MI/.na pe ușă. Domnul Furie strigă după mine, dar mă prefac iA nu-l aud.

Kiara, zice Tuckprinzându-mă de cot și răsucindu-mă

•• I M c el.

O lacrimă tâmpită mi se prelinge pe obraz.

Vreau să rămân singură, îngaim eu și o iau la goană pe hol.

În capătul scărilor sunt niște trepte care duc spre un vestiiipil, folosit numai de echipele de sport vizitatoare. Acum MIM nimeni înăuntru și simplul gând de a sta singură într-un Ini unde nu sunt obligată să afișez un zâmbet fals mi se pare o lev.trată mană cerească. Sunt conștientă că voi întârzia la ou de studiu, însă doamna Hadden nu face de obicei pre- o 11 ța, și i chiar dacă o va face astăzi, nu contează. Nu vreau ca lo,ila lumea să mă vadă în halul în care sunt.

Împing ușa vestiarului și mă prăbușesc pe una din bănci. Inal a energia de care m-am cramponat la cursul de engleză În ultima jumătate de oră pentru a nu-mi pierde complet ...palul mă părăsește brusc. Aș vrea să fiu mai puternică și

-* nu ini pese de ceea ce cred alții despre mine, dar nu sunt.
N-am atâta forță în mine ca Tuck. N-am atâta forță în mine ca Madison.

Aș vrea să fiu mulțumită de mine așa cum sunt, *eu*, Kiara Westford, cu toate defectele mele de vorbire.

Trec cincisprezece minute înainte să mă duc la chiuvetă și să mă uit în oglindă. Arăt de parcă aș fi plâns. Sau de parcă aș fi răcită cobză. Umezesc niște prosoape de hârtie și îmi tam ponez cu ele ochii, încercând să înlătur umflăturile. După câteva minute, consider că arăt suficient de decent. Nimeni nu va afla vreodată că am plâns. Cel puțin așa sper.

Ușa vestiarului se deschide și eu tresar.

—E cineva aici? se aude vocea unuia dintre oamenii de serviciu.

—Mda.

—Atunci grăbește-te să ajungi la ore. A venit poliția. Ca ută droguri în școală.

11 CARLOS

La ora de bio, Shevelenko ne ține o prelegere despre genele dominante și regresive. Ne pune să desenăm pătrățele și să înscriem în ele diverse scenarii referitoare la culoarea ochilor progeniturilor umane.

Am invitat niște amici la mine diseară, îmi spune Ramiro
nu-l mi-ai spus că lucrezi. Vrei să vii și tu?

<liiar dacă Ram e un copil de bogătaş, e destul de cool. Zilele
astea mi-a dat notițele luate în primele două săptămâni

■li a oală, iar poveștile lui despre vacanța la schi din iarna tre-
«ul A ni-au făcut să râd.

A que hora? îl întreb.

în jur de șase, zice rupând o bucățică de hârtie din »iilei
și începând să scrie pe ea. Uite, asta-i adresa.

N-am mașină. E departe?

K am întoarce foaia pe verso și mi-o întinde.

Nicio problemă. Vin eu să te iau. Unde locuiești?

Notez adresa lui Alex și-o văd pe Shevelenko că se apro- pie
ile banca noastră.

'I i i i * oră? (lb. spaniolă).

—Carlos, ai luat notițele de săptămânile trecute de la
Ramiro?

—Mda.

—Bine. Pentru că săptămâna viitoare veți da un test.

Se apucă să ne strângă lucrările, când din difuzor răsună
cinci bipuri.

—Ce-i asta? întreb.

Ram mă privește șocat.

—Fir-ar să fie de treabă. Suntem consemnați.

—Cum adică?

—Dacă apare vreun psihopat înarmat, o să sar pe fereas
tră, zice un alt elev, pe nume John. Voi ce ziceți, băieți?

Ram își dă ochii peste cap.

—Nu e nimeni înarmat, omule. Semnalul pentru asta ar fi
fost trei bipuri lungi, nu cinci scurte. E o razie de droguri.
Și nu-i un control de rutină, pentru c-aș fi aflat dinainte.

John pare amuzat.

—Sun-o pe maică-ta, Ram. Și întreab-o dacă știe despre ce-
i vorba.

Razie de *droguri*? Sper că Nick Glass nu-și aduce platoul
pu-pu cu droguri la școală. Mă uit spre Madison, care a întâr-
ziat astăzi la oră. O văd că-și scoate mobilul din geantă și scrie
un mesaj pe sub masa de laborator.

—Liniște, ne cere Shevelenko. Majoritatea dintre voi ați
mai trecut prin așa ceva. În caz că nu v-ați dat încă seama,
suntem consemnați. N-avem voie să părăsim clădirea.

Madison ridică mâna.

—Pot să mă duc la toaletă?

—Nu, Madison, îmi pare rău.

—Dar am nevoie! Promit că mă întorc repede.

—Regulile de consemnare nu permit plimbările pe
coridoare. Folosiți timpul să studiați pentru ora de miercuri,
zice profa aruncând o privire spre computerul ei.

După cincisprezece minute, un polițist bate la ușă.

—Pe cine credeți c-o să strige? șoptește un tip pe nume I rank, în timp ce Shevelenko iese să discute cu agentul.

Ram își ridică brațele în aer.

Nu pe mine, omule. Nu vreau să risc să fiu dat afară din
■< lupa de fotbal. În plus, mama ar cere chiar ea să fiu arestat
dai a m-ar prinde că fac chestii ilegale.

I'rofa intră înapoi în clasă.

Carlos Fuentes, spune ea cu voce tare și clară.

(*arajo!* Pe mine m-a strigat.

Da?

Vino încoace.

Ai încurcat-o, tipule, zice Frank.

Ma îndrept spre Shevelenko, fără a mă putea concentra I'
altceva decât firele de păr din mustața ei, care saltă în sus și n
jos în timp ce zice:

Vor să-ți pună niște întrebări. Urmează-mă.

Sunt convins că toată lumea din clasa de biologie își în-
ilil|niie că știe de ce am fost chemat. Da' adevărul e că n-am tin
if III i nici în buzunare, și nici în dulap. Poate că au aflat că III
venit din Mexic și vor să mă deporteze, cu toate că sunt H i ■
ul in Illinois și am cetățenie americană.

IV hol, doi polițai fac un pas spre mine.

I și Carlos Fuentes? mă întrebă unul din ei.

[

● Ih'

Vrei să ne arăți care-i dulapul tău?

Dulapul meu? Ridic din umeri.

—Sigur.

Pornesc spre vestiare, cu *polida* atât de aproape pe urmele mele încât le simt răsuflarea în ceafă. Dau colțul spre holul J și văd un câine polițist lătrând spre dulapul meu. Ce naiba se petrece?

Instructorul îi ordonă să șadă.

Domnul House stă proțăpît lângă dulap.

—Carlos, ăsta-i dulapul tău? mă întreabă.

—Da.

Face o pauză dramatică, apoi zice:

—Te-ntreb o singură dată: ai cumva droguri înăuntru?

—Nu.

—Atunci sper că nu te deranjează dacă te rog să-l deschizi?

—Nț, zic formând combinația și descuindu-l.

—Ce-s chestiile astea? spune unul dintre agenți arătând spre fursecurile cu magneți ale Kiarei.

Pășește în față pentru a se uita mai îndeaproape și câinele polițist se zbate cu furie în lesă. Tipul împunge cu degetul o prăjitură.

—Sunt fursecuri, zice ca prostu'.

—Câinelui i s-a făcut probabil foame, spun eu.

Al doilea polițai îmi aruncă o privire calmă.

—Gura. Fursecurile sunt probabil umplute cu droguri și tu le vinzi.

Fursecuri umplute cu droguri? Face mișto de mine? Sunt *fursecuri râncede prinse în magneți*. Izbucnesc în râs.

—Ți se pare amuzant, puștiule?

Îmi dreg glasul și încerc să-mi păstrez o mină serioasă.

—Nu, domnule.

—Tu ai făcut fursecurile?

—Da, domnule, îl mint, pentru că nu e treaba lui. Dar poate c-ar fi mai bine să nu-ncercați să le scoateți din dulap.

De ce nu? Te temi să nu descoperim ce au înăuntru?

Clatin din cap.

Nu, nu e asta. Credeți-mă, nu sunt umplute cu droguri.

Bună încercare, zice polițaiul.

Directorul nu-mi ia avertismentul în seamă și trage de imul din fursecurile cu magneți. Fursecul i se sfârâmă în mână. Tușesc, încercând să-mi maschez hohotul de râs, în timp ce el adulmecă firimiturile ținute în palmă. Mă întreb

■I .11 zice Kiara dacă ar afla că fursecurile ei au devenit obiectul unei anchete.

I Inul dintre polițai rupe un fursec și îl gustă, ca să vadă il.ii.» poate depista vreo substanță ilegală. Ridică din umeri.

Nu simt nimic în neregulă, zice vârând fursecul sub aripi, care rămâne nemișcat. Fursecurile nu conțin timpuri. Dar cred că e altceva necurat în dulap. Scoate totul «I.U A, îmi ordonă, apoi își încrucișează brațele la piept.

Din raftul de sus scot niște cărți și le așez pe podea. Pe

*... alte cărți din raftul de jos. În clipa când pun mâna pe
<îți ..u , câinele începe din nou să se agite.

<A inele ăsta e nebun de legat. Dacă o să stăm să ne
uităm ...nli 11 mp la el, o să-l vedem, sunt sigur, că își
rotește capul la H ni A optzeci de grade și ochii îi ajung în
ceafă.

Scoate ce ai în rucsac și așază toate obiectele pe podea,
lini t civ House.

Uite ce-i, îi zic. Habar n-am de ce câinele ăsta vrea i*
ml .il ace rucsacul. N-am niciun fel de droguri înăuntru. p« n. ,
,i animalu' aluat-o razna.

—Nu-i nimic în neregulă cu câinele, fiule, zice instructorul.

Simt cum pulsul mi se accelerează când îl aud pe tip spu-
nându-mi „fiule”. Îmi vine să mă reped la el, numai că are un
câine psihopat pe care-l poate asmuți pe mine. M-oi fi consi-
derând eu un dur, da' știu că un câine polițist bine antrenat îmi
poate face fundu' arșice.

Scot unul câte unul obiectele din rucsac. Și le alinez pe
podea.

Un creion.

Două pixuri.

Un caiet.

O carte în spaniolă.

O cutie de coca-cola.

Câinele începe din nou să latre. Stai așa, n-am pus nicio
cutie de suc în dulap. Directorul ia cutia și se apucă s-o des

facă și... of, la dracu'. Nu-i o cutie de coca-cola. E o imitație, și înăuntru e...

O pungă cu canabis. Una mare. Și...

O pungă cu câteva pilule albe și albastre.

—Nu e cutia mea, zic.

—Dar a cui? întrebă directorul. Dă-ne numele.

Sunt aproape sigur că îi aparține lui Nick, da' n-am de gând să-l torn. Dacă e să fi învățat un singur lucru în Mexic, atunci acela e să-mi țin gura. întotdeauna. Chiar dacă nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Nick, sunt dispus să înca sez eu lovitura în locul lui, oricât de tare mi-ar displace.

—N-am nume. Nu sunt aici decât de-o săptămână, așa că mai scutiți-mă.

—Noi nu scutim pe nimeni. Te afli pe proprietatea școlii, ceea ce înseamnă că ai comis un delict, zice unul dintre polițiști cercetându-mi din ochi tatuajele.

la pungile din mâna directorului și o deschide pe cea cu pilule.

—Asta-i oxycontin. Și aici, zice deschizând punga cu iarbă, e destulă marijuana ca să ne fie clar că nu folosești drobul iloar pentru uz personal, ci îl vinzi.

—întelegi ce înseamnă asta, Carlos? mă întrebă directorul.

—Mda, înțeleg foarte bine ce înseamnă. înseamnă că Alex o i mă omoare.

k»

și i tl)tr/ic din gama opioidelor (din care face parte și morfina).

12

Kiara

Imediat ce am aflat de arestarea lui Carlos, l-am sunat, din instinct, pe tata. Mi-a zis că o să-l sune pe Alex ca să se intereseze ce s-a întâmplat și unde fusese dus Carlos.

Acasă, mama mă așteaptă în prag.

—Tata a zis că o să ajungă curând, cu vești despre Carlos.

—Deci ai aflat și tu?

Încuviințează din cap.

—Alex i-a spus tatălui tău că fratele lui insistă că drogurile nu îi aparțin.

—Și el îl crede?

Mama oftează și știe că ar prefera să-mi poată da vești mai bune.

—E destul de sceptic.

Tata ajunge acasă și are părul vâlvoi, de parcă astăzi și-ar fi trecut mâna prin el de prea multe ori.

—Întrunire de familie, ne anunță.

După ce ne strângem cu toții în camera de zi, tata își dă glasul.

—Ce-ați zice dacă l-am invita pe Carlos să stea cu noi pentru restul anului școlar?

Cine e Carlos? Întrebă Brandon total nedumerit.

E fratele unuia dintre foștii mei elevi. Și un prieten al mamei. Kiarei, spune tata uitându-se de la mine la mama. Se locuiește într-un apartament pentru studenți, cu chiui subvenționată. Cum Carlos nu e la facultate, judecătorul îl înșelă că nu are dreptul să stea acolo.

O să capăt un frate? Cool! strigă Brandon. O să doarmă în camera mea? Puteți să ne cumpărați paturi supra-încalzite și tot ce ne mai trebuie.

Nu te ambala prea tare, Bran. O să stea în camera galbena, îi spune tata frățiorului meu.

Cum rezistă Carlos? Întrebă mama.

Nu știu ce să zic. Am totuși impresia că în fond e un mic talent bun, care va face progrese mari într-un mediu favorabil și stabil, ferit de droguri. Aș vrea să-l ajut, dacă sunteți și voi în măsură să faceți. Nu prea are practic de ales: fie rămâne la noi, fie se întoarce în Mexic. Alex mi-a spus că e dispus să facă orice pentru a-l ține aici.

Ku sunt de acord, spun realizând abia după ce rostesc cuvintele cât de serios vorbesc. Oricine merită o a doua șansă,

dar ea se uită la mama, care își apropie capul de al lui.

Așadar, soțul meu e pornit să salveze lumea, copilul

și mama

și mama îl zâmbește.

Dacă altfel nu se poate...

Mama îl sărută.

I > să aștern cearșafuri curate în camera de oaspeți.

Am cea mai bună soție de pe lume, spune tata. Mă duc
pl it m pe Alex ca să-i spun ce am hotărât, adaugă emoțio- pti I
uni ne întâlnim din nou cu judecătorul. O să încercăm
să-l convingem că e mai bine să-l înscriem pe Carlos în pro
gramul REACH de la Flatiron, în loc să fie exmatriculat.

Îl urmăresc pe tata cum iese din living și se îndreaptă
spic biroul lui.

—S-a imbarcat într-o misiune, spune mama. Îi recunosi
sclipirea aia din ochi când trebuie să facă față unei provo
cări.

Nu pot decât să sper că sclipirea asta îl va ține cât mai
mult, pentru că am așa, o presimțire, că răbdarea tatălui
meu -

o răbdare de sfânt, sau cel puțin așa aş descrie-o eu — va li
pusă curând la încercare la modul cel mai serios.

13

CARLOS

-A. spun lui Alex duminică dimineața, după ce închid Melonul.

Alex m-a obligat s-o sun pe *mi'amâ* și să-i povestesc ce s-a
IM nnpl at. Când polițiștii m-au scos din școală în cătușe, nu

Mi i deranjat. Nu m-am neliniștit nici când l-am văzut pe ^Irt
sosind la secția de poliție cu o expresie de frustrare și tttM
mi.tgire întipărită pe chip. Da' când am auzit-o pe mama
...!l.inge la telefon și-ntreabă ce s-a petrecut cu *nihito* l al
t>(i i .l < liar că a pus capac la toate.

Mama mi-a spus să nu mă întorc în Mexic.

Nu e un loc sigur pentru tine, a zis. *Ausentese*, Carlos. I
departe.

! i un fost deloc surprins. Toată viața mea am avut de-a i MI
o.imeni care m-au părăsit sau care mi-au spus să stau

•uit' ile ei — *mi papă*, Alex, Destiny, și acum *mi'amă*.

Aii H ,l .i culcat pe pat, cu antebrațul acoperindu-și ochii.

ii'pil.r. (Ih. spaniolă).

—Nu te întorci la Chicago. Profesorul Westford și soția lui au acceptat să te primească la ei în casă. Vei locui acolo. E totul aranjat.

Dacă voi locui cu pro fu', înseamnă că o să stau sub același acoperiș cu Kiara. Din punctul meu de vedere, asta-i o greșală.

—Eu n-am niciun cuvânt de spus în treaba asta?

—Nu.

—*Vete a la mierda!*²⁵

—Dacă așa zici tu. Numai că nu uita: te-ai băgat singur în rahat, zice fratele meu.

—Ți-am mai spus de nu știu câte ori: drogurile alea nu erau ale mele.

Alex se ridică în capul oaselor.

—Carlos, de când ai venit aici nu ai făcut altceva decât să vorbești despre droguri. Au găsit *chora*²⁶ la tine în dulap, plin.

o cantitate imensă de *OC*²⁷. Chiar dacă nu ți-ar aparține, .11 ajuns să fii luat drept țap ispășitor.

—Aiurea! Mănânci rahat!

O jumătate de oră mai târziu, când ies de la duș, dau cu ochii de Brittany. Stă la masă, îmbrăcată într-un trening ro/ de velur foarte mișto, care îi scoate formele în evidență. IV naiba,

25 Du-te dracului! (lb. spaniolă)

26 Marijuana (argou mexican)

27 Oxycontin

nu știi de ce *chica* asta nu se mută aici... oricum, e toi timpu' prin preajmă.

Mă duc spre patul meu, brusc enervat că locuiesc într-o garsonieră. Sunt nervos și însetat de răzbunare. Și n-o să ml gădesc liniștea până n-o să aflu cine mi-a vârat drogurile In dulap. Și să-l fac să plătească. ■

—Sper să nu fii exmatriculat, spune Brittany pe un ton li ist. Sunt convinsă că Alex și profesorul Westford vor face Iul ce pot ca să te ajute.

—Nu mai fi așa de deprimată, îi spun. Acu', că mă mut, poți să vii pe aici oricând ai chef. Ce noroc pe capu' tău.

Carlos, *retroceda*, zice Alex cu o voce aspră.

De ce s-o las moartă? E adevărul gol-goluț.

Mă crezi sau nu, să știi că dorința mea e ca tu să fii feri-i ii aici, Carlos, spune Brittany împingând un celular nou-nouț spre mine. Uite, ți-am luat asta.

Pentru ce? Pentru ca tu și Alex să mă puteți verifica tot lliupul?

(latină din cap.

Nu. M-am gândit că-ți va fi de folos dacă vei avea ne-vnie vreodată să ne suni.

Iau telefonul în mână.

.Și cine va plăti convorbirile?

Ce contează? întrebă ea.

Alex și cu mine nu ne putem permite așa ceva. Mă-ntorc

■|| opalele la Brittany și la telefon.

Nu-mi trebuie, îi zic. Păstrează-ți banii.

I >11 pă câteva ore, ne urcăm toți trei în bemveul lui Brit
ain Ar ti trebuit să mă gândesc că tipa va veni cu noi în |l • r.ia
mică aventură, probabil ca să se asigure c-o să rămân in . ic.a
profului și că n-o să le mai stau în cale, ei și lui **AI** < <

Alex uită pe unul din drumurile în curbe care urcă spre iniți
Mă uit pe geam la casele mari de pe ambele părți ale clei și știu
că ne aflăm în zona bogată a orașului. Oamenii I n au de ce să

afișeze anunțuri cu TRECEREA INTER-
* V IHIMUM PRIVAT, PROPRIETATE PARTICULARĂ, SPAȚIU
MONITORIZAT DE CAMERE DE SUPRAVEGHERE. Ar trebui să știu
lucrurile astea foarte bine, din moment ce toată viața mea am
fost sărac și singura persoană pe care o știu care a afișat un
asemenea anunț a fost amicu' meu Pedro, numai că îl furase
din curtea unui bogătan.

Intrăm pe o alee pietruită care duce spre o casă cu etaj
construită chiar la poalele muntelui. Mă ridic în scaun și pri
vesc cu interes împrejurimile. N-am stat niciodată într-un loc
de unde să nu poți arunca fără efort o piatră în fereastra
vecinului.

Ai crede că sunt încântat de perspectiva de a locui într-o
casă atât de fițoasă, da chestia asta îmi spune de fapt că nu-s
decât un outsider. Nu sunt idiot; sunt conștient că în clipa în
care voi pleca de aici, voi fi la fel de sărac ca întotdeauna —
sau voi ajunge la închisoare. Toată povestea asta e o glumă, și-
abia aștept să mă car naibii de-aici.

Imediat ce parcăm mașina, Westford iese din casă. E un tip înalt, cu păr grizonant și o mulțime de riduri în jurul ochi lor, de parcă ar fi răs prea mult la viața lui și pielea i s-a încrățit în semn de protest.

N-apuc să ies din mașină, că alți trei oameni se bulucesi spre noi. E o paradă dată dracului; numai albi, unu' mai palid decât altu'.

Când o zăresc pe Kiara, fața ei familiară e deopotrivă o ușurare pentru mine, și un motiv de iritare. Într-o singură di mineată, am trecut de la umblatul la dulapul ei la încătușând și aruncarea în pușcărie. In numai câteva ore, am ajuns de U distracție la o viață distrusă.

Kiara și-a strâns părul castaniu la spate și poartă un șort de blugi și un tricou mare, într-o nuanță scârboasă de verde. Nu

- .1 gătit pentru sosirea mea, asta-i limpede. Are chiar și niște pole maronii de murdărie sau grăsime pe obraji și mâini.

Lângă Kiara stă fratele ei. E probabil rezultatul unei erori IIIaplicarea măsurilor de contracepție sau poate al unui gând Inllrziat, pentru că pare de vârsta grădiniței. Și fața lui e un di /,astru, e mânjit pe bărbie de resturi de ciocolată.

Ea e soția mea, Colleen, spune profesorul gesticulând ipiv femeia subțirică de lângă el. Iar el, fiul nostru, Brandon. IVIiica noastră Kiara ai cunoscut-o deja.

Profu' și nevastă-sa poartă cămăși de golf asortate. Sunt i mivins că în weekend joacă golf la cine știe de club de fițe

iii' la țară. Cât despre Brandon, presupun că apare în filme și în lame — e atât de enervant de energic încât aproape că îți

•Inc să-i dai Zanex 1, doar ca să se potolească.

În timp ce Brittany și Alex îndeplinesc ritualul străngerii •li mână cu soția și copiii profesorului, Kiara face un pas spre mine.

Ești bine? mă întreabă așa de încet încât abia o pot rill/1.

Da, n-am nimic, mormăi; n-am niciun chef să-i povestesc despre reținerea mea și transportul pe bancheta din «ti a mașinii de poliție la arestul pentru delincvenți juve nili.

I t naiba, totul e atât de jenant. Piciul, Brandon, mă trage din ii ul pantalonilor. Are mâinile pline de ciocolată topită. Joci fotbal european?

Nu, zic uitându-mă spre Alex, care pare să nu bage în **it**a sau să nu-i pese că piticu' îmi distruge blugii.

li înscriere eronată uzuală aXanaxului, medicament recomandat în lun n lit- de anxietate și stările de panică.

Doamna Westford zâmbește și-l trage pe Brandon la o parte.

—Carlos, du-te și instalează-te și coboară peste câteva minute în curtea din spate, să luăm prânzul. Dick, condu-tu, te rog, la etaj și arată-i casa.

Dick? Clatin din cap. Profesorul nu se sinchisește că i se

spune *Dick*²⁸? Dacă m-ar chema Richard, aş prefera să mi se spună Richard sau Rich..., în niciun caz *Dick*. La naiba, m-aş mulţumi şi cu Chard.

Îmi înşfac sacul.

—Haide, Carlos, zice Westford. Hai să vedem dacă îţi place casa. Kiara, de ce nu le arăţi lui Alex şi Brittany ma şina ta?

Restul echipei se ia după Kiara, în timp ce eu mă ţin de coada profesorului Dick.

—Ăsta e căminul nostru, spune Westford.

Exact aşa cum am bănuit, interiorul e la fel de impozant ca şi exteriorul. Casa n-o depăşeşte în mărime pe cea a lui Madison, dar e oricum mai încăpătoare decât oricare alt loc în care am stat. Pe hol se înşiră tablouri mari. Au un televizor drăguţ, cu ecran plat, fixat pe perete, deasupra şemineului.

—Simte-te ca acasă.

Mda, ce să zic. Ori aici, ori la Casa Albă, mă simt la fel de acasă.

—Uite, asta-i bucătăria, spune profu' conducându-m.i într-o încăpere imensă, cu un frigider supradimensionat din inox şi aparate electrocasnice pe măsură; hiaturile sunt albe, cu nişte stropi pe ele care sclipesc ca diamantele. Dacă ai nevoie de ceva din frigider sau cămară, n-ai decât să te ser

28 Prescurtarea cel mai des întâlnită a prenumelui masculin Richard, dar şi (în limbaj argotic) penis, precum şi ticălos, nenorocit

vești. Nu trebuie să ne ceri permisiunea.

J I urmez apoi pe scară, care e mochetată.

—Vreo întrebare până acum? zice.

—Aveți vreo hartă a casei? îl întreb.

Chicotește.

 în câteva zile o să te obișnuiești cu locul.

Pui pariu?

Simt că mă paște o durere de cap îngrozitoare și tânjesc să iiii in cu totul altă parte, undeva unde să nu fiu nevoit să mă il.ni drept un copil pocăit care locuiește într-un miniconac rrtlaiuri de o fată care i-a pus fursecuri cu magneți în dulapul de la școală și de un pici care-și închipuie că toți mexicanii)i i.u a fotbal european.

I ,a etaj, în capătul coridorului, e dormitorul matrimonial. I >am colțul și Westford îmi arată o cameră.

Aia e camera Kiarei. Ușa de vizavi, de lângă dormi- i • II ul lui Brandon, e de la baia pe care o vei împărți cu

•oplii.

Arunc o privire înăuntru și văd două chiuvete alăturate.

Westford deschide ușa de lângă camera Kiarei și-mi face *i iim să intru.

Uite, aici vei sta.

lini plimb ochii peste viitorul meu dormitor. Pereții sunt vn| i\iți în galben și la ferestre atârnă perdele cu buline. Sea- iiiiina al naibii de tare cu o cameră de fată. Mă-ntreb dacă, în

mul i ănd voi sta aici mai mult, va trebui să-mi predau legiti-
Mi iția de bărbat. Pe o latură se află un birou, lângă care e un li
mi, vizavi un șifonier, iar în apropierea ferestrei un pat aco- |n
i ii do o cuvertură galbenă.

—Știu că nu e cea mai masculină dintre camere. Soția mea
s-a ocupat de amenajarea ei, cu ceva vreme în urmă, se
scuză Westford. Urma să fie folosită pentru păstrarea
colecției ei de păpuși de porțelan.

Glumește? O cameră pentru păpuși de porțelan? Ce-s alea
păpuși de porțelan și la ce i-ar trebui unui adult o încăpere
plină cu așa ceva? O fi o chestie de-aia, de oameni-albi-și-
bogați, fiindcă n-am auzit de vreo familie mexicană care să
aibă o cameră numai pentru păpuși.

—Cred că putem să cumpărăm niște vopsea ca să trans
formăm camera asta într-o treabă ceva mai masculină, zice
profu'.

îmi ațintesc privirea pe perdelele cu buline.

—Vopseaua n-o să fie de ajuns, mormăi eu. Da' nu con
tează; oricum, nu plănuiesc să fac mulți purici pe aici.

—Bine, cred că acum e momentul potrivit ca să trecem în
revistă regulile casei, spune paznicul meu temporar așe
zându-se pe scaunul din fața biroului.

—*Reguli* ? întreb cuprins de un val de panică.

—Nu-ți face griji, sunt doar câteva. Dar mă aștept să fie
respectate. În primul rând, fără droguri și alcool. După cum

ai aflat deja, marijuna nu e greu de procurat în orașul ăsta, numai că tu trebuie să te ferești de orice droguri — așa a de cis judecătorul. în al doilea rând, fără obscenități. Am un ba iat de șase ani care e foarte impresionabil și nu vreau să auda cuvinte vulgare în casă. în al treilea rând, stingerea se dă în timpul săptămânii la miezul nopții, iar în weekend la ou două. Patru, îți vei face singur curat în cameră și vei ajuta U treburile gospodărești ori de câte ori vei fi rugat, la fel ca ții copiii noștri. Cinci, ai voie să te uiți la televizor numai du pi

>o ți termini temele. Șase, dacă inviți vreo fată la tine în ca meră, vei sta cu ușa deschisă... din motive evidente.

își freacă bărbia, aparent în căutarea altor reguli de decla- iu.it.

Cred că asta ar fi cam tot. Ai vreo nelămurire?

Mda, zic vârându-mi mâinile adânc în buzunare și în- i u'bându-mă cât timp îi va lua profesorului Dick ca să-și dea
• 'una că sunt genu' care nu-nghite regulile. Ce se întâmplă
• l i* A încalc vreuna din regulile astea tâmpite ale tale?

la noi de parcă eram niște extraterestri trimiși pe Pământ special ca să-i distrugem lui viața. Nu e deloc încântat că va

locui cu noi.

Nu știu ce reacție va avea când i se va spune că fie va li exmatriculat, fie va fi înscris în programul REACH, după orele de clasă. REACH se adresează adolescenților cu potențial mare de risc și care au dat de necazuri. Ei pot frecventa școala, dar în regim de probă. Din câte mi-a spus tata, Carlos habar nu are că REACH este singura lui opțiune. Nu vreau să fiu de față în momentul când tata și cu Alex îi vor da vestea.

Alex se uită acum la noua oglindă retrovizoare pe care tocmai am instalat-o. Nu rezistă tentației și saltă capota pentru a inspecta motorul.

—E un motor V8 standard, îi explic eu lui Brittany, caic stă lângă prietenul ei.

Alex izbucnește în râs.

—Pentru prietena mea, asta nu-nseamnă nimic. Lui Brittany nu-i place nici măcar să alimenteze cu benzină.

Brittany îi dă în joacă un pumn în braț.

—Glumești? De fiecare dată când vreau să repar ceva la mașină, Alex nu mă lasă să mă apropiu de ea. Hai, recunoaște, Alex.

—Nu te supăra, *mamacita'*, da' nu ești în stare să deose- I «ești o garnitură de un alternator.

—Și tu acrilicul de gel, zice Brittany sigură pe sine, cu mâinile în șolduri.

Tot despre mașini e vorba? întrebă el.

Brittany clatină din cap.

Nu, despre unghii.

Așa mă gândeam și eu. Fiecare cu treburile lui — tu cu unghiile, eu cu mașinile.

(Colțurile gurii lui Alex se ridică și-și trage iubita spre el.

Masa de prânz e aproape gata, strigă tata din ușă.

Mama îi face semn fratelui meu.

Brandon, iubitele, condu-i tu, te rog, pe Brittany și pe Alex în curtea interioară.

Brandon o ia la fugă, iar eu intru în casă ca s-o ajut pe m.una în bucătărie.

Ai grăsime pe bărbie, zice mama.

Mă frec pe bărbie, apoi îmi dau seama că nu e grăsime, ci i f.ină epoxidică neagră.

Vezi c-o întinzi pe toată fața. Poftim, spune ea arun-
•liulu-mi un prosop de bucătărie.

Mersi.

Mă șterg, apoi mă spăl pe mâini și mă apuc de salata mea Ijiocială cu nuci.

Mama a aranjat pe masa din curte suporturi roz țesuți cu 111111 i ve florale și setul ei favorit de farfurii din ceramică pictate cu fluturi colorați, care se asortează cu ceștile de ceai. În urmă cu câțiva ani, a deschis un magazin de ceaiuri organice numit Hospitali-Tea²⁹. Dacă locuiești în Boulder, ai toate șansele să adopți un stil de viață activ. Și să preferi ceaiul

în locul cafelei.

Magazinul mamei e foarte popular printre localnici. In weekend, lucrez și eu acolo — ambalez ceaiul livrat vrac, in introduc în calculator produsele noi și afixez prețurile la ceaini cele din ceramică. Ba chiar ajut și la contabilitate, mai ales atunci când mamei nu-i ies calculele și are nevoie de cineva care să-i arate unde a greșit. în familia noastră, eu sunt însărcinată cu găsirea greșelilor, cel puțin în registrele contabile.

Duc salata la masă. Rețeta am născocit-o singură și am păstrat secretul dressingului, ca nici măcar părinții să n-o poată copia. Salata se face cu frunze de spanac, nuci, brânză albăstră, coacăze... și „sosul special și secret al Kiarei”, așa cum îi spune mama. întind castronul spre Carlos.

Se uită înăuntru.

—Ce-i asta?

—Salată.

Se chiombește din nou.

—Nu văd lăptuca.

—E cu spanac, spun, apoi tac pentru că-mi simt limba îngroșată.

—Gustă, îl îndeamnă Alex.

—Nu e căzu' să-mi spui tu ce să fac, ripostează Carlos.

—Carlos, avem lăptucă în frigider, intervine mama. Daci vrei, pot să-ți prepar repede o salată.

—Nu, mulțumesc, mormăie Carlos.

—Eu aş vrea nişte salată, spune Brittany făcându-mi semn să-i dau castronul.

Nu ştiu dacă vrea cu adevărat să guste salata mea de spanac, dar e clar că-ncearcă să ne distragă atenţia de la schimbul tîo replici dintre Alex şi Carlos.

Mă uit la tata. Stă cu ochii pe Carlos. Se întrebă probabil ■.11 timp îi va lua pentru a-l convinge pe Carlos să se destindă „i s,i ne acorde încredere. Problema e că nu mi-l închipui pe <.irlos vreodată lăsând garda jos, mai ales acum, după ce a fost arestat.

Ştiu că te afli aici din cauza unor circumstanţe speciale la , n spune mama lui Carlos în timp ce ne întinde platoul cu l'îngerii de somon. Dar suntem gata să-ţi oferim ospitalitatea şi prietenia noastră.

I ata înţepă un burger cu furculiţa.

Kiara îţi poate arăta oraşul în weekend. Şi te poate pre- /cnta prietenilor ei. Nu-i aşa, scumpo?

Sigur, răspund eu, deşi „prieteni” mei se reduc la unul nln^ur — Tuck.

Nu-mi place să mă amestec cu mulţimile. Tuck e băiat, În mi-e prietenul cel mai bun încă din primul an de liceu, <<n*1 1leather Harţe şi Madison Stone au făcut mişto de mine li hm de engleză, atunci când mi s-a cerut să citesc *Poveste iln/nr două oraşe* în faţa întregii clase. Nu numai că m-am lut tie răs cu bâlbâiala mea, dar cred că Dickens s-a răsucit În mormânt auzind în ce hal îi maltratez cuvintele. Imediat

■ ■ |> .nr/iseam hohotind, mă oprisem din citit și fugisem acă-i, muie mă închisesem la mine în cameră, asta până să vină lin It și să mă convingă să dau piept cu lumea. Poveste in « vet. lie, de care mi-am amintit însă vineri, la ora domnu- liil I ui ie.

—Cred că burgerul ăsta nu e bine făcut. E roz, zice Carlos holbându-se în interiorul preparatului mamei.

—E pește, îi explic. Somon.

—Are oase?

Clatin din cap.

Ia o chiflă din coșulețul de pâine, o examinează, apoi ridică din umeri. Presupun că nu e obișnuit cu chiflele din cereale integrale.

—Eu trebuie să fiu mâine la serviciu, dar Kiara poate merge cu tine la băcănie, la cumpărături, îi propune mama. în felul ăsta, poți să-ți alegi ce-ți place.

—îți place sportul, Carlos? îl întreabă Brandon.

—Depinde.

—Depinde de ce?

—De cine joacă. Nu-mi place să mă uit la tenis sau la golf, dacă asta vrei să spui.

—Nu la *uitat* mă refer eu, prostule, zice Brandon râzând. Eu te întreb ce sporturi practici. De pildă Max, prietenul meu cel mai bun, joacă tackle football³⁰, și e de vârsta mea.

30 Una din cele două versiuni de bază ale fotbalului american, caro, spre deosebire de „flag football”, presupune contactul fizic între jucătorii în încercarea de a-l deposeda pe adversar de minge sau de a-l opri din înaintare

—Bravo lui, spune Carlos mușcând din burgerul de somon.

—Tu joci fotbal? întrebă Brandon.

—Nu.

—Baseball?

— Nț.

Brandon s-a pornit și știu că nu se va opri până nu va c.1
păta un răspuns.

—Tenis?

—Asta ar fi *nadal*.

—Atunci ce sport practici?

Carlos își pune furculița jos. O, nu. Are o sclipire
batjocoritoare în ochi.

—Tangoul la orizontală, zice.

Mama și cu Brittany se îneacă amândouă cu mâncarea. I.ila
rostește „Carlos... ”, pe tonul acela de avertisment re- /i'i vat
situațiilor extreme.

Dansul nu e tocmai un sport, zice Brandon, care nu a
observat șocul care străbate masa.

Ba este, dacă-l practic *eu*, spune Carlos.

Alex se ridică în picioare și spune printre dinții încleș tai:

Carlos, trebuie să discutăm. în particular. *Ahora*}

Intră în casă. Nu sunt sigură că fratele lui o să-l urmeze, i .11
los ezită, apoi împinge scaunul în spate, care zgârie plăci le
< If gresie din curte, și-l văd cum o ia spre casă. Of, prevăd o
uni.* deloc plăcută.

Hi ittany își ia capul în mâini.

Să-mi spunei când termină cu cearta.
Mrandon își întoarce spre tata ochii mari și nevinovați.
lați, tu știi să dansezi tango la orizontală?

Nimic (lb. spaniolă); aici, cu sensul de pierdere de vreme. Ai um
(lb. Spaniolă).

15 Carlos

— Ai de gând să te porți ca *unpendejol* mă-ntreabă fratele meu după ce intrăm în bucătărie și *gringos* nu pot să ne mai audă.

—Hm... stai să mă gândesc. Da. Doar am avut cel mai bun profesor de pe lume. Nu-i așa, Alex?

Tata a fost ucis când aveam patru ani și Alex a devenit atunci, la șase ani, bărbatul casei. E mai mare decât mine și n-am avut pe cine altcineva să iau drept model în viață.

Se reazemă de blatul de masă și își încrucișează brațele la piept.

—Uite care-i treaba. Ai fost prins cu droguri. Nu-mi pasă dacă erau ale tale sau nu; tu ai fost prins cu ele și cu asta, bas ta. Așa că nu-ți rămâne decât să-nghiți gălușca și să

accepti si locuiesi aici, fara sa faci probleme familiei Westford, sau daca nu, vei fi trimis pachet la o casa de corectie in care gardienii nu te vor scapa o clipa din ochi. Deci, ce alegi?

—De ce nu pot sa ma intorc la Chicago? Avem rude acolo. Si ii am si pe vechii mei prieteni.

—Nu se poate, zice Alex, apoi se grabeste sa adauge, fara sa-mi dea timp sa raspund: Nu vreau sa te inhaitezi cu cei din

Little Blood. In plus, sa stii ca Destiny n-o sa te astepte, da-ia ti inchipui cumva asa ceva.

Destiny si cu mine ne-am despارتit in ziua cand familia noastra si-a strans boarfele si s-a mutat in Mexic. Mi-a spus ca nu avea niciun rost sa incepem o relatie la distanta din moment ce n-aveam sa ne mai vedem probabil niciodata. Adevarul e ca am plecat din Chicago din cauza lui Alex. Si daca nu am fi plecat din Chicago, Destiny si cu mine am fi fost si din nou impreuna, in loc sa fiu obligat sa locuiesc intr-o camera de camera cu perdele galbene cu bulinute.

Ma asept ca, la un moment sau altul, toata lumea sa ma paraseasca. După faza cu Destiny, nu mi-am mai permis sa mi se implice emotional. Dacă încep să țin la cineva, voi sfârși prin a fi părăsit sau dat deoparte, dacă nu cumva persoana va muri. Așa a fost până acum și așa va fi și de acum încolo.

Deocamdată o să rămân aici, dar într-o bună zi, când voi curând cu putință, o să mă întorc la Chicago, cu sau fără ei

iiilorul tău. Du-te la tine acasă și lasă-mă naibii în pace, spun împingându-l pe Alex și dând buzna afară.

Urc și intru în camera mea, trântind ușa în urmă. Dar cu- VI tura galbenă de pe pat îmi amintește că asta nu-i de fapt

•imera mea. *Mierdal*

Mă bucur că Alex n-a venit după mine. Simt nevoia să fiu Mugur și să analizez cele întâmplate vineri. Cine mi-a vârat drogurile în dulap? Nick? Madison, care a întârziat la ora de Iun ' Sau să fie un semnal de la *Guerreros* că oriunde m-aș afla, imit pe urmele mele?

Zăresc sacul pe care l-am aruncat pe jos, îl deschid și-mi •<i i it dinăuntru boarfele. După care le îndes în sertare, fără să III i obosesc să le atârñ în dulap. Oricum, nu port țoale care să lu't i-site umerășe. îmi iau periuța de dinți și aparatul de ras și traversez holul spre baie. Presupun că chiuveta care are în față un taburet pe post de treaptă e a lui Brandon și mă decid s-o împart cu el. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să dau într-un sertar peste tamponane, farduri sau alte nimicuri muierăști.

Vâr aparatul de ras și periuța de dinți într-un sertar gol, cel care n-are lipit pe el un abțibild cu un personaj de desene animate. între cele două chiuvete, prinsă pe oglinda mare dintre ele, văd o bucată de hârtie.

PROGRAM DE DUȘ DE DIMINEAȚĂ DIN TIMPUL SĂPTĂMÂNII

Luni, miercuri, vineri: Kiara
6.25-6.35 Luni, miercuri, vineri:
Carlos 6.40-6.50 Marți, joi:
Kiara 6.40-6.50 Marți, joi:
Carlos 6.25-6.35

Când să îi dau vestea Kiarei că nu accept să mi se spun.1 cât pot să stau la duș? Se știe despre mine că-mi place să dușez cu orele atunci când mi-e prea cald, sunt transpirat sau nervos, cum e cazul acum.

De parcă n-ar fi suficient de rău că mi s-a pus în cârcă ● faptă pe care n-am comis-o, mai sunt și obligat să locuiesc într-o casă cu niște străini care fac salate de spanac.

Dau să mă-ntorc la mine-n cameră, dar văd ușa de la dormitorul Kiarei crăpată și devin curios. Știu că e încă la masa, așa că pășesc înăuntru. Pe birou zace un morman de cărți și de foi. Deasupra biroului are fixat un panou pe care a prins tot felul de zicători și proverbe desprinse din manualele de autoajutorare.

Nu te teme să fii unic.

lubește-te pe tine însuși înainte de a iubi pe altul.

Mă lași? Ce naiba? Doar nu citește tâmpeniile astea de i mn se dă jos din pat?

Pe panou sunt prinse și câteva poze cu Kiara și prietenul >II care stă în toate pauzele de prânz de la școală. într-una, cei

■Ini escaladează un munte sau așa ceva, într-alta sunt pe now-boarduri. In ambele, Kiara râde.

Iau un caiet de pe birou și-l răsfoiesc. Mă opresc când il.ni, în capul unei pagini, peste titlul LEGILE ATRACȚIEI. ' >i liii îmi cad imediat pe „chestii intime obraznice”, în lista nit ț esăturile ei fizice. Izbucnesc în răs, apoi mă uit la cealaltă ■ 'Ioană... își dorește un tip în care să aibă încredere, drăguț, i .111' să știe să repare mașini și căruia să-i placă sportul. Cine I 'iimnezeu se apucă să noteze așa ceva? Mă mir că nu a scris I Vrfif Hn tij, ca.rcslMAscar^iKcjes^imrejisli wJL^k^c-kJkkJ.. Pe pagi nile următoare sunt desene cu mașina ei. Aud în spate ușa . li ț.'iind. La naiba, nu sunt singur.

Kiara a rămas în prag, șocată. în spatele ei stă tipul din I n i r a f i i . Kiara pare uluită că m-a prins la ea în cameră, cu I iln-le pe carnețelul ei.

Aveam nevoie de niște foi de scris, spun pe un ton le
iii, Lisând carnetul să cadă pe
birou, l i i pul face un pas în față.

Hei, ce mai faci, amice? zice.

M.v ntreb cum ar reacționa profesorul Dick dacă l-aș lua
In)>nicală, chiar din prima mea zi aici, pe amicul lui fii-sa.
Nu

i• numerat bățile printre lucrurile interzise.

lini mijesc ochii spre el, în timp ce individul continuă să
lli.ilnk'/e.

Kiara cotrobăie rapid prin sertar și scoate dinăuntru un alt caiet. Mi-l îndeasă în mână.

—Poftim, ia-l, spune pe un ton alarmat.

Mă uit în jos la caietul de care n-am nevoie, enervat că m.i simt ca un ardei iute într-un borcan cu amestec de nuci, so mințe și alune..., un loc unde n-am ce căuta și o combinație în mod cert nereușită.

Rostesc încet un „Ne vedem mai încolo... *amice*” și măntorc în camera mea zugrăvită într-un galben în nuanța canarilor și pe care am poreclit-o în mod oficial *inferno*, iadul.

Mă uit pe fereastră ca să măsoar din ochi distanța până la pământ pentru când voi vrea să evadez, așa, din când în câinii, doar cât să simt un pic gustul libertății. Poate că-ntr-o buna zi o să evadez și n-o să mă mai întorc niciodată.

—Carlos, pot să intru? aud glasul lui Brittany prin ușă.

O deschid și dau cu ochii de iubita fratelui meu, de dala asta singură.

—Dac-ai venit ca să-mi ții o predică, mai bine lasă-te pa gubașă, îi zic.

—Nu de-asta am venit, îmi spune cu ochii ei albastru pal strălucind de compasiune.

Se strecoară pe lângă mine înăuntru.

—Presupun că prietenii tăi de acasă ar aprecia amănun tele despre performanțele tale sexuale, dar a te fâli cu ele In fața unui copil de șase ani și a părinților lui nu e probabil cea mai deșteaptă idee.

îmi ridic mâna în aer, făcându-i semn să se oprească.

—Înainte să te las să continui, trebuie să te anunț, cu toată sinceritatea, că ceea ce spui seamănă suspect de mult cu o predică.

Râde.

Ai dreptate. Scuze. Adevărul e că am urcat ca să-ți dau mobilul. Știu că tu și cu Alex sunteți uneori precum uleiul și așa că dacă ai nevoie să discuți cu cineva mai puțin »Apos, să știi că-ți stau la dispoziție. Am introdus și numărul Miciei, și al lui Alex, în lista de contacte, spune așezând telefonul pe birou.

O, nu. Simt că tipa vrea să se apropie de mine, să joace rolul surorii pe care n-am avut-o niciodată, numai că n-o s-o lăsi. Nu vreau să mă apropii de nimeni, așa că aleg să joc rolul lui Iii.

Ce faci? Flirtezi cu mine? Credeam că ești iubita fratelui meu. Uite ce-i, Brittany. Eu nu ies cu *chicas*, mai ales cu Iiii mde cu pielea de culoare lipiciului. N-ai auzit de saloanele de bronzare?

OK, recunosc, chestia cu lipiciul a fost cam exagerată. Mi se pare că .my are pielea aurie, dar bănuiesc că insulta o s-o faci să ni se iasă naibii în pace. Am aplicat rețeta asta cu *mi'amă*. Cu Iiii și cu Alex. Și n-am dat greș niciodată.

Îndes cu gesturi teatrale telefonul în fundul sertarului.

O să ai nevoie de el într-o bună zi, zice tipa. Sunt conștient că...
IMN.) i o să ajungi să mă suni.

Si ol un hohot scurt.

N -ai nici cea mai vagă idee cine sunt eu și ce intențio-
H*> / N.) fac.

I'unem pariu?

Iii mi pas în față, invadându-i spațiul personal, ca să o fac
M ii retragă și să-nțeleagă, o dată pentru totdeauna, că
vor- jppm serios.

Nu mă mai pisa la cap, cățea ce ești. în Mexic am fost
mliru al unei bande.

Nu dă înapoi. în schimb, spune:

—Prietenul meu a fost și el într-o bandă. Și nu mi-e frică
nici de el, nici de tine.

—Ți-a spus cineva că ai fi dovada perfectă a teoriei ălei.i
c blonde proaste?

Nu 劍 i acoperă faTMa de ru 丩 ine, 丩 i nici nu se enervează;
antează 丩 i-mi plantează un pupic pe obraz.

—Te iert, zice, apoi face un pas în spate și iese din cameră,
lă-șân-țu-mă singur.

—Te-am rugat așa ceva. Și n-am de gând să-ți cer ier
te. E. 丩 trig după ea, dar s-a făcut deja nevăzută.

Într-o zi, când mergeam la școală, am văzut un băiețel sărăcuțel stăruind să scrie pe un zid dintr-o clădire abandonată.

Îl stăruiește să scrie pe zidul dintr-o clădire abandonată, pe care nimeni nu o folosește. El scrie cu un cretău mic, pe care îl ține în mână cu ambele mâini. Scrie cu o atenție deosebită, ca și cum ar scrie pe un pergament sacru. Când termină o linie, se uită la ea cu o privire de satisfacție și apoi începe să scrie din nou. După ce scrie câteva rânduri, se apleacă și scrie pe spatele și o ra în jos pe scari.

deh să scrie pe zidul dintr-o clădire abandonată, pe care nimeni nu o folosește. El scrie cu un cretău mic, pe care îl ține în mână cu ambele mâini. Scrie cu o atenție deosebită, ca și cum ar scrie pe un pergament sacru. Când termină o linie, se uită la ea cu o privire de satisfacție și apoi începe să scrie din nou. După ce scrie câteva rânduri, se apleacă și scrie pe spatele și o ra în jos pe scari.

Omule? îl urmăresc pe Brandon cum Brant în împerecheare în loc de cuvinte, bazat pe iluzii optice și conștientizarea faptului că

*Din Paracamea, împiedicându-l să se întindă pe spate și să-și revărsă sucul de la
rele. Ki încrunță fețișoara.*

18 Kiara

Deci acum nu mai e niciun secret ce-ți pune Carlos pe cap să se duce la culcare. Doarme în boxeri. Și atât.
Unușor am întâlnit pe holul de la etaj, am fost nevoită să-mi li

hm privirea, conștientă că mă holbam la el. Are mai multe i ii u.ije, nu doar cele de pe biceps și antebraț. Are unul mic pe |'ir| i|, în formă de șarpe, și când mi-am coborât ochii am ză- iiniște litere scrise cu roșu și cu negru ițindu-se din șort. Si ml foarte curioasă să aflu ce înseamnă și de ce și le-a tatuat, .1 ii evident că n-am de gând să-l întreb.

M.una a plecat acum o jumătate de oră ca să deschidă ma- țții/inul. E rândul meu să pregătesc micul dejun pentru toată limuNt. Tata înfulecă ouăle cu pâinea prăjită pe care tocmai i li ,1111 așezat în față. Știu că-l așteaptă din clipă în clipă pe **Al**. x și presupun că își repetă în gând discursul pe care el și iiii Alex i-l vor servi lui Carlos în dimineața asta.

N-am niciun chef să fiu de față la discuții și mă simt un pic vinovată pentru că l-am provocat aseară pe Carlos. Ultimul Iu. i ii de care are nevoie în acest moment este prezența încă UIM I persoane pe care o consideră dușmanul lui personal.

Tată, spun când mă așez lângă el la masă. Ce ai de gând *i i spui?

—Adevărul. Că după ce judecătorul va confirma cuslo dia temporară, sper că i se va permite să se înscrie în progi a mul REACH, în loc să fie dus la casa de corecție.

—N-o să-i convină.

—Nu are de ales, spune tata bătându-mă ușurel pe mânA în semn de încurajare. Nu-ți face griji, o să vezi, totul va fi bine

—De ce crezi asta? îl întreb.

—Pentru că bănuiesc că în sinea lui Carlos își dorește să își rezolve problemele și, pe de altă parte, judecătorul nu vum să exmatriculeze copiii din școală. Mai mult, Carlos nu și îlă probabil încă seama cât de mult își dorește să izbutească.

—Nu știi ce să zic. E cam golan de felul lui.

—Nu, asta-i o mască sub care ascunde ceva cu mult nul profund. De un lucru sunt însă convins: va fi o mare provo care pentru mine. Ești sigură că nu te deranjează prezența Iul în casă? mă privește el gânditor, înclinându-și capul pe un umăr.

Încerc să mă pun în locul lui Carlos și mă întreb dacă aș g.lil pe cineva dispus să mă ajute. Dar nu de asta ne aflăm, în primii și în primul rând, pe lume? Ca să o transformăm într-un Im mai bun? Nu e o misiune de natură religioasă, ci umanitară.

Dacă nu poate rămâne aici, cine știe ce se va întâmpla cu el,

—Nu, nu mă deranjează, răspund.

Tata o să-l ajute pe Carlos, doar e psiholog de meserii' ■/! are o răbdare de fier. Cât despre mama..., ei bine, dac.i li treci cu vederea micile izbucniri, e și ea un om minunat.

—Brandon, unde e Carlos? îl întreabă tata pe fratele meu care coboară țopăind scara.

—Nu știu. Presupun că la duș.

—Bine. Mănâncă ceva înainte să pleci la școală. Autolw zul va ajunge în zece minute.

Irec câteva minute și auzim robinetul din baia de la etaj

în- 1111 / . 11 idu-se, semn că oaspetele nostru a ieșit de la duș. Tata zice:

Bran, ia-ți ghiozdanul. Autobuzul trebuie să sosească.

Ilzorește pe Brandon ca să prindă autobuzul, iar eu îi preesc lui Carlos două ouă jumări.

il aud cum coboară scările. Când își face apariția, văd că e îmbrăcat într-o pereche de blugi închiși la culoare și sfâșiați lm p nunchi și un tricou negru care pare uzat și spălat de prea •miile ori..., dar pe care mi-l imaginez moale la pipăit și co-Hmkl la purtat.

l'oftim, spun încet aranjând frumos pe masă farfuria cu ihiăle și pâinea prăjită, lângă un pahar cu suc proaspăt stors.

Gracias.

Se așază pe scaun fără să se grăbească, în mod evident sur- i ă i-am preparat micul dejun.

În timp ce Carlos mănâncă, pun farfuriile în mașina de l'il.il și-mi fac de lucru scoțând din frigider pachetele cu Mti'i.i ile prânz pregătite de mama. Tata se întoarce după câ-tt» i minute, însoțit de Alex.

Neața, frățioare, spune Alex așezându-se lângă Carlos. l'jl* y, ita să mergem la tribunal?

Nu.

Mă grăbesc să înșfac cheile de la mașină și rucsacul, ca să-i

I< 111 iguri. în drum spre școală, mă întreb dacă nu ar fi fost mai l'IMP să rămân, ca să servesc drept tampon. Pentru că

între trei «i li.îți, dintre care doi sunt frații Fuentes, atât de încăpățânați, I»* .i iasă scânteii. Mai ales atunci când unul din ei urmează să IU i ililigat să se înscrie într-un program de după orele de curs •li i mat delincvenților juvenili. Sunt absolut convinsă că în cli- |w i And îi vor spune ce-l așteaptă, Carlos își va ieși din minți.

Si săracul de tata n-are nicio șansă în fața lui.

19

CARLOS

Deci ce cauți aici? îl întreb din nou pe Alex.

Mă uit la Westford; stă cu o cană de cafea în mână. E limpede — ei doi au pus ceva la cale.

—Alex a vrut să fie de față când vom discuta ce vom f.u • astăzi. îl vom ruga pe judecător să te elibereze în custodia mea în schimbul cooperării tale și al participării la un program special de după orele de curs.

Mă uit în jos, spre farfuria cu mâncarea pe jumătate nc.i tinsă, și pun furculița deoparte.

—Am crezut c-o să mergem la tribunal și voi fi eliber.it în custodia ta, și atât. Acu' mă simt de parc-aș fi în fața

plutonii lui de execuție și aștept să fiu legat la ochi și să mi se periml i să fumez ultima țigară.

—Nu e cine știe ce chestie complicată, zice Alex. Progi .1 mul se numește REACH.

Westford se așază la masă, pe scaunul de vizavi de mine

—E un program special, destinat adolescenților cu potențial mare de risc.

Îi cer din ochi lui Alex să-mi traducă în engleză.

Alex își drege glasul.

—E pentru copiii care au avut necazuri cu legea, Carlos. Vn fi înscris și vei participa la program după orele de școală, /.linie, adaugă el.

Ce naiba? Doar nu vorbesc serios?

Da' v-am spus că nu erau drogurile mele.

Westford își pune cana de cafea pe masă.

Atunci spune-mi ale cui sunt.

—Nu știu.

Nu e răspunsul pe care-l așteptam, zice Westford.

Există un cod al tăcerii, intervine Alex.

Westford îl privește nedumerit.

Un cod al tăcerii?

Alex își ridică ochii spre el.

Carlos a fost în banda *Guerreros del barrio*, explică el.

ii ului tăcerii îi protejează pe toți membrii bandeii. Carlos nu v i vorbi, chiar dacă știe cine e de vină.

Westford oftează.

Codul tăcerii nu-l va ajuta deloc pe fratele tău, dar în-
leg ce vrei să spui. Nu-mi place, dar înțeleg. Prin urmare, nu
tveni de ales și va trebui să îl rugăm pe judecător să-l lase pe
•«ti los să se înscrie în programul REACH. E un program biin,
('arlos, și o alternativă preferabilă exmatriculării sau în-
iIn.lei ii într-o școală de corecție. O să-ți obții diploma de
■tb'.olvire a liceului și vei putea să te înscrii la colegiu.

Nu vreau să merg la colegiu.

Atunci ce ai de gând să faci după ce termini liceul? mă
Iul i e.ibă Westford. Și să nu-mi spui că o să te apuci de afaceri
m droguri, pentru că asta nici nu intră în discuție.

Ce știi tu, *Dick*? E ușor pentru tine: stai în casa asta
mare fi l1elină și bagi în tine porcăria aia de mâncare
organică.

Când vei fi măcar o zi în pielea mea, atunci o să-ți permii să-
mi îți predici. Da! până atunci, nici nu vreau să aud.

—*Mi'amă* își dorește ca noi să trăim mai bine decât «•.»,
spune Alex. De dragul ei, fă ce îți cerem.

—Bine, zic așezând farfuria în chiuvetă — mi-am pin dut
complet pofta de mâncare. în regulă, hai să terminam odată
cu rahatu' ăsta.

Westford își ia servieta și scoate un oftat de ușurare.

—Gata, băieți?

închid ochii și îmi trec palmele peste ei. Când o să-i tic*

chid, o să mă trezesc în Chicago — sau o fi un soi de vrall'i.i
mălai visează?

—Doar nu te aștepti să-ți răspund la întrebarea asta, nu '
Zâmbește cu jumătate de gură.

—Presupun că nu. Și ai dreptate. N-am fost niciod.il.i pus
în pielea ta. Dar nici tu în a mea.

—Pe bune, profule? Pun pariu pe boașa mea stângi i .l cea
mai gravă problemă cu care te-ai confruntat vreodă .l .i
fost alegerea clubului în care să te înscrii.

—Eu n-aș face pariul ăsta dacă aș fi în locul tău, zice el In
timp ce iese din casă. Pentru că nu suntem înscriși în niciun
club.

Ajungem la mașina lui, sau mai curând la ceea ce-și închl
puie el că-i o mașină, și fac un pas în spate.

—Ce-i asta?

—Un Smart Car.

Parcă un SUV ar fi râgâit și ar fi scos pe gură Smart Carul
N-aș fi deloc surprins dacă Westford mi-ar spune că e un i din
mașinuțele alea de jucărie pe care le conduc copiii.

—Are un consum mic de combustibil. Soția mea comlu ce
un SUV, dar cum eu nu mă deplasez decât de acasă l,t
MM viciu și înapoi, asta era alegerea perfectă. Dacă vrei, poți
*o conduci tu.

-Sau poți să mergi cu mine în mașină, zice Alex.

—Nu, mersi, îi răspund în timp ce deschid portiera
Smartului și mă cațăr în spațiul mic destinat șoferului.

Înăuntru nu mai pare atât de înghesuit, da' tot mă simt de
lu κ aş fi într-o navă spațială în miniatură.

Durează mai puțin de o oră până ce judecătorul îi acordă |
nolesorului custodia temporară și aprobă participarea mea
IIIUiACH, în loc să mă trimită la o școală de corecție sau să
m.i oblige să prestez servicii în folosul comunității. Alex plea-
■i. are un test de dat, așa că noul meu tutore este cel căruia îi
i* v ine sarcina de-a mă înscrie în program și a mă duce apoi la
|i oală.

Programul REACH se desfășoară într-o clădire din cără
mida situată la câteva cvartale distanță de liceu. Așteptăm în
«ml icameră, apoi suntem conduși în biroul directorului.

În tip alb, înalt și solid, care cântărește probabil aproape M
Mită patruzeci de kilograme, ne întâmpină.

Sunt Ted Morrissey, directorul programului REACH.

Îi Iu trebuie să fii Carlos, zice frunzărind un dosar. Spu rn mi
de ce te afli aici.

Așa a decis judecătorul.

În dosar scrie că ai fost arestat vineri pentru posesie de
•Im i^uri în școală, spune ridicându-și privirea. E un delict grav.

Și toate astea numai pentru c-am fost prins. Problema mra e
că sunt mexican și afiliat la o bandă. Individu' n-o să iu.» i
readă-n veci că treaba cu drogurile a fost o înscenare, 'inul
sigur că majoritatea copiilor cu care a avut de-a face i-au |**i*.
placa cu „Nu eu am fost de vină”. Trebuie să pun neapă-
iii mâna pe cel care mi-a copt-o... și să mă răzbun pe el.

în următoarea jumătate de oră, Morrisey își recită Predi ca. Pe scurt, mă informează că eu dețin controlul asupra destinului și viitorului meu. Și că asta e ultima mea șansă. P.i < .1 vreau să izbutesc în viață, programul REACH mă va ajuta.1, oferindu-mi posibilitatea de „a-mi ATINGE33 potențialul , bla-bla-bla, bla-bla-bla. După ce voi termina programul, voi 11 da pe mâna consilierilor vocaționali, care îți sprijină pe toți absolvenții REACH să-și găsească o slujbă sau să acceiuh într-o instituție de învățământ superior. De câteva ori mi .1111 înăbușit căscatul și n-am putut să nu mă-ntreb cum de W1-1 ford suporta să stea acolo și să asculte toată porcăria aia p.v. trând o mină serioasă.

—Și mai trebuie să știi, zice Morrisey scoțând un caruri de student și parcurgând fiecare pagină în parte, că pe p.u cursul anului efectuăm teste de droguri aleatorii pe toți cel înscriși în program. Dacă îți vom găsi vreo substanță ileg.il.» fie în corp, fie asupra ta, îți vom informa tutorele și vei fi tl.it afară din programul REACH și exmatriculat din liceu. Deli nitiv. Majoritatea adolescenților sfârșesc în închisori penii 11 că nu respectă regulile stabilite de societate.

Ne dă mie și lui Westford câte o copie cu prevederile programului REACH. Apoi își împreunează mâinile peste bm dihan și ne zâmbește, însă nu mă duce el pe mine de nas 111

rânjetu' ăla al lui. E un ticălos dur, care nu obișnuiește s.i 1.1 prizonieri.

—Aveți nelămuriri? zice pe un ton plat..., dar n-nn nicio îndoială că e în stare, cu același glas, să urle comen/l mai tare decât un sergent care face instrucție cu recruții.

Profu' îmi aruncă o privire întrebătoare, apoi răspunde.

Nu, cred că nu.

Minunat. Atunci mai avem încă o trebușoară de făcut în.iinte să vă întoarceți la școală, zice Morrisey împingând o liuie de hârtie spre noi. Acesta este un contract de preluare responsabilitate care arată că v-am prezentat regulile l'H'^ramului REACH, că le-ați înțeles și că acceptați să le n-spectați.

Mă aplec în față și văd trei linii punctate pentru semnă- lui i Una pentru mine, una pentru părinte sau tutore și till una pentru membrul personalului REACH. M-apuc să iIțesc textul.

Eu, _____, certific prin sem nătura de mai jos că sunt de acord cu regulile rezu mate în manualul REACH. îmi însu°esc regulile, t are mi-au fost aduse la cuno°tință in mod cores punzător de către un membru al personalului KEACH. Adeveresc de asemenea prin prezenta că 'tiuit de acord ca, în cazul în care, indiferent de moli ve, nu voi respecta aceste reguli, să fii supus unor măsuri disciplinare care pot include

consemnarea
idomiciliu, consilierea suplimentară și/sau eliminarea
din programul REACH.

(cea ce se traduce astfel:

**Eu, _____, îmi
încredinșez libertatea în mâinile personalului
REACH. Prin semnătura mea, certific că viașă îmi
va fi dictată de alșii și că voi duce o existenșă
mizerabilă pe lot parcursul ulerii mele în Colorado.**

Nu stau prea mult pe gânduri și-mi mângălesc numele pe foaie, apoi i-o împing lui Westford, ca să semneze și el. Nu vreau decât să termin odată cu treaba asta și să plec. N-arc niciun rost să-ncerc să mă opun. După ce hârtia e semnată și mi-e băgată pe gât pe viașă, suntem conduși afară și mi se oi donă să mă prezint la program nu mai târziu de ora trei p.m., de luni până vineri, sau dacă nu, absenșă sau întârzierea mea va fi considerată o încălcare a regulilor.

Mă gândesc că deja s-au adunat prea multe reguli pe capu' meu și că nerespectarea uneia sau alteia din ele nu este pen tru mine decât o chestiune de timp.

20

Kiara

Toată lumea din școală comentează afacerea de vineri, •tml a fost prins cu droguri, și se întreabă ce s-a întâmplat cu i i'l mai nou venit dintre elevii din ultimul an de la liceul Fla- lli mi. Am auzit în hol pe cineva povestind cum Carlos și-a (•i lrocuit weekendul în închisoare, fără a fi scos pe cauțiune; un altul susținea c-a fost deportat, fiind emigrant ilegal. Nu •iillii o vorbă despre faptul că îl găzduim pe Carlos la noi aca- ki, i i toate că îmi vine să le spun tuturor să tacă și să nu mai i i .pAndească zvonuri false.

I a prânz, mă așez împreună cu Tuck la masa noastră obiș nuita din cantină.

Nu pot să pozez vineri, zice el.

De ce?

Mama vrea să-i dau o mână de ajutor în weekend cu mi v,i up de turism de aventură pe care îl conduce. N-au sufî- i Irnți instructori.

Doamnele de la Highlands vor fi distruse, spun.

Al unei când le informasem că vor avea la dispoziție două tiu ulele la ora de pictură, se entuziasmaseră peste măsură. Chiar și atunci când le explicasem că cele două modele aveau să fie Tuck, amicul meu, și cu mine, și că sub nicio formă nu vom poza nud, ci îmbrăcați.

—Caută pe altcineva, zice Tuck.

—Pe cine?

—Mi-a venit o idee! exclamă el. Roagă-l pe Carlos sa vină

cu tine.

Clatin din cap.

—Nici vorbă. E foarte supărat c-a fost prins vineri și nu cred c-are chef de făcut favoruri. De fiecare dată când mă provoacă, am sentimentul c-o să încep din nou să mă bâlbâi.

Tuck râde pe înfundate.

—Dacă nu reușești să scoți o vorbă pe gură, îi poți arăta degetul. Tipii de genul lui Carlos reacționează bine la gesturi.

în clipa aia, Carlos intră în sală. Toți ochii se întin spre el.

Dacă aș fi în locul lui, nu aș călca în cantină cel puțin o lună. Dar eu nu-s Carlos. Se poartă de parcă nu ar observa cum toată lumea se holbează la el și îl bârfește în șoaptă. Se duce direct spre masa unde stă de obicei, fără să-și ceară scuze nimănui. îi admir încrederea în sine.

Niciunul dintre băieți nu-i dă atenție, până ce Ram se strecoară spre el și îl invită să se așeze la masa lui. După care expoziția de curiozități pare să ia sfârșit. Ram e un tip popular în școală și dacă el îi acordă credit, dintr-odată prin derea lui Carlos cu droguri în vestiar nu-l mai transforma într-un paria.

După prânz, îl găsesc pe Carlos în fața dulapului său clin vestiar și-l bat ușor pe umăr.

—Mersi că mi-ai schimbat la loc combinația.

—N-am făcut-o ca să fiu drăguț cu tine, zice. Ci ca să nu Im prins și cu chestia asta și să fiu dat afară din școală.

Domnul Kinney, lucrătorul social care mi-a fost repartizat mă întâmpină în holul de la intrarea în birou. Așa că mă așez în birou și îl scutur din cap până în picioare. O săptămână, când a aterizat aici, lui Carlos nu-i păsa de posesiunile mele și de ce urăsc să-l văd. Dar acum, că școală sau e eliminat. Acum, că posibilitatea de a devenit cât se poate de reală, se luptă să răde întreab dacă amenințarea cu eliminarea e cea a ire-

21
Carlos

Un băiețel dintr-o familie de oameni buni și de succes, care a avut o copilărie frumoasă și un tată care îl iubea foarte mult, a devenit un băiețel rău și violent din cauza unei schimbări de circumstanțe. Acesta este un exemplu de cum o schimbare de circumstanțe poate afecta o persoană și cum poate duce la o schimbare de comportament. În acest caz, schimbarea de circumstanțe a fost o schimbare de locuință și de familie. Acesta este un exemplu de cum o schimbare de circumstanțe poate afecta o persoană și cum poate duce la o schimbare de comportament.

meniu de rezistență. În timp ce oamenii se confruntă cu stresul, este important să se ofere suport și să se ofere sfaturi pentru a ajuta la gestionarea stresului.

uneori, asta se întâmplă pentru că adolescenții nu au mijloacele necesare pentru a lăsa în urmă stresul și să se concentreze pe activități pozitive. Noi le oferim un loc în care pot avea succes, pentru a continua mai apoi în viață și a-și atinge potențialul maxim.

spate, se ridică și pleacă.

—Ei, uite, vezi, ăsta-i Alex pe care-l știi! Și limbajul pe care-l înțeleg foarte bine! Țip eu după el.

Alex își aruncă paharul într-un coș de gunoi și continuă să meargă. Recunosc, deocamdată nu pășește ca un *gringo* și încă pare că e-n stare să mai tăbăcească niște funduri dacă cineva i se pune în cale. Da' chestia asta n-o să mai dureze mult. Și cât de curând o să arate de parc-ar avea un băț înfipt în cur.

Doamna Westford se întoarce și se holbează la paharul meu de ceai, lăsat neatins.

—Nu ți-a plăcut ceaiul?

—Ba da, răspund.

Observă acum că scaunul de vizavi de mine este gol.

Ce s-a întâmplat cu Alex?

A plecat.

O, zice, apoi trage scaunul gol mai aproape și se așază lângă mine. Vrei să-mi povestești?

Nu.

Vrei să-mi ascuți sfatul?

—Nu.

Cum le-aș putea să-i spun? Că mâine mi-am propus să cotoresc în
|>rin dulapul lui Nick, ca să caut dovezi că el e cel care nu
l'nsenat chestia cu drogurile? Și că, dacă tot o să-o fac, o
i.11 unc un ochi și în dulapul lui Madison? Cum tipa a insis-
il și-l cunosc pe Nick, poate c-o fi știind ceva. Da' n-am de
ml să-mi împărtășesc bănuielile nimănui.

OK, dar dacă te răzgândești, să-mi spui. Așteaptă-mă l'Uțin, zice luându-mi paharul neatins și dispărând înăuntrul ni.igazinului.

(Chestie care mă lasă cu gura căscată. *Mi'amă* nu seamănă ilcloc cu doamna Westford. Dacă își pune ea în cap să-ți dea un sfat, poți să fii sigur că n-o să se lase până nu-l scoate pe ► ■uia, fie că vrei sau nu să-l auzi.

Doamna Westford revine după un minut și așază pe masă un alt pahar de ceai.

Gustă, mă îndeamnă. E din plante cu efect calmant: mușețel, fructe de măceș, boabe de soc, roiniță și ginseng **Niln-rian.**

Aș prefera să fumez niște iarbă, glumesc eu.

Doamna Westford nu pare deloc amuzată.

Știu că pentru unii oameni a fuma marijuana nu e cine ■.iu' ce, dar cel puțin deocamdată este o chestie ilegală. Iți g.uantez că ceaiul ăsta o să te calmeze, spune împingând paharul spre mine. Și n-o să te bage până-n gât în necazuri, adaugă în timp ce intră-n magazin ca să se ocupe de ceilalți clienți.

Mă uit în jos spre paharul plin cu un lichid verde-deschis. Nu pare să conțină ierburi, arată ca un ceai la pliculeț, ieftin și obișnuit. Mă uit în stânga și în dreapta ca să m-asigur c.i nu mă urmărește nimeni, apoi apropii paharul de nas, inh.i lând mirosul.

OK, nu-i un ceai la pliculeț, ieftin și obișnuit. Miroase .1

fructe și flori și a încă ceva ce nu pot identifica. Și deși parfu mul nu-mi este familiar, simt cum îmi lasă gura apă.

Îmi ridic ochii și îl văd pe Tuck îndreptându-se spre mint'. Kiara e lângă el, însă atenția îi este distrasă de un tip care stă în mijlocul zonei descoperite a mallului și cântă la acordeon. Scoate un dolar din poșetă, se așază pe vine și pune bancnot ,l în cutia instrumentului.

În timp ce ea se oprește ca să-l asculte pe artist, Tuck trage un scaun de la o altă masă și se trânteste vizavi de mine.

—N-aș fi crezut că ești amator de ceai, zice. Te-aș fi considerat mai degrabă genul care se dă în vânt după tequilla și rom.

—N-ai găsit pe nimeni altcineva pe care să-l bați la cap? îl întreb.

—Nu.

Tipu', care cred că nu și-a mai tăiat părul de cel puțin nouă luni, se întinde și îmi atinge tatuajul de pe antebraț.

—Ce semnifică *ăsta*?

Îi îndepărtez brațul.

—Că dacă mai pui mâna pe mine, o să te bat măr, asta înseamnă semnifică.

Kiara stă acum în spatele lui. Și n-arată deloc fericită.

—Apropo de bătut măr, cum a fost prima zi la REACH? Întrebă Tuck cu un rânjete pe față care mă face să-mi vină chef să-l răstorn de pe scaun.

Kiara îl prinde de mânecă și-l trage în lături. Tuck cade de

pe scaun.

—Kiara vrea să te roage ceva, Carlos.

—Ba nu. Nu vreau să-l rog nimic, bolborosește ea, apoi îl prinde iar de haină și-l trage spre magazin.

—Ba da, vrei. Hai, întreabă-l, mai apucă el să zică, apoi intră amândoi în ceainărie, împleticindu-se și ieșind din raza mea vizuală.

22

Kiara

Îl trag pe Tuck după mine, înăuntru.

—Termină, fi șoptesc.

Suntem în partea din spate a magazinului, acolo unde m meni nu ne poate auzi.

—De ce? întreabă Tuck. Tu ai nevoie de un tip care s.i stea cu tine în fața unor bătrânei, iar lui nu i-ar strica să aibă și altceva de făcut, în afară de număratul tatuajelor cât e ziua de lungă. E o idee nemaipomenită.

—Ba nu.

Mama se strecoară lângă noi și îl îmbrățișează pe Tuck.

—Ce faceți aici?

—Nu pot să o ajut pe Kiara la lecția de pictură de vineri seara, așa că ea s-a gândit să-l roage pe Carlos să vină cu

ea, în locul meu, zice Tuck.

Pe fața mamei se lățește un zâmbet.

—Scumpo, e așa de drăguț din partea ta că te-ai gândit să îl incluzi pe Carlos în activitățile tale. Ești o persoană minunată, spune mama strângându-mă puternic în brațe, ca un urs. Nu-i așa că fiica mea e *cel mai bun* om de pe pământ?

—Absolut, doamnă Westford. *Cel mai bun*.

Tuck se poartă mereu ca un lingușitor cu părinții mei.

—Kiara, după ce terminați ce aveți de făcut pe aici, ia-l și I >(' Carlos cu tine și du-l acasă. A venit cu Alex, dar am impre-

și că s-au certat sau așa ceva. O să plec și eu cam într-o oră, însă trebuie să trec mai întâi să-l iau pe Brandon de acasă de prietenul lui, iar tatăl tău e ocupat să pregătească cina. A, și după ce ajungi acasă, poate că n-ar fi rău să-l supervizezi pe i .ita, ca să avem ceva comestibil la masă.

După ce mama ne prepară ceaiul, îl găsesc pe Carlos pe Icrasă, sorbind din ceea ce pare a fi unul dintre amestecurile speciale ale mamei. Pare să-i placă, deși n-am cum să fiu sigură, din moment ce își ascunde întotdeauna emoțiile în i .itele expresiei goale de pe față.

—Ne vedem mâine, mă salută Tuck gesticulând cu paha- m l de hârtie.

—Ce-ai vrut să mă rogi? mă întreabă Carlos pe un ton plictisit.

N-ai vrea să te îmbraci în cowboy și să pozezi vineri seara în 1,1/ti unor bătrânei?

—Nimic, zic fără a reuși să-mi adun curajul de-a scoate vorbele din mine.

Mama iese pe terasă ca să stea la taclale cu clienții. O ur măresc cum face conversație cu fiecare persoană în parte, „ilându-i pe toți ca pe niște prieteni. Când ajunge la masa muștră, se apleacă pentru a se uita în pahare. Văd că ți-a plăcut ceaiul, îi spune ea lui Carlos.

Mama se mândrește în asemenea măsură cu ceaiurile ei, încât atunci când găsește o combinație specială pentru un ■ licnt greu de satisfăcut se simte de parcă ar fi câștigat la loterie.

—Am înțeles că fiica mea vrea să te roage să pozezi vineri pentru ora de pictură pe care o predă la Highlands. Sunt convinsă c-o să te distrezi de minune.

Carlos îmi aruncă o privire care spune cât se poate de lini pede *ce mama naibii trăncăne femeia asta?*

—Mai vrei ceai? întrebă mama.

—Nu, mersi.

—Kiara te poate duce cu mașina acasă. Nu-i așa, scumpo'

—Îhî. Hai să mergem, mă grăbesc să spun înainte c. .1 mama să mai adauge ceva.

Ajungem la mașină și Carlos încearcă să tragă de mânici ca să deschidă portiera.

—Va trebui să te cațeri pe geam, îi spun.

—Faci mișto de mine, sau ce?

Scutur din cap.

—Nu, nu glumesc. Chestia cu repararea portierei e ui mătoarea pe listă, după ce rezolv problemele cu ceasul și radioul de la bord.

Carlos se cațără cu ușurință în mașină, cu picioarele înaintea, după care tot corpul i se strecoară în scaunul din vinii cu marginile curbate. Îmi pare rău că nici radioul și nici vechiul casetofon nu funcționează. Carlos se va plictisi probabil după cinci minute de condus în tăcere.

Îl văd cum se foiește în scaun.

—Ce-i cu povestea asta cu pozatu'?

—E vorba de un curs de pictură pe care îl predau vineri seara la un azil de bătrâni. Nu ești obligat să vii. Oricum, nu 1 nu aveam de gând să te rog.

—De ce nu?

Am ajuns la un semafor, așa că mă întorc spre el și-i spun adevărul în față.

—Pentru că ar urma să pozezi alături de mine și știu că n-ai fi de acord cu așa ceva.

23

CARLOS

Pricep. Nu vrea să pozeze alături de un tip care a

fost prins și arestat pentru posesie de droguri.

—Aș putea s-o aduc cu mine pe Madison, îi spun pe to- iml acela obraznic care știu că o enervează la culme. Ea ar .11 copta să pozeze cu mine. Deși nu, tocmai mi-am amintit că în a invitat la ea vineri seara, așa că n-o să pot ajunge la mica l.1 petrecere cu pensule.

—Nu știu ce vezi la ea.

—Cu mult mai multe decât văd la tine.

Mint ca s-o îndepărtez de mine. Adevărul e că nu văd ni mic la Madison. De când cu vomatul la petrecerea aia de la ea i tc .icasă, am încercat să o evit, dar cum se află pe lista mea cu persoane care ar fi putut să-mi însceneze chestia cu droguri le, va trebui să mă apropiu iar de ea. Totuși Kiara nu are de ce .11 ifle treaba asta. La naiba, n-ar trebui să afle nici că mă gândese la ea și la fursecurile ei mai mult decât ar trebui.

Imediat ce ajungem acasă, Kiara iese în trombă din mașină.

Puțin mai încolo, mă duc în bucătărie ca să iau o gustare ,.i o găesc pe Kiara tăind legume. Mă- ntreb dacă i-ar face plăcere să-mi vadă capul pe tocător, alături de morcovi.

—Bună, Carlos, zice profesorul când intră. Cum a fost l.i REACH?

—Groaznic.

—N-ai vrea să fii mai explicit? Îmi cere tutorele

meu.

—Mai groaznic de atât nici că se poate, elaborez eu, picii rînd câte o doză de sarcasm în fiecare vorbă.

—Mă uimește vocabularul tău, zice el. Ascultați, am nevoie de voi doi, după cină, să-mi dați o mână de ajutor.

—La ce? întreb eu.

—La smuls buruieni.

—Voi, bogătașii, n-aveți grădinari care să se ocupe il« chestiile astea? mă interesez eu.

Răspunsul e nu, din moment ce imediat după cină Wi-si ford, înarmat cu saci mari din hârtie, ne conduce spre curtea din spatele casei.

Ne aruncă, și mie și Kiarei, niște mănuși de pânză.

—Eu o să mă duc în grădina laterală. Kiara, tu și cu Carlos ocupați-vă de partea din spate.

—Tati! strigă Brandon din ușa care dă în curte. Carlo» mi-a promis că o să joace fotbal cu mine astăzi.

—îmi pare rău, Brand. Carlos are de smuls buruiemlr din curte, îi spune Westford puștiului.

—Ai putea să vii și tu să ne ajuți, zice Kiara, iar Brandon pare mai mult decât încântat să fie de folos.

îmi amintesc că atunci când eram mic, Alex mă

ruga s.i I ajut cu diverse treburi în curte.
întotdeauna mă făcea să m i simt util.

—Hei, Brandon, și mie mi-ar prinde bine puțin ajutor, spun eu. Și după aia, putem să jucăm fotbal.

—Serios? mă-ntreabă puștiul.

Mda. Ține sacul ăsta bine deschis, ca să arunc ca lu- mr.i buruienile în el.

Se repede și deschide sacul larg.

Așa e bine?

—Îhî.

Kiara stă în genunchi și smulge buruienile, aruncându-le în sacul ei. Nu mi-o pot imagina pe Madison în genunchind ni noroi și prestând munci fizice. Și nu mi-o pot închipui nici t (inducând o mașină de epocă în care portiera dinspre scaunul pasagerului nu e utilizabilă.

Te miști prea încet, îmi face observație Brandon. Kiara i .11 âns mai multe buruieni în sac decât tine, pot să pun pa nii, spune dând fuga să inspecteze interiorul sacului ei. Așa e i
„ ni ți-am spus, ți-a luat-o înainte.

Nu pentru multă vreme.

Înșfac un mănunchi de buruieni și le smulg din pământ.

| .licva din ele au cozile pline de spini care îmi trec prin ni, uniși, da' nu-mi pasă.

Arunc o privire în direcția Kiarei, care

muncește cu și mai în zădărnici. E clar, acum se vede
latura ei competitivă.

Am terminat! strigă ridicându-se în picioare
în partea

Îngă a curții și scoțându-și cu emfază mânușile
de grădinar.

Îl ia în brațe pe Brandon și-l învârtă până ce cad amândoi
în iarbă, hohotind de râs.

Ai grijă, Kiara, o avertizez eu, că
personalitatea ta începe să iasă la iveală.

În momentul când Brandon se întoarce cu spatele, Kiara
îi arată degetul și se îndepărtează, luând-o spre mașină.

I limpede, scot tot ce-i mai rău din ea.

—Acum putem să jucăm fotbal! Du-te în poartă, zii
Brandon arătând spre plasa mică din curte. Ții minte, mi-ai
promis că dacă îți bag un gol, o să joci G.I. Joe³⁵ cu mine.

Mă așez în poartă și Brandon încearcă să tragă pe lângă
mine. Trebuie să recunosc, puștiul e tenace. Încearcă până
înainte să asude și să găfâie, fără să se dea bătut, cu toate că
o cauză pierdută.

—De data asta o să reușesc, zice când ajunge la a cinci-a
cea tentativă. Uită-te acolo! strigă arătând undeva în spate

35 Figurine din plastic sau alte materiale produse de compania
de jucării Hasbro începând cu anul 1962 și înfățișând soldați
infanteriști, piloți, marinari și pușcari marini americani

If meu.

—Ăsta e cel mai vechi truc din lume, picuile.

Apreciez încercarea lui de a mă păcăli, numai că și-a alo greșit omul.

—Nu, pe bune, uită-te! insistă Brandon.

Are un ton convingător, da' tot nu-mi mut ochii de pe mingea de fotbal. Prefer să blochez șuturi toată ziua dec.H să mă joc cu păpușile.

Brandon lovește mingea, dar apăr din nou.

—îmi pare rău, ai ratat iar.

—Brandon, e vremea să faci baie, strigă doamna Westford din curte.

—Mai lasă-mă câteva șuturi, mami. Te rog.

Doamna Westford se uită la ceasul de la mână.

—Două șuturi, atât, după care mergi la baie. Carlos an* teme de făcut, sunt sigură.

După alte două încercări nereușite, îl sfătuiesc pe Brandon să renunțe. Dispare în casă în mare goană. E un puști bini făcut, însă mă-ntreb la ce vârstă încep băieții să-și dea seam.i i | 11-ar trebui să se deplaseze tot timpul în fugă. Pe drum •l>i e camera mea de la etaj, trec pe lângă sufragerie. Kiara stă ,i>czată la masa cea mare, cu capul vârât într-un teanc de manuale groase.

Șuvițe de păr i-au scăpat din coada de cal și-i cad peste Ceea ce mă face să mă-ntreb cum ar

arăta dacă nu și-ar

ține părul strâns.

Își ridică ochii spre mine, apoi îi coboară iute.

—Ar trebui să-ți lași părul liber pe umeri, o sfătuiesc. În

li'lul ăsta, ai putea să semeni mai mult cu Madison.

Răspunde arătându-mi iarăși degetul.

Izbucnesc în râs.

Am auzit că-n unele țări îți taie degetul când faci un asemenea gest.

Aștept două zile înainte de a sparge dulapurile lui Nick și M. ulison, cu ajutorul unuia dintre magneții cu fursecuri ai II. irei (minus fursecul) și al unei șurubelnițe mici pe care am luat-o din mașina Kiarei. La mijlocul celei de-a treia ore, cer imă duc la baie, dar sfârșesc prin a cerceta dulapul lui M. ulison. Găsesc în rucsac cărți, farduri și o mână de bilețele ilc la Lacey și alte fete. Am însă noroc și dau peste telefonul

•i'lular, lăsat într-un buzunar lateral al ghiozdanului. îl înșfac și mă duc cu el la baie, unde verific schimburile de mesaje,

■ ilindarul și contactele. Nimic deosebit, însă vineri, după nouă ore de curs, l-a sunat pe Nick de mai multe ori decât poți număra pe degetele de la ambele mâini.

Pun telefonul înapoi și mă întorc la oră.

Mai rămâne Nick. îl zăresc în trecere pe coridoarele

■ nli și îi filez dulapul, însă eu și cu tipu nu suntem în ace-

Ir.și clase. În timpul pauzei de prânz holurile sunt prea aglomerate, dar imediat după aceea mă furișez spre dulap și-mi pun din nou la treabă magnetul și șurubelnița.

Dulapul lui Nick e un adevărat haos. În ghiozdan găscst, niște nume mâzgălite pe bucățele de hârtie, cu niște codim pe ele. Bănuiesc că sunt clienți și furnizori, numai că suni scrise în codu' ăla tâmpit.

Deja am întârziat prea mult cu scotocitul dulapului. IV simt că sunt pe-aproape, de parcă Paco sau *papă* m-ar în demna să continui. Sap mai adânc în rucsac, în speranța de a găsi telefonul sau vreo dovadă că e amestecat cumva în înscenarea cu drogurile. Dar nu dau decât peste un makl.1i de foițe.

Cineva urcă scările. Aud pașii apropiindu-se. Dacă e di rectorul, am încurcat-o. Dacă e Nick, aș face bine să mă prc gătesc de o confruntare. Frunzăresc rapid printre foile cu notițe, până ce... ura!

E singura bucățiică de hârtie necodificată. Pe ea stă sei f. un nume cu care sunt mult prea familiarizat... Wes Devlm, un lord al drogurilor cu legături puternice cu *Guerreros del barrio*, plus un număr de telefon mâzgălit imediat dedesubt

Vâr iute foița în buzunar, apoi încui dulapul chiar înainte ca persoana care urcă scările să-și facă apariția.

Păzea, Nick. Cât de curând o să-ți fac o vizită..., o vizita pe care n-o s-o uiți mult timp de-acu' încolo.

24

Kiara

aleea din fața casei, Alex îl aduce pe Carlos după terminarea programului REACH. Alex vine spre mine și ia un burete de rezervă.

Tatăl tău mi-a spus că ai probleme cu radioul chiar și «lupă ce am montat firul lipsă.

—Mda.

Îmi iubesc mașina, dar...

—E perfectă în imperfecțiunea ei.

E și asta un fel de-a zice. Seamănă cu niște cunoscuți iii-ii mei, spune Alex holbându-se în interior. Mașina lui l'i iltany e foarte rapidă, dar a ta are ceva special, adaugă așa- -Imlu-se pe unul dintre scaunele cu marginile curbate. Aș IMitoa să mă obișnuiesc cu așa ceva. Unul dintre clienții noștri i Ir l.i atelier are un Chevrolet Monte Carlo din '73 de vânzare i mă gândesc să-l cumpăr. Carlos ți-a povestit că a lucrat la iili-lu-rul vărului meu pe vremea când locuiam în Chicago?

Nu.

Mă mir. Stătea mai tot timpul pe lângă Enrique. Cred ■iu place să meșterească la mașini chiar mai mult decât mie.

—N-ar trebui să-ți vezi de treburile tale? întrebă Carlos.

A stat rezemat de ușa garajului în tot acest timp. Știu pentru

că, ei bine, atunci când Carlos se află undeva prin preajmă, simt imediat.

Începând de luni, l-am evitat deliberat, lucru care cred î .1 e mai bine pentru amândoi.

După ceva vreme, Alex pleacă și Carlos face un pas în față.

—Ai nevoie de ajutor?

Clatin din cap.

—Ai de gând să nu-mi mai vorbești niciodată? Fir-ar s.i fie, Kiara, m-am săturat să fiu tratat cu tăcere. Prefer să te aud rostind propozițiile alea ale tale, formate din două cuvinte, decât să te văd că nu zici nimic. Hai, te rog, măcar arată îni degetu'.

Îmi arunc rucsacul pe bancheta din spate și pomeVC motorul.

—Unde te duci? întreabă Carlos plantându-se în față.i mașinii.

Claxonez.

—Nu mă mișc de aici, mă avertizează.

Răspund cu un alt claxon. Unul deloc intimidant, care nu seamănă cu sunetul acela profund pe care îl scot majoritate.i mașinilor, însă așa sună claxonul meu.

Își așază ambele mâini pe capotă.

—Mișcă-te de acolo, îi spun.

Și se mișcă. Cu o agilitate de panteră, sare înauntru, CM

picioarele înainte, pe geamul deschis din dreptul scaunului pasagerului.

—Ar trebui să repari odată portiera asta, zice.

Bun, presupun că vrea să meargă cu mine la plimbare. Ies ie pe alee și pornesc spre canionul Boulder. Vântul suflă prin geamurile coborâte și mă lovește în față, smucindu-mi coada ie le cal și făcând-o să fluture pe ceafă.

—Aș putea să-ți repar eu ușa, zice Carlos, care își scoate ie uni mâna pe geam și lasă vântul să sufle printre degetele ie .Isfirate.

Conduc în tăcere pe Boulder Canyon Road, admirând peisajul. Ai crede că am devenit imună la frumusețea din jur «lupă atâția ani de stat aici, dar nu-i așa. Dintotdeauna am InsI în chip straniu fascinată de munți și de sentimentul de l'.n e pe care mi-l provoacă.

Opresc mașina în apropierea Domului. Uneori fac căță- i n i în zona asta, în tovărășia lui Tuck. întind mâna și-mi iau iui sacul de pe bancheta din spate, apoi ies din mașină.

Carlos scoate capul pe geam.

Presupun că nu asta e destinația ta finală.

Recunosc, simt o mică satisfacție când îi răspund:

Mai ai dreptul să ghicești o dată.

îmi trag rucsacul pe spate și pornesc spre podul suspen siii [ieste pârâul Boulder.

Hei, *chica*, strigă el după mine.

(Continui să merg spre sanctuarul meu din munți.

Carajo!

Nu mă întorc, dar după sunetele pe care le scoate și (ii)mătura în spaniolă care lasă să-i scape, îmi dau seama că în e.ircă să deschidă portiera din dreptul scaunului pasage- iulm ca să iasă. Evident, nu reușește. Când sare pe geam și iiei r/.ează pe prundișul locului de parcare improvizat, îl aud lii| urând din nou.

La naiba, Kiara, stai, așteaptă-mă!

Am ajuns la poalele muntelui, în locul de unde începi ruta mea obișnuită.

—Unde Dumnezeu suntem? întrebă el.

Îl aud cum alunecă pe pietre încercând să țină pasul < u mine. Deocamdată mergem pe cărare, dar în curând o vui părăsi și voi porni pe poteca mea personală. E limpede, Carlos nu poartă încălțări adecvate.

—*Chica*, ai niște probleme al naibii de *serioase*, boni băne el.

Continui să merg. După ce parcurg jumătate din traseu, mă opresc și scot din rucsac o sticlă de apă. Nu e foarte caldă și sunt obișnuită cu altitudinea, dar am văzut pe aici oameni deshidratați și nu era o priveliște prea plăcută.

—Poftim, zic întinzându-i sticla.

—Glumești? Probabil c-ai turnat otravă în ea.

Sorb îndelung din sticlă și pe urmă i-o ofer din nou. Dacă e mare caz, ștergând gura sticlei cu poalele tricoului, de pan t aş avea păduchi, apoi trage o înghițitură zdravănă.

Când îmi înapoiază sticla, e rândul meu să-i îndeptale# microbii, frecând gura sticlei cu poalele tricoului. Mi se paie că-l aud chicotind. Fie asta, fie încearcă să-și mascheze gAUI tul de după urcuș.

Când pornesc iar la drum, pufnește și se vaită.

—Înțeleg că te amuzi, nu? Deși, după părerea mea, che» tia asta n-are nimic de-a face cu distracția.

Păstrez ritmul. De fiecare dată când alunecă, înjură. Nul mal ar fi să se concentreze pe cățarat, ca să evite alunecai il*», dar nu, continuă să trăncănească.

—Ți-am spus ce mult mă deranjează că nu-mi mai vm bești? De parc-ai fi mută, numai că nu te exprimi prin gest ml Pe bune, treaba asta mă scoate din sărite. Nu crezi ca aut 51 așa destule pe cap, cu înscenarea cu drogurile, arestarea și l'iogramu' ăla stupid în care m-ați băgat?

—Ba da.

Ajung la locul unde trebuie să trec de o mică ieșitură, (inAndu-mă de stâncile care atârnă deasupra râpei. Mă spri- 1111 bine și chiar dac-aș cădea, nu e decât un metru și ceva până jos, unde terenul este plat.

—Ce-i asta? Glumești? mă întreabă Carlos luându-se tlupa mine, probabil pentru că a ajuns la concluzia că nu are iii' .iles. Mergem undeva sau doar te fâțâi pe-aici fără niciun lost, așteptând să alunec și să mă prăbușesc în gol?

Mă cațăr pe stânca mare care îmi ascunde locul preferat de ochii curioșilor și mă opresc în clipa când ajung în spațiul ilrschis în care tronează un singur copac înalt. Am dat din ini Amplare peste el în urmă cu câțiva ani, când căutam un loc In 1 .îre să vin... ca să meditez în liniște. Acum vin des aici. li 111 lac temele aici, desenez, ascult ciripitul păsărilor și trag in piept aerul curat al munților.

Mă așez pe stânca plată, deschid rucsacul și pun sticla de ii|u lângă mine. Scot manualul de analiză matematică și mă 1| MU de lecții.

Ce faci? Chiar *înveți*?

—Îhî.

Și eu ce-ar trebui să fac între timp?

Ridic din umeri.

Admiră peisajul.

Se uită iute în stânga și în dreapta.

Nu-s decât stânci și copaci în jur.

Ca să vezi!

Dă-mi cheile mașinii, poruncește el. Acum!

Mă fac că nu-l aud.

Pufnește supărat. E mai puternic decât mine, i-ar fi ușm să-mi ia rucsacul și să scoată singur cheile dinăuntru. Dtii n-o face.

Stau cu capul aplecat peste carte, verificând ecuații și In ând notițe pe foi de hârtie.

Carlos răsuflă adânc.

—OK, uite ce-i, îmi pare rău. *Perdon.*¹ între mine și Madison nu mai e nimic și-aș prefera să pozez împreună și n tine decât să stau cu ea. Uau, ieșirea asta în natură mi-a recitii credința în omenire și m-a făcut un om mai bun. Ei, ce zii i, acu' ești mulțumită?

25

CARLOS

mine, apoi cotrobăie prin rucsac. îmi azvârle cheile de 11mașină. Le prind cu o singură mână.

Ai de gând să rămâi aici?

-Îhî, răspunde.

Să știi că plec, o avertizez eu.

N-ai decât, zice facându-mi cu mâna.

Așa o să fac. Doar n-o s-o aștept aici până când termină cu ut tuli atu'. Mi-e cald, am transpirat și sunt nervos la culme. Și I ■ 11 n cap îmi trec tot felul de gânduri de răzbunare, primu' din fir fiind să-i iau mașina și să mă plimb cu ea până ce-i golesc rr/ervoru'.

Vâr cheile în buzunarul de la spate și o iau înapoi la v. ilr Alunec de câteva ori și cad în fund. Mulțumită Kiarei, liiAme-
diminează o să mă trezesc c-o groază de vânăta.

Între o clipă, chiar îmi pare rău pentru iubitu' ei, Tuck,
lilmlcă-i nevoit să o suporte, dar după aia îmi zic că sunt I u nți
unu' pentru celălalt. Pe urmă, mă gândesc la Destiny. I 'ii a ca
s-ar fi cățarat singură pe un munte, n-aș fi scăpat-o

undă din ochi. Aș fi jucat bucuroș rolul cavalerului ei
în armură strălucitoare. La naiba, aș fi fost dispus s-o car în
spinare sus, pe munte, dacă mi-ar fi cerut-o.

Și deși Kiara nu e iubita mea, și nici n-are să fie vreodată, l,
simt că n-o pot lăsa singură aici. Știu că sunt urși prin munții
ăștia. Dacă e atacată de vreunul? Se aștepta cu adevăr.ii să plec
sau doar mă pune la încercare, ca să vadă dacă suni băiat bun?

Dacă-i așa, ei bine, și-a greșit omu' — eu nu-s băiat bun.

Continui să cobor, alunecând la tot pasul. Chiar când îmi
zic că am găsit poteca, dau de o fundătură și mă proptesc în tr-
o nenorocită de stâncă.

Iau o piatră și o arunc. Apoi o alta. Și-ncă una. Ecoul pi'
care-l scot lovindu-se de stâncile de dedesubt îmi mai alina
frustrarea.

Îmi scot cămașa de pe mine, mă șterg cu ea pe frunte și o
îndes în buzunarul de la spate al blugilor.

Nu mă mai aflu în Mexic, de asta sunt al naibii de sigm.
Nimeni de acolo nu s-ar cățăra pe o tâmpenie de munte dom

pentru a studia în liniște. A, dacă scopul ar fi să te droghezi, sau să te îmbeți, atunci aș mai înțelege.

O iau înapoi, urcând ca o furtună, blestemând lipsa de aderență a pantofilor mei și înjurându-i pe Alex, pe *mi'attui*, pe Kiara și cam pe toată lumea pe care-am cunoscut-o în viața mea.

—Ești *loco*³⁶, *chica*, strig spre ea în clipa când escalade stânca aia mare care îi ascunde locul preferat. Acu', pe bune, asta ai vrut de la mine? Să mă iau după tine până aici și pe urmă să-mi arunci cheile mașinii și să mă lași să plec de unu' singur?

—Nu eu ți-am spus să vii după mine, zice ea.

—De parc-aș fi avut de ales.

—Amândoi avem 1-1-liber arbitru.

—Mda, liberul meu arbitru mi-a fost luat din clipa când m-am urcat în avion spre Colorado.

M-așez pe pământ, cu fața la ea. Kiara continuă să ia notițe. Am venit aici împreună, și împreună vom pleca. Nu-mi place chestia asta, dar pe moment nu văd altă opțiune. Din iAnd în când, își ridică ochii și mă vede cum mă holbez la i-a. Da, mă holbez la ea ca să o fac să se simtă prost. Poate că ■Iacă o enervez suficient de tare, își va strânge mai repede boarfele și o va lua din loc.

Însă după cinci minute îmi dau seama că strategia mea nu

ila roade.

E momentul să schimb tactica.

—Vrei să te giugiulești?

—Cu cine? mă întreabă fără să se obosească să-și scoată nasu' din carte.

—Cu mine.

Își saltă capu' atât cât să-mi arunce o privire.

—Nu, mersi, zice, apoi se apucă iar de temă.

Vrea să mă scoată din sărite.

Da, *asta e*, vrea să mă scoată din sărite, altceva nu poate h la mijloc.

—Din cauza lui Tuck, *pendejo* ăla?

—Nu. Din cauză că nu-mi doresc resturile de la Ma- ilison.

Stai așa. *Un. Momento*. De-a lungul timpului, mi s-a spus în fel și chip, da'....

Vrei să zici că eu sunt *resturi*?

—Mda. în plus, Tuck sărută grozav. Și nu vreau să te f .u să te simți prost când o să-ți dai seama că n-ai nicio șansă în fața lui.

Tipu' abia dacă are buze.

—Vrei să pui pariu?

Orice, numai resturi nu sunt. După ce ne-am mutat în Mexic și Destiny a rupt-o cu mine, n-am făcut altceva decil să ies cu fete. La naiba, dacă mi-aș pune în cap, aș putea să scriu o carte întreagă despre cum să săruți *chicas*.

Mă aplec spre Kiara și am o doză de satisfacție când aud cum respirația ei se accelerează și observ cum creionul rămâne suspendat deasupra hârtiei. Nu se clintește cât îmi apropiez buzele de locul acela, puțin mai jos de lobul urechii ei drepte. Ridic mâna și ating cu degetul mare locul sensibil de sub urechea stângă în timp ce buzele mele plutesc pe dea supra gâtului ei. Nu are cum să nu-mi simtă răsuflarea caldă pe pielea dezgolită.

Își înclină capul aproape insesizabil, oferindu-mi mai mult acces. Nici măcar nu sunt sigur că a făcut-o în mod conștient. Rămân acolo unde sunt. Geme, mai mult în sinea ei, dar nu cedez. Sunt convins că este excitată. Și vrea mai mult. Dar mă abțin... *auzi la ea, resturi!*

Problema mea e că nu-s pregătit pentru parfumul ei. De obicei, fetele miros puternic a flori sau a vanilie, însă Kiai are un parfum distinct, dulceag, de zmeură, care mă excită la culme. Și-n timp ce mintea îmi zice că nu flirtez cu ea decât ca să-i demonstrez cine-i șefu', corpului meu îi vine să se joace de-a „tu-mi arăți chestiile tale intime obraznici”, și eu îi le arăt pe ale mele”.

—V-v-vrei să te dai la o p-p-parte? zice.

O fi încercând ea să-și mascheze reacția la apropierea mea, «Iar vorbele o trădează».

—Lucrez și tu-mi blochezi soarele, șoptește.

Trag concluzia că nu se bâlbâie atunci când șoptește.

—Da suntem la umbră, sub un copac, spun, însă mă trag «leoparte, pentru că am nevoie să mă liniștesc și să-mi păstrez «ontrolul.

Mă reazem de o stâncă și marginile aspre se freacă de spina mea goală. Îmi îndoiesc un genunchi ca să-mi găsesc o poziție confortabilă, deși în clipa asta numai calm nu sunt. În timp ce eu mă străduiesc să stau cât mai comod, Kiara continuă să-și facă tema. Nu a transpirat deloc și pare complet relaxată. Nu știu dacă fierbințeala pe care o simt e din cauza a ceea ce s-a întâmplat, sau mai bine zis, ce nu s-a întâmplat în noi. Sau din cauza vremii. Normal ar fi să mă fi obișnuit «u vremea caldă din Mexic, dar sunt născut în Chicago și acolo mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții. Verile în <lii-Town³⁷ sunt umede și călduroase, dar nu durează decât «Ateva luni pe an.

Măruntaiele mele au luat-o razna. Inima îmi bate cu putere în piept și în aer stăruie o energie care n-a existat înainte de a nu apropia de corpul Kiarei.

Ce se întâmplă? Probabil că altitudinea îmi joacă feste. I rebuie să schimb rapid subiectul și să îndrept conversația pro orice altceva în afară de sex.

—Deci, care-i treaba cu bâlbâiala ta? întreb.

26

37

Porecla orașului Chicago

Kiara

Creionul meu se oprește brusc deasupra foii. Încerc să mă concentrez pe ecuații, dar nu văd nimic din ceea ce scriu pe pagină. Până acum, nimeni în afară de terapeuți n-a îndrăznit să mă întrebe despre problema mea cu bâlbâi la. Nu sunt pregătită să răspund, mai ales că nici nu știu de ce mă bâlbâi. Pur și simplu asta sunt eu, așa m-am născut și mai departe.

Înainte ca el să-mi fi pus întrebarea, nu mă putusem gândi decât la momentul în care aproape că ne sărutaserăm. Simțisem răsuflarea lui fierbinte arzându-mi pielea și fluturi în stomac. Dar Carlos n-o făcuse decât ca să mă stârnească. (> știusem și eu, și el. Așa încât, deși îmi doream cu disperare să întorc capul ca să-i simt atingerea buzelor, mă stăpânisem, pentru că nu voiam să mă umilesc în fața lui.

Îndes toate lucrurile în rucsac, îl arunc pe spate și pornim să cobor.

Merg repede, în speranța că dacă va rămâne mult în unel și va fi nevoit să se concentreze mai mult pentru a ține pasul și mine și va renunța să mai îmi pună întrebări. Am făcut o greșeală uriașă luându-l cu mine pe munte. Fusese un gmt impulsiv și stupid. Și cel mai rău din toate, nu mă aștepta sem

să vreau să-l sărut mai mult decât orice pe lume, chiar înainte ca să mă ia la întrebări în legătură cu bâlbâiala mea.

Trec podul peste râpa Boulder și mă îndrept spre mașină. C Cotrobăi după chei în rucsac, apoi îmi dau seama că au rămas la Carlos. întind mâna spre el.

Nu-mi dă cheile. în schimb, se reazemă de mașină.

—Hai să facem o înțelegere.

—Eu nu fac înțelegeri.

—Toată lumea face înțelegeri, Kiara. Până și fetele inteligente și bâlbâite.

Nu-mi vine să cred că a adus chestia asta din nou în discuțiu. Mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre casă pe jos. Sper să la mașina de aici, altfel, dacă o lasă toată noaptea în parcare, va li tractată.

Carlos înjură din nou.

—întoarce-te.

Continui să merg.

Aud cauciucurile scrâșnind pe prundiș, în spatele meu.

<ados oprește mașina lângă mine. Și-a pus tricoul pe el, luni bun, pentru că îmi distrage atenția atunci când îl văd pe | iimătate dezbrăcat.

—Haide, Kiara, urcă.

(Continui să înaintez și mașina zvâcnește în față.

O să îneci motorul dacă mai mergi așa cu ea, îi zic.

Și crezi că-mi pasă?

Arunc o privire în direcția lui.

Nu. Dar mie, da. îmi iubesc mașina.

Cineva îl claxonează din spate. Nu-l ia în seamă și eon
iii u r mașina încet, rulând în paralel cu mine. La prima curbă,
ipasă brusc pe accelerator, o ia înainte și îmi taie calea.

—Nu mă pune la încercare, mă previne el. Dacă nu te urci
în mașină în clipa asta, mă dau eu jos și vin după tine.

Ne înfruntăm din priviri și-i văd mușchii maxilarului
încordându-se de atâta hotărâre.

—Dacă te urci, îți spăl mașina.

—De-abia am spălat-o.

—Săptămâna asta, o să fac toate treburile grele
gospodărești în locul tău, zice.

—Nu... nu mă deranjează să le fac singură, răspund.

—Îl las pe fratele tău să îmi marcheze un gol și mă joc cu
soldăței lui.

În fiecare zi, Brandon a încercat, fără succes, să-i smulgă
un gol lui Carlos. Frățiorului meu i-ar plăcea la nebunie să-l
învingă, măcar o dată.

—Bine. Dar eu conduc.

Se strecoară pe deasupra consolei centrale și alunecă în
scaunul pasagerului, în timp ce eu urc în spatele volanului. Mă
uit la el și nu pot să nu-i zăresc expresia de triumf întipărită pe
față.

—Știi care-i problema ta? mă-ntreabă, apoi, deloc
surprinzător, nu așteaptă răspunsul și-i dă înainte cu
judecățile de valoare. Prea iei totul în serios. Uite, de pildă,

sărutu'. Probabil că-ți închipui că dacă săruți pe cineva, e cine știe ce scofală.

—Nu-mi place să mă sărut cu toată lumea, doar așa, de dragul distracției, ca tine.

—De ce nu? Kiara, nu ți-a spus nimeni că viața e făcută ca să te distrezi?

—Mă distrez în alte moduri.

—Mă lași? zice pe un ton care arată clar că nu mă crede. Ce faci? Fumezi iarbă?

Scutur din cap.

—Iei Ecstasy?

Îmi strâmb buza de sus, dezgustată.

—Faci sex sălbatic sus, pe munte? continuă el chestionarul.

—Ai un fel dement de a privi distracția, Carlos.

Clatină din cap.

—OK, *chica*. Hai s-o luăm altfel. Ce anume consideri tu că e distractiv? Să te cațeri pe munte? Să-ți faci lecțiile? Să vezi cum Madison face mișto de tine în fața întregii clase? Să știi c-am auzit ce ți-a făcut.

Opresc pe marginea șoselei și sărmanele mele cauciucuri scrâșnesc în chip de protest.

—Faptul că te porți ca... un m-m-mojic nu te f-f-face Hă f-f-ii...

Aproape că am rămas fără cuvinte. Înghit, apoi respir adânc. Sper ca panica și frustrarea să nu răzbată din felul în

care mă bâlbâi. Sunt conștientă că bolborosesc, dar n-am ce face.

—...mai dur.

—Da' nici nu vreau să par dur, Kiara. Vezi, m-ai înțeles i omplet greșit. Scopul meu e să mă port ca un ticălos, zice (irlos aruncându-mi un zâmbet larg, obraznic.

Clatin din cap, neputincioasă, și revin cu mașina pe șosea. Acasă, îl găsesc pe tata în curtea din spate, jucându-se cu hr.mdon.

—Pe unde ați umbat? întrebă tata.

—Kiara m-a luat cu ea pe munte. Nu-i așa, K.? zice Carlos.

—Un mic antrenament? mă întrebă tata, apoi îi explică lui Carlos: Am programat să mergem într-o excursie cu cortul, toată familia.

Dick, mie nu-mi plac excursiile cu cortu'.

—Dar îi place să joace fotbal, spun eu înclinând capul pe umăr și zâmbind. Nu mi-ai zis că arzi de nerăbdare să te joci cu Brandon?

—A, da, era să uit, zice Carlos și rânjetul acela obraznic i se șterge de pe față.

—Asta-i frumos din partea ta, spune tata bătându-l pe Carlos pe spate. Și-nseamnă foarte mult pentru Brandon. Hei, Bran, ești gata să joci fotbal cu Carlos?

Ne uităm cu toții la fratele meu, care se grăbește să insta leze poarta.

—Grozav! Carlos, ai să vezi, azi o să te bat!

—Nu fi așa convins, *muchacho*³⁸!

Carlos ridică mingea și începe să o salte în sus și în jos pe genunchi, ca un adevărat profesionist. Indiferent ce a pretins mai înainte, e clar că a jucat mult fotbal.

—M-am antrenat cu tati, strigă Brandon. Și-acum suni pregătit.

O fi exersat el, dar n-are nicio șansă în fața lui Carlos, decât dacă îl lasă el să câștige. De-abia aștept să-i văd bucuri.) de pe față atunci când va trimite mingea pe lângă Carlos și va înscrie un gol. Mă așez pe verandă și îi urmăresc pe amândoi făcându-și încălzirea.

—N-ai de făcut lecții sau altceva? mă întreabă Carlos.

Neg dând din cap.

E clar, vrea să mă provoace să intru în micul lui joc de-a cine-i șeful.

—Cred c-am văzut în curte niște buruieni care ți-au scăpai data trecută, zice.

—Kiara, vino să joci cu noi, strigă Brandon.

—E ocupată, spune Carlos.

Brandon îmi aruncă o privire nedumerită.

—Dar văd că stă și se uită la noi. Cum să fie ocupată?

Carlos a luat mingea și o ține acum sub braț.

—O să stau aici și-o să mă uit la voi, spun eu.

—Haide, zice Brandon, apoi fuge spre mine și mă trage de

mână până ce n-am încotro și mă ridic. Haide, joacă-te cu noi.

—Poate că nu știe să joace fotbal, intervine Carlos.

—Ba știe. Dă-i mingea ca să-ți arate.

Carlos lovește mingea spre mine, în aer. O prind pe ge nunchi, apoi i-o arunc înapoi cu piciorul. Pare uimit. Și im presionat. Și, făcând pe diva, ceea ce mi se întâmplă foarte rar, eu îmi scutur de pe umăr niște fire de praf inexistente.

—Surprize-surprize, Kiara știe să dribleze, spune Carlos așezându-se în fața porții. Nu mi-ai spus asta. Hai să te ve dem cum tragi la poartă.

Îmi aruncă mingea, eu i-o pasez lui Brandon, care mi-o pasează înapoi, și atunci trag la poartă.

OK, nu sunt tocmai surprinsă când îl văd pe Carlos apărând fără prea mare efort. Dar după aceea își scutură de pe umăr praful invizibil, exact așa cum am făcut și eu, și atunci unî pare rău că n-am marcat.

—Mai vrei să-ncerci o dată? mă întrebă el.

— Poate cu altă ocazie, răspund, și nu știu sigur dacă mă refer la sărut sau la fotbal.

Carlos ridică din sprâncene și cred că s-a prins că am vorbit cu dublu înțeles.

—Abia aștept.

- Acum e rândul meu, strigă Brandon.

Carlos se poziționează în fața porții și se apleacă în față, concentrat.

—Ai dreptul la trei încercări, dar trebuie să recunoști și tu, Brandon, n-ai nicio șansă.

Fratele meu scoate limba în colțul gurii. E adâncit într-o stare de concentrare și latura competitivă din caracterul său iese acum la suprafață. Sunt sigură că atunci când va crește, îi va face zile fripte lui Carlos.

Pune mingea la pământ și face cinci pași în spate, numărându-i rând pe rând. Apoi se așază pe vine, ca un jucător de golf care ia gaura la țintă. Îl va lăsa Carlos să câștige? Nu mi-a transmis niciun semnal și nici n-am sesizat vreun indiciu că mica noastră înțelegere e încă în vigoare și pare cât se poate de hotărât să pareze șutul fratelui meu.

—Renunță de pe-acu', *cachorro*. N-o să reușești niciodată să înscrii. Pentru că eu sunt Marele Maestru al Fotbalului, unicul și formidabilul... Carlos Fuentes!

Glumele lui nu fac decât să-l înverșuneze pe fratele meu; își strânge și mai tare buzele și-și ține pumnii încleștați pe lângă corp. Lovește cu toată puterea de care e în stare un băiat de șase ani, scoțând un geamăt când piciorul intră în contact cu mingea. Care zboară în aer.

Carlos se aruncă după ea...

Și ratează interceptația cu câțiva milimetri. Mai mult, cade la pământ și se rostogolește pe spate.

În viața mea nu am văzut expresie mai triumfătoare pe chipul lui Brandon.

—Am reușit! Și de la prima încercare! zice alergând spre mine și bătând palma, apoi sărind în spinarea lui Carlos. Am marcat! Am marcat!

Carlos mormăie.

—N-ai auzit expresia „a câștiga cu eleganță”?

—Nu, zice Brandon, aplecându-se după aceea pentru a-i șopti lui Carlos la ureche: înseamnă că-n seara asta o să te joci de-a soldățeii cu mine.

—Ce-ar fi să-mi acorzi revanșa? întrebă Carlos. Două din trei? Sau trei din cinci?

—Nici vorbă, Jose. l

—Mă cheamă Carlos, nu Jose, zice Carlos, însă Brandon nu-l aude; aleargă în casă, pentru a le da părinților vestea victoriei.

Carlos e încă la pământ când mă aplec spre el.

—Ce vrei? mă întrebă.

—Să-ți mulțumesc.

—Pentru ce?

—Pentru că te-ai ținut de cuvânt și l-ai lăsat pe Brandon să marcheze. În general, reușești să faci ce ți-ai propus, adică să te porți ca un ticălos, dar cred că ai potențial.

—Potențial pentru ce?

Ridic din umeri.

—Să devii o persoană cumsecade.

¹ Kxpresie familiară folosită pentru a accentua un refuz (în original, *No way, Jose*).

27

CARLOS

După cină, scot din fundul sertarului telefonul mobil ^oi i sun pe Luis ^oi *mi'amă*.

—*Te estàs ocupando de Mamă?* îl întreb pe fratele meu mai mic.

—Si. Am grijă de ea.

Bătăi puternice în ușa îmi amintesc că am pierdut întrecrea din după-amiaza asta.

—E timpul pentru G.I. Joe, Carlos! zbiară Barndon de dincolo de ușa.

—*Quien es ese?*³⁹

—Puștiul care locuiește aici. Uneori îmi amintește de tine.

—Așa e de grozav, nu? zice Luis, apoi izbucnește în râs. Ce mai face Alex?

—*Alex es buena gente.*⁴⁰ A rămas același.

—Mama mi-a zis c-ai dat de necazuri.

—St, dar totul va fi bine.

—Sper. Pentru că mama face economii ca să vină acolo la

39 Cine e? (lb. spaniolă)

40 ¹ Dă-mi-o pe mama la telefon (lb. spaniolă)

¹ Munce^ote (lb. spaniolă)

iarnă. Și dacă o să fiu cuminte, o să mă ia și pe mine.
Podemos volver a ser familia, Carlos. N-ar fi grozav?

Mda, ar fi grozav dac-am putea fi din nou o familie. Pentru Luis, familia însemnăm noi patru — eu, *Mamă*, Alex și el. *T'apă* a murit înainte ca Luis să înceapă să vorbească. Nu vreau să am niciodată copii, pentru că nu vreau să-mi las ne vasta zbătându-se să pună mâncare pe masă, și nici copiii să i roadă că familia e întregă și în lipsa mea.

Cioc, cioc, cioc. Cioc, cioc, cioc.

—Ești acolo? strigă din nou Brandon, de data asta vocea Ini răzbind pe sub ușa de la dormitorul meu.

Li zăresc buzele prin mica deschizătură dintre ușă și covor. Ai trebui să deschid brusc ușa, fără niciun avertisment, ca să-l lat pe micul *diablo* să se scoale împleticindu-se în picioare.

—Ar fi grozav dac-ați putea veni încoace amândoi. *Dejainc hablar con Mamă.*⁴¹

—Nu e acasă. *Estâ trabajando*² — e la serviciu.

Mi se rupe inima. Nu vreau ca mama să lucreze, să slugă-ii-ască pentru niște amărât de mărunțiș. Cât am stat în Me ni, eu am întreținut familia. Și acum, eu merg la școală și ea muncește ca un câine. Nu e corect.

—Spune-i c-am sunat. *Que no se te olvide!*³ îi zic.

Știu că fratele meu e atât de ocupat să se distreze cu

prietenii, încât e posibil să uite c-am sunat.

—N-o să uit. Promit.

Închid telefonul și Brandon ciocăne din nou.

Nu mai bate la ușă că-mi dai dureri de cap, spun deschizând-o.

Brandon se saltă în picioare mai rapid decât am văzut pe cineva mișcându-se în viața mea. Din felul în care se clatină, deduc că a amețit stând cu capul în jos. Așa îi trebuie!

—Brandon! strigă Westford urcând scările. Ți-am spus să nu-1 mai bați la cap pe Carlos. De ce nu te duci în pat ca să citești?

—Dar nu-1 bat la cap, răspunde puștiul pe un ton nevinoat. Mi-a promis că o să se joace de-a G.I. Joe cu mine. Nu așa, Carlos? spune ridicându-și ochii verzi-deschis spre mine și practic implorându-mă din priviri.

—Așa e, îi spun eu lui Westford. Cinci minute de G.I. Joe, după care gata, am terminat cu joaca de-a fratele mare.

—Zece minute, ripostează Brandon.

—Trei, îi arunc eu. Nu uita, puștiule, jocu' ăsta se joacă în doi.

—Bine, bine. Rămâne așa. Cinci minute.

Intrăm în dormitorul lui și îmi îndeasă o păpușă în mâini

—Poftim!

—Drăguțule, nu-mi face nicio plăcere să te informez, d.î să știi că eu nu mă joc cu păpușile.

Pare jignit și pufnește tare.

—G.I. Joe nu-i o *păpușă*. E pușcaș marin, așa cum a fost și tati.

Scoate niște soldăței din plastic dintr-o găletușă și începe să-i împrăștie prin cameră. Ai crede că îi trânteste la nimc reală, însă am senzația că în toată nebunia asta a lui există un soi de metodă.

—Tu nu te-ai jucat niciodată de-a G.I. Joe când erai mic?

Clatin din cap. Nu-mi amintesc să fi avut prea multe jucării..., obișnuiam să ne jucăm cu bețe, pietre și mingi de lot bal. Din când în când, Alex cotrobăia prin șifonierul ma mei și inventam tot felul de jocuri trăsnite băgând pietricele în ciorapii ei. De câteva ori le-am tăiat crăcii și le-am transformat în praștii. În alte dăți, le umpleam cu baloane cu apă în care ne pocneam unul pe altul în cap. Alex și cu mine am i Apătat niște vânătaii în fund de mai multe ori, de la *mi'amâ*, pentru incidentele alea, da nu conta. Distracția merita pe depele încasate.

—Bun, uite cum se joacă, zice puștiul pe un ton sfătos. (Cobrele sunt tipii cei răi care vor să pună stăpânire pe lume. ';>1 soldații G.I. Joe trebuie să-i prindă. Ai înțeles?

—Mda. Hai să începem odată.

Brandon mă oprește ridicând o mână în aer.

—Stai așa, nu te grăbi. *Nu* poți să fii G.I. Joe dacă nu ai un im ine de cod. Tu ce nume de cod vrei să-ți alegi? Eu sunt Kacer.

—Atunci eu o să fiu *Guerrero*.

—Ce-nseamnă asta?

—Războinic,
încuviințează din cap.

—OK, *Guerrero*, misiunea noastră e să-l capturăm pe Dr. Winky, zice uitându-se la mine cu ochii lui mari și rotunzi. I>i Winky e cel mai mare, cel mai rău și cel mai dur tip de pe pAniânt. Mai rău și decât comandantul Cobrelor.

N-am putea să-i schimbăm numele într-unul mai în- li Icoșător? Scuze, dar Dr. Winky nu-mi sună a nume de om 1.M1.

A, nu, nu putem să-i schimbăm numele. Nici nu încape **vorbă**.

—De ce nu?

—Fiindcă mie îmi place. Dr. Winky face tot timpul t n ochiul⁴².

Ce să mai zic? Puștiu' ăsta chiar mă amuză.

—Bine. Deci ce lucru atât de rău a făcut Dr. W.?

—Dr. *Winky*, mă corectează Brandon. Nu Dr. W.

—Mă rog.

Îl ridic pe G.I. Joe și mă adresez soldățelului de plastic:

—Joe, ești gata să-i tăbăcești fundu' lui Dr. W? Joe zice i a e gata, spun apoi întorcându-mă spre Brandon.

Brandon se înviorază brusc, de parc-ar fi pornit într c > misiune secretă.

—Urmează-mă, zice târându-se prin cameră. Haide odată! șoptește ceva mai tare când observă că nu mă iau după el.

Mă târăsc în spatele lui, pretinzând că am șase ani și răi» darea necesară pentru a juca acest joc.

Brandon își strânge palma căuș și îmi șușotește la ureche:

—Cred că Dr. Winky s-a ascuns în dulap. Cheamă tru pele.

Mă uit la soldății din plastic împrăștiați prin toată camera și le ordon:

—Soldați, înconjurați dulapul.

—Nu poți să fii un G.I. Joe și să vorbești cu vocea ta. Tiv buie să pari că ești pușcaș marin, zice Brandon, în mod evident neimpresionat de abilitățile mele de a juca rolul unui erou de acțiune.

—Nu întrece măsura, sau dispar de-aici cât ai zice pește,

—OK, OK. Nu pleca, te rog. Poți să fii G.I. Joe și să vorbești cu vocea ta.

Brandon și cu mine așezăm soldații în miniatură de jur împrejurul dulapului. Dacă tot m-am lăsat prins de joc, mă gândesc că n-ar fi rău să-i adaug niște sare și piper.

—Joe mi-a spus că a primit niște informații cu privire la Dr. Winky.

—Ce informații? întrebă Brandon complet captivat în joc. Acu' trebuie musai să vin cu ceva, și încă rapid de tot.

—Dr. Winky are o armă nouă. Dacă clipește spre tine, <*ti mort. Așa că ferește-te să te uiți direct în ochii lui.

—OK! zice Brandon plin de entuziasm, ceea ce-mi amin tește de fratele meu, Luis, care se înflăcărează și el la cel mai mărunț lucru.

Și amintindu-mi de Luis, mă gândesc la mama și la cât ■li' rar am văzut-o zâmbind în ultimii ani. Oi fi eu rebelu'familiei, dar aș da orice s-o văd zâmbind din nou.

28

Kiara

Stau în prag și îi urmăresc pe Carlos și Brandon jucân du-se cu soldășei. Carlos a amenajat un decor compli cat, cu tricouri de-ale lui Brandon pe post de tunele prinse cu așe. Un capăt pornește de pe pervazul ferestrei și străbate tot dormitorul. Celălalt capăt este legat de mânerul dulapului.

Judecând după expresia relaxată de pe fața lui, Carlos se distrează probabil la fel de tare ca Brandon.

Mama se strecoară în spatele meu și îmi freacă umărul.

—Ești bine? murmură.

Dau din cap în chip de încuviințare.

—îmi fac griji pentru tine.

—Sunt bine.

Mă gândesc la jocul de fotbal din după-amiaza asta, cu

Carlos și Brandon. Recunosc, și eu m-am simțit bine. O strâng puternic în brațe.

—Sunt mai mult decât bine.

—Se pare că se distrează, zice mama arătând spre sceni de război din camera lui Brandon. Să se fi înmuiat Carlos ' Poate că a început să-i placă să stea cu noi.

—Poate.

—Cele cinci minute au trecut de mult, îl aud pe Carlos spunând.

Mama intră valvârtej în cameră și-l ia pe Brandon pe sus pentru a preîntâmpina o iminentă tentativă de tactică de ne gociere tipică pentru fratele meu.

—Hai la culcare, Bran. Măine te duci la grădiniță. Te-ai ••palat pe dinți, da? zice după ce îl bagă în pat.

—Îhî, dă Brandon din cap.

Observ că face gestul cu gura complet închisă. Bănuiesc i A fratele meu n-a spus tocmai adevărul.

—Noapte bună, Racer, îi urează Carlos ieșind după mama din cameră.

—Noapte bună, *Guerrero*. Kiara, Carlos n-a vrut să-mi ■.pună o poveste. Poate vrei tu să-mi cânti un cântec? Sau să |iu ăm jocul cu litere? *Te rog*, miorlăie Brandon.

—Care joc? îl întreb.

Jocul cu litere, spune așezându-se pe pat cu spatele la mine și ridicându-și poalele bluzei.

Îi un joc pe care îl jucăm împreună de când avea trei ani.

Îi iese cu degetul pe spinarea lui o literă. Iar el trebuie s-o ghicească.

-A, spune mândru.

Trasez altă literă.

-Hi

Alta.

D... ba nu. B! Am dreptate?

Mda, îi răspund. OK, încă una. Și după aia, culcarea, îi laug trasând o literă.

-Z!

Bravo! spun sărutându-l pe frunte și învelindu-l. Te

iubesc, îi șoptesc.

—Și eu te iubesc, Kiara.

—Zău?

—Spune-i lui Carlos că și pe el îl iubesc. Eu am uitat s.i i spun.

—Bine, bine. Acum culcă-te.

Îl găsesc pe Carlos pe hol, rezemat de perete. Mama s .l făcut nevăzută, a coborât probabil în living ca să se uite l i televizor cu tata.

—Am auzit ce a spus, nu e nevoie să repeți, zice el.

Aerul obraznic a dispărut de pe fața lui. Pare vulnerabil, ca și cum faptul că îl auzise pe Brandon rostind *Te iubesc* d.î rămase înăuntrul său o barieră emoțională. Și scosese la ivea lă o fărâmă din adevăratul Carlos.

—OK.

Mă uit în jos, spre pantofii din picioare, pentru că, sinai .1
să fiu, nu am curaj să-l privesc în ochi. Care în clipa asta scli
peșs prea pătrunzători și fascinanți.

— **I** Mulțumesc încă o dată, ăăă..., pentru că te-ai jucat cu
fratele meu. Să știi că te place mult.

—Asta pentru că nu mă cunoaște cu adevărat.

naintea orelor, mă duc în spatele tribunei terenului de fot bal,
unde îl găsesc pe Nick. Evident, fumează un joint.

Un licăr de panică îi traversează fața, dar îl maschează, o
ilipă mai târziu, cu un surâs.

—Hei, care-i treaba, omule? Am auzit că ai fost prins
iptămâna trecută. Ce porcărie, zice ridicând jointul spre
mine. Vrei să trați un fum?

j I prind de guler și îl împing într-o bară de metal.

—De ce mi-ai înscenat chestia cu drogurile?

—Ești nebun! Habar n-am despre ce vorbești. De ce să-ți h
inscenat așa ceva?

l l pocnesc peste față și cade la pământ.

—Acum ți-ai adus aminte?

Rahat, strigă Nick în timp ce eu mă aplec peste el.

O să-l bat de-o să scot untu' din el, până ce-o să ciripească iul. Dacă e implicat, într-un fel sau altul, în afaceri cu *Guerreii'n del barrio* și Wes Devlin, înseamnă că i-am pus în pericol pr Kiara și toată familia Westford, pentru că locuiesc la ei. (hostie inacceptabilă.

Înșfac de partea din față a tricoului și-l salt de la pământ.

—Spune-mi de ce ai pus drogurile la mine în dulap. Și-n face bine să scuipi totu' cât mai rapid, fiindcă mi-am cam pierdut răbdarea de când am fost încătușat de polițiști.

Ridică brațele în semn de capitulare.

—Eu nu-s decât un pion, Carlos, la fel ca tine. Furnizorul meu, un tip pe nume Devlin, e cel care mi-a spus să-ți plante/ ție drogurile. Nu știu de ce. Tipu' era înarmat. El mi-a d.it cutia de suc și mi-a zis s-o bag la tine în rucsac, că dacă nu... Habar n-am de ce. Jur, n-a fost ideea mea.

Deci nu-mi rămâne decât să-l descopăr eu pe autorul ideii. Problema e că va trebui să iau legătura cu Devlin și să-mi feresc de-acu' încolo spatele.

—Carlos, e rândul tău să ne vorbești.

Sunt după ore, la REACH, cu toți ochii ațintiți spre mine Berger mă așteaptă să-mi spun toate păsurile în fața celui lalți. De parcă n-ar fi de ajuns că trebuie să le ascult toate poveștile alea tâmpite, ca de pildă despre faptul că tatăl Iul Justin îi zice mereu că-i un idiot sau despre cât de erou eKeno, fiindcă amicii lui s-au îmbătat criță cu bere în weekend, In timp ce el

nu a cedat tentației.

Ce-mai-gașcă-de-cretini-sadea!

Doamna Berger se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

—Carlos?

—Da?

—N-ai vrea să ne împărtășești o întâmplare din săptăm.iiu trecută care a avut un anumit impact asupra ta?

—Nu prea.

Zana pufnește, încrețindu-și buzele date cu gloss.

—Carlos se consideră prea cool ca să ne împărtășea.si A problemele lui.

—Mda, se bagă în vorbă și Carmela. Te crezi mai bun ilccât noi, nu-i așa?

Keno îmi aruncă o privire cruntă, încercând, în mod clar,
•<A mă intimideze. Mă-ntreb dacă știe ceva despre Devlin.
r limpede, în clipa asta nu mă pot aștepta la niciun sprijin
•lin partea Puterii Mexicane, așa că mă întorc spre Justin.

Din partea mea, n-ai decât să faci ce vrei, zice Justin,
puștiul cu părul verde. Atâta timp cât nu mă bagi pe mine la mijloc.

Ce naiba vrea să zică?

Quinn stă cu ochii în podea.

Berger se apleacă în față.

Carlos, vii aici de o săptămână deja și încă nu te-ai des-
> Ins în fața noastră. Toți ceilalți membri ai grupului ți-au îm-

(•Artășit câte ceva din ceea ce îi preocupă. De ce nu vrei să ne povestești măcar o parte din ceea ce ți se întâmplă, pentru ca •i'i de față să se simtă conectați cu tine?

(hiar presupune că ard de nerăbdare să mă simt conectat ■u oamenii ăștia? E nebună sau ce?

Spune și tu ceva, mă-ndeamnă Zana.

Da da, o secondează Keno.

Berger îmi aruncă o privire de-aia miloasă, gen sun tem aici-pentru-tine.

Grupul nostru își păstrează unitatea atâta timp cât fie-iitu' contribuie cu câte ceva. Gândește-te la aceste mărturi- »n i (a la un liant care ne ține laolaltă pentru a ne ajuta între nul și a nu lăsa pe nimeni pe dinafară.

Vrea un liant. O să-i dau eu liant. Nu vreau să le vând go-gușl despre Nick sau Devlin, altceva nu-mi dă mie pace. îmi «mm brațele în aer, în semn că cedez.

—Bine. Miercuri, aproape că am sărutat o fată, Kiai .i Eram în vârful muntelui ăluia cretin pe care m-a forțat să nu cațăr.

Clatin din cap, plin de frustrare la simpla aducere amin Ic Chestia e că de două zile nu-mi pot scoate din cap gândul l.t ceea ce ar fi putut fi sărutul ăla.

Keno se apleacă în față pe scaunul său.

—îți place de ea?

—Nu.

—Atunci de ce ai vrut s-o săruți? mă-ntrebă Zana.

Ridic din umeri.

—Ca să-i demonstrez ceva.

Stau cu toții tăcuți și mă urmăresc atent.

—Ce anume ai vrut să-i demonstrezi? zice Berger.

—Că sărut mai bine decât iubitul ei.

Justin își duce mâna la gură, șocat. Dacă treaba asta i stă pare scandaloașă, atunci pun pariu că pot număra fetele care le-a sărutat pe *mai puțin* de degetele de la o mână.

—Și ți-a răspuns la sărut? întrebă Carmela.

Keno ridică din sprâncene.

—E *mexicano*?

—Nu ne-am sărutat. *Aproape* că ne-am sărutat. N-a lost cine știe ce.

—Îți place de ea, zice Zana. Mă lași, adaugă când mă ve< ! > strâmbând din nas. Când lumea zice că nu-i mare lucru, atuii I chiar că *e* mare lucru.

—Ce contează asta, Zana? întevine și Justin. Carlos nti 4 sărutat-o și, în plus, fata are un prieten. Fie că-i place de i'ti sau nu, ea are pe altcineva.

—Va trebui să te ocupi mai întâi de tine, dacă vrei să sta bilești o relație sănătoasă cu o fată, spune Zana, de parc-ar fi

<ine știe ce expertă.

Mda, așa o fi. Nu-mi place Kiara. Ultimul lucru de pe lume pe care mi-l doresc e o relație *sănătoasă*... și nici măcar nu sunt convins că există așa ceva.

Mă dau pe spate în scaun și îmi încrucșez mâinile la piept.

-Ca să știți, doamnă B., asta e tot ce am avut de spus.

Ilger dă din cap spre mine.

Mulțumim că ne-ai împărțit o parte din problemele i ilr, Carlos. Fii convins că apreciem cu toții dorința ta de a ne oferi informații cu privire la viața ta personală. Mă crezi iu nu, grupul nostru e acum și mai unit datorită ție.

Aș vrea să fac un gest cu mâna, ca să-i arăt ce cred eu des- (•ii- teoria ei, însă mă tem c-ar fi o încălcare a regulilor lor Umpite.

(iontinui să îndur tot restul ședinței de terapie cu amără ții .11.1, cu toate că aș putea să jur că se poartă acu' cu toții de (un ar fi prieteni la cataramă. Când se termină, ies din clă iin • și i Alex mă așteaptă în parcare în mașina lui Brittany.

I a un semafor, zăresc un cuplu mergând mână în mână. I * I uck și Kiara nu i-am văzut niciodată ținându-se de mână, ilc unde deduc că unuia din ei îi e probabil frică să nu ia mi- i i'obi.

Kiara are un iubit care-i un adevărat *pendejo*, izbucnesc Iu i rlc din urmă. Ei doi formează un cuplu ridicol.

Alex începe să clatine din cap.

Ce-i? îl întreb.

Nu te băga în viața ei.

Nu mă bag.

Râde.

—Exact așa i-am răspuns și eu lui Paco atunci când în .1 avertizat în privința lui Brittany.

—Uite ce-i, hai să punem lucrurile la punct o dată pe n 1111 totdeauna. Eu nu semăn cu tine și niciodată n-o să fiu ca tine Și când îți zic că nu e nimic între Kiara și mine, să știi că voi besc serios.

—Bine.

—Oricum, tipa mă scoate mai tot timpul din sărite.

Fratele meu răspunde printr-un alt hohot de râs.

Ajungem la vila familiei Westford și nu găsim pe nimeni acasă. Mașina Kiarei e pe alee, cu geamul dinspre scaunul pasagerului deschis, așa cum îl lasă de obicei.

—Mașina asta trebuie neapărat reparată, îi spun lui Ale» în timp ce ne îndreptăm spre ea.

Se pare că niciunul din noi nu poate rezista tentației de a-și imagina cum va arăta mașina când totul va fi pus la pum l

—Portiera dinspre scaunul pasagerului nu se deschide.

Alex trage de clanță, încercând-o.

—Ar trebui să o desfaci bucăți, ca să vezi dacă n-o poți aranja.

Ridic din umeri.

—Poate c-o s-o fac.

—Reparată sau nu, tot e o mașinuță pe cinste.

—Știi. Am condus-o, îi spun vârandu-mi capul pe geam și strecurându-mă înăuntru.

—Ce-ai zice dacă ți-aș spune că tocmai mi-am cumpărat și eu una exact la fel? mă-ntreabă Alex.

—Pe bune? Ai reușit, în fine, să-ți cumperi o mașină?

—Îhî. Trebuie însă să lucrez la ea, așa că deocamdată o țin în atelier, până mă apuc să refac motorul.

—Apropo de motoare, cred că ăsta se îneacă, spun, după i are ridic capota.

—Ești sigur că e-n regulă să ne uităm la motor aici? m,\ ntreabă Alex.

—N-o să se supere, răspund, sperând să nu mă înșel.

Inspectăm motorul și trăncănim despre mașini și-mi zic
<i>o un moment propice ca să-i povestesc ce am aflat.

—Cred că Devlin e-n spatele înscenării cu drogurile.

Alex își saltă atât de iute capul, încât se lovește de capotă.

—Devlin? *Wes* Devlin? mă întreabă.

Confirm cu o clătinare din cap.

—Ce treabă are Devlin cu tine? zice trecându-și mâna peste față, de parcă nu i-ar veni să creadă că m-am vârat în- ti un asemenea bucluc. Devlin se ocupă cu recrutarea mem- I MI lor, îi ia de la orice fel de bande, nu contează. Cum de te-ai logat în mizeria asta?

—Nu m-am băgat. Așa s-a întâmplat.

I 'ratele meu mă privește drept în ochi.

-M-ai mințit cumva, Carlos? I-ai contactat pe cei din i

•*iurreros* cât ai stat în Mexic și-ai pus la cale toată
tărășenia

III drogurile? Devlin nu e omu care să se joace cu așa ceva.

I,i naiba, avea legături până și cu Latino Blood din Chicago.

—Crezi că nu știi?

Scot din buzunar hârtiuța cu numărul de telefon al lui

I>c vlin, găsită în dulapul lui Nick, și i-o întind lui Alex.

—O să-l sun.

Se uită la număr, apoi scutură din cap.

Nu.

N-am încotro. Trebuie să aflu ce vrea de la mine.

Alex scoate un hohot scurt.

—Ce vrea de la tine? Vrea să devină stăpânul tău, asl.i vrea.

Cei din *Guerreros* i-au povestit, mai mult ca sigur, des pre
tine.

Îmi fixez privirea asupra lui.

—Nu mi-e frică de el.

Fratele meu a ieșit din Latino Blood și asta aproape că l-a
costat viața. Știe prea bine ce înseamnă să-i înfrunți pe șolu
unei bande.

—Să nu cumva să îndrăznești să faci ceva fără știrea mea
Suntem frați, Carlos. Dacă va fi nevoie, voi lupta cot la cot
cu tine, orice s-ar întâmpla.

De asta mi-era și mie teamă.

Kiara

Ly înaintea antrenamentului său de Ultimate Frisbee⁴³. În prima jumătate de milă am conversat, dar după aceea aler-
l>nn în liniște perfectă. Singurul zgomot este al picioarelor
noastre care lovesc trotuarul. Arșița zilei s-a mai domolit și-n '
lupă-amiaza asta este chiar răcoare.

Îmi place să alerg cu Tuck. Joggingul este un sport care se
practică de unul singur, însă e cu atât mai plăcut atunci când .u
companie.

—Ce mai face Mexicanul? mă întreabă Tuck și vocea lui
iisună până jos pe munte.

—Nu-i spune așa, răspund eu. E o chestie rasistă.

—Cum adică chestie rasistă? Doar Carlos e mexican.

—Mă deranjează felul în care ai spus-o, nu *ce* ai spus.

-Parcă ai fi taică-tău, sensibil și mereu corect din punct
•Ic vedere politic.

-Și ce e rău în a fi sensibil? îl întreb. Cum ar fi dacă și
iarlos ți-ar spune ție *Homosexualul?*

—Nu l-aș acuza de rasism, de asta poți fi sigură.

—Răspunde la întrebare.

43 Joc cu un disc zburător (*Frisbee*), practicat de două echipe de
câte șr|>te jucători. Scopul este marcarea de puncte prin pasarea discului
unui !>*< dor aflat în terenul de țintă al adversarului

Tuck chicotește.

—Deci, chiar mi-a zis Homosexualul?

—Nu. Crede că noi doi suntem împreună.

—Pariez că nici nu cunoaște vreun homo. Tipul are în jurul lui un scut de testosteron mare cât o zi de post.

Când ajungem la intrarea pe traseul de jogging care străbate parcul Canyon, mă opresc.

—Nu mi-ai răspuns la întrebare, spun cu răsuflarea tăiată.

Practic joggingul de multă vreme, însă astăzi inima îmi bate în piept mai tare decât de obicei și, dintr-odată și fii. I niciun motiv, mă simt încordată.

Tuck își aruncă brațele în aer.

—Nu m-ar deranja dacă mi-ar spune Homosexualul, pentru că *sunt* gay. El e mexican, așa că ce mare scofală dăci spun că-i mexican?

—Nu-i mare scofală. Ar fi însă deranjant dacă l-ai strip. *Mexicanul.*

Tuck își mijește ochii spre mine. Se încruntă, ca și cum ar încerca să deslușească, dincolo de vorbele mele, motivele pentru care am provocat discuția.

—Dumnezeule!

—Ce-i?

—Îți place Mexicanul. Ar fi trebuit să-mi dau seama. De aia ai început să te bâlbâi din nou..., e din cauza lui.

Îmi dau ochii peste cap și mă strâmb la el.

—Nu-mi place de el, spun și pornesc pe traseu, fără sil mă

obosesc să-i comentez teoria.

—Nu-mi vine să cred că-l plăci, murmură Tuck împun gându-mă cu degetul în coaste.

Accelerez.

—Nu alerga așa de repede, îl aud pe Tuck gâfâind în spa tele meu. OK, OK. N-o să-l strig Mexicanul. Și n-o să-i spun că-l plăci.

încetinesc și îl aștept să mă ajungă din urmă.

—Carlos crede că noi doi suntem împreună, ceea ce îmi convine. Lasă-l să creadă asta în continuare, ne-am înțeles?

—Dacă așa vrei tu.

—Așa vreau.

Pe culmea muntelui, ne oprim și admirăm de sus priveliș tea orașului Boulder, apoi alergăm înapoi.

Alex și Carlos sunt pe alee, lângă mașina mea.

Carlos ne aruncă o privire și-și dă capul pe spate.

—Văd că purtați echipamente asortate. Îmi vine să vărs, /ice arătând spre noi. Vezi, Alex, ce-ți spuneam? Pe lângă toa- l<! celelalte, trebuie să-i suport și pe albiuăștia doi, îmbrăcați ifel.

—Nu suntem îmbrăcați la fel, spune Tuck pe un ton de- lensiv, după care se uită la tricoul meu, realizează care e situ ația și ridică din umeri. OK, suntem.

Nu observasem. Și, evident, nici Tuck. Amândoi purtăm tricouri negre inscripționate cu un text scris cu litere mari, illie: FII 黎 FRUNTE, URC UN MUNTE! Le-am cumpărat anul liccut,

după ce am escaladat Mount Princeton. Înainte de
ist a, nu urcaserăm niciodată un munte de peste o mie patru ^{Mite} de
metri înălțime.

Carlos se holbează la mine.

—Ce cauți la mașina mea? îl întreb, schimbând subiectul.
își mută privirea spre Alex.

—Ne uitam și noi, atâta tot, zice Alex. Nu-i așa, Carlos?

Carlos se îndepărtează puțin de Monte Carlo-ul meu.

—Îhî.

Pare aproape stânjenit; își drege glasul și-și îndeasă mâi nile în
buzunare.

—Mama a zis să te duc la cumpărături. Mă duc să-mi iau
geanta și cheile și pe urmă, dacă ești gata, putem să mergem.

Urc spre camera mea și între timp mă întreb dacă am pro cedat
bine lăsându-i pe Carlos și Tuck împreună. Ei doi nu par să se
înțeleagă prea grozav. Înșfac iute geanta de pe pat și mă întorc,
gata s-o iau la goană în jos pe scări, dar dau cu ochii de Carlos,
proptit în pragul ușii.

își trece o mână peste frunte și oftează.

—E totul în regulă? îl întreb făcând un pas spre el.

—Da, dar n-am putea să mergem numai noi doi? Fără Tuck?
zice mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt și părând
agitat.

—Ba da.

Nu se clintește din loc. Dă impresia că vrea să mai spun.»
ceva, așa că rămân și eu unde mă aflu. Cu cât tăcerea se pro

lungeste, cu atât devin mai încordată. Nu pentru că m-ar în timida, dar când se află prin preajmă aerul pare mai încărcat de electricitate ca oricând. Și acum, în starea de vulnerabilitate în care se află, neînconjurat de zidul lui de protecție, zii resc încă un crâmpei din adevăratul Carlos.

Miercuri, la Dom, m-am stăpânit cu mare greutate atunci când a amenințat că mă sărută, iar acum, deși Tuck și Alex sunt afară, sunt atrasă de Carlos cu o forță pe care n-am mai simțit-o față de nimeni.

—Nu-ți schimbi hainele? mă întreabă uitându-se la trioul inscripționat cu textul fii în frunte, urecă un muntb!, plin de pete de transpirație după alergare. Trebuie să-ți pin altceva pe tine.

—Dai prea mare atenție înfățișării.

—Mai bine așa, decât deloc.

îmi arunc geanta pe umăr și-i fac semn să se dea din calea mea.

Face un pas în lateral.

—Apropo de înfățișare, n-ai de gând să-ți scoți niciodată l'entița aia din păr?

—Nu.

—Arată ca o coadă de cățel.

—Foarte bine.

Trec pe lângă el și smucesc din cap ca să-l lovesc cu coada mea de cal. O prinde chiar în clipa când e gata să-l pocnească I 'este față. În loc să tragă de ea, își lasă degetele să se plimbe prin părul meu. Mă întorc spre el și-l văd zâmbind.

—Ce-i?

—Ai părul moale. Nu mă așteptam la asta.

Faptul în sine că a fost atent la atingere mă face să icnesc

*Io surpriză. Și când întinde mâna și-și trece din nou degetele prin părul meu, înghit cu greu. E un gest atât de intim.

Clatină din cap.

-într-una din zilele astea, Kiara, o să dai de belele. Cred i știi deja asta, nu?

Vreau să-i cer să îmi explice ce înțelege prin belele, dar n -o fac. în schimb, îi spun:

—Eu nu dau niciodată de belele.

După care mă strecor pe lângă el și ies.

Afară, ne așteaptă Alex și Tuck.

-De ce-ați întârziat atâta înăuntru? întrebă Tuck.

Ai vrea tu să știi, ripostează Carlos, apoi își mută privi- HM spre mine. Haide, spune-i că nu vine cu noi.

l'uck îmi înfășoară umerii cu brațul.

—Ce tot zice ăsta, scumpete? Am crezut c-o să mergem la mine acasă, ca să... știi tu ce..., adaugă mișcându-și sprân cenele în sus și-n jos și dându-mi o pămăuță peste fund.

Prietenul meu cel mai bun exagerează cu comportamen tul lui de iubit posesiv, care nu mi se pare deloc convingător, însă Carlos se lasă păcălit, dacă ar fi să mă iau după expresi.i dezgustată de pe fața lui.

îi șoptesc lui Tuck la ureche:

—Ia-o mai moale, *scumpete*.

Se apleacă spre mine.

—OK, iubițico.

Îl împing deoparte, abținându-mă să nu izbucnesc în râs.

—Am plecat, zice Tuck, apoi o ia din loc.

Alex pleacă și el imediat după, așa că eu și cu Carlos rămânem singuri pe alee.

—Nu pot să cred că mi-a luat atâta timp ca să-mi cadă fisa, zice Carlos. Voi doi nu sunteți decât amici. Nu cred că e ceva între voi.

—Asta e ridicol, spun urcând în mașină și evitând să-l privesc în ochi.

Carlos se strecoară înăuntru pe geam.

—Dacă susții că e atât de priceput la sărutat, cum se face că nu v-am văzut niciodată giugiulindu-vă?

—Ba ne sărutăm tot timpul. Numai că..., îmi dreg eu glasul, ne place să o facem în particular.

Un rânjel îngâmfat i se lățește pe față.

—Aiurea! Nu te cred. Dacă ai fi iubita mea și-ai locui în casă cu un armăsar, așa ca mine, aș profita de fiecare ocazie ca să te sărut în fața lui, ca nu cumva să uiți.

—Să nu uit ce?

—Că ești a mea.

CARLOS

Suntem la supermarket și împing un cărucior, bucuros că am oansa să cumpăr mâncare pe care chiar pot s-o iden- lilic. Ajung la raionul de legume, îmi croiesc drum printre ioialți clienți, iau un avocado și îl arunc spre Kiara.

—Pun pariu că n-ai mâncat în viața ta mâncare mexicană .idevărată.

—Ba cum să nu, zice ea prinzând fructul din zbor și așe- /.\ndu-l la ea în cărucior. Mama ne face taco foarte des.

—Ce fel de carne bagă înăuntru? o întreb, punând-o la

11u ercare, convins că doamna W. n-are nici cea mai vagă idee ilivspre cum se prepară un taco veritabil.

Kiara mormăie ceva nedeslușit.

—Poftim? Ce-ai zis?

Tofu. Recunosc, taco cu tofu nu e probabil cea mai au- lonică mâncare mexicană, dar...

—Taco cu tofu *nu* e cătuși de puțin o chestie mexicană. (rod că a pune tofu în mâncare și a pretinde apoi că-i mexi-

■.mă e o insultă la adresa poporului meu.

Mă îndoiesc c-ar fi așa.

Kiara continuă să-mpingă căruciorul pe culoar, urmărindu-mă cum aleg roșii, cepe, coriandru, limete, *poblano*⁴⁴ și *jalapeño*⁴⁴. Mirosul lor proaspăt îmi amintește de mâncărurile făcute de mama. Iau de pe raft un articol ce nu lipsește nicio dată din bucătăria noastră de acasă.

—Uite, ăsta-i *tomatillo*⁴⁵.

—Ce se face cu el?

—Pot prepara cu el o *salsa verde*.

—Mie îmi place salsa roșie.

—Asta pentru că n-ai gustat ceva gătit de mine.

—O să vedem, zice neconvinsă.

S-ar putea să fiu nevoit să prepar o porție extra picantă, special pentru ea, ca să țină minte pe viitor să nu mă mai con trazăcă.

Se ține după mine în timp ce fac turul magazinului. Cum păr toate lucrurile de care am nevoie — fasole, orez și făină de grâu, dar și diverse tipuri de carne (Kiara a insistat să nu luăm decât carne organică, deși costă dublu față de cea neorganică). Pe urmă ne întoarcem acasă.

Intru în bucătăria familiei Westford, pun cumpărăturile pe

44 Ardei gras de dimensiuni medii, originar din Mexic, care se consumă de obicei verde

45 Plantă înrudită cu roșia (cu care se și aseamănă), însă cu gust acrișor. Se folosește crudă, în salate, sau gătită, pentru prepararea sosurilor și supelor

masă și mă ofer să gătesc. Doamna W. e recunoscătoare, pentru că Brandon are un proiect de pregătit pentru grădini ță. Se pare că a încercat să-și deseneze pe corp o hartă folo sind markere permanente, care nu vor să se șteargă.

—Te ajut eu, zice Kiara în timp ce așez castroanele pe hiatul de bucătărie și tigăile pe aragaz.

De data asta îmi pare bine că poartă un tricou, ca să nu fiu nevoit să îi atrag atenția să-și suflece mânecile.

—O să se facă mizerie, o previn după ce ne spălăm pe **mâini**.
Ridică din umeri.

—Nu mă deranjează.

Torn făină într-un castron, apoi adaug apă.

—Ești gata? o întreb.

Dă din cap.

Îmi bag mâinile în castron și încep să frământ faina cu apa.

—Hai odată, ai zis că m-ajuți.

Stă lângă mine și apasă și amestecă aluatul, devenit acum umed și lipicios. Mâinile ni se ating de câteva ori și am im presia că o dată i-am confundat un deget cu aluatul.

Mai adaug apă și fac un pas în spate, urmărind-o.

—Ce consistență îți trebuie? mă întreabă în timp ce mâi nile îi sunt ocupate cu aluatul.

—O să-ți spun eu când e căzu' să te oprești.

Nu știu de ce stau acolo ca un idiot, rezemat de blatul de bucătărie și uitându-mă la ea. Poate pentru că fata asta nu se plânge niciodată de nimic. Nu îi e teamă să se cațere pe munte, să repare mașini, să-i ia la întrebări pe tipii nesimțiți, așa ca mine, sau să se murdărească pe mâini în bucătărie. O exista pe lumea asta vreun lucru pe care să nu poată — sau să nu vrea — să îl facă?

Mă chiombesc în castron. Amestecul de făină și apă a luat în mod cert aspect de aluat.

-Gata, cred că-i de ajuns. Acum rulează aluatul și îmi p.arte-l în bile și eu o să le aplatizez cu castronul. Nu cred

c-aveți prin casă un aparat de făcut tortilla, așa că va trebui să improvizez. Și ai grijă să nu-ți murdărești tricoul ăla cara ghios pe care-l porți.

Caut în dulapuri folie de plastic pe care să o pun între bile și castron pentru a da formă de tortilla aluatului, când simt că

ceva mă lovește în spinare. Privesc în jos. Una dintre turtițe se rostogolește pe podea.

Mă uit la Kiara. Ține în mână altă turtiță, țintită drept spre mine.

—Doar n-ai aruncat cu aia în mine? o întreb amuzat.

Ia o turtă de aluat și în cealaltă mână.

—Ba da. în chip de

pedeapsă pentru c-ai
zis că port un tricou
caraghios.

Zâmbește
triumfătoare, apoi
aruncă bila spre mine,
numai că de data asta o
prind din zbor. Și dintr-o
singură mișcare, mă
aplec și ridic cealaltă
turtă de pe jos. Acum am
două în mâini.

—Pedeapsă, zici?
întreb aruncând în
aer turta pe care am
prins-o și prinzând-o
din nou. Uită-te la
asta, are numele tău
scris pe ea.
Răzbunarea e o
prostie, *chica*.

—Nu zău? zice.

—Zău.

—Mai întâi va trebui
să mă prinzi.

Scoate limba la
mine, ca un copil, apoi
se repede spre curtea din
spatele casei. Îi dau
avans un cap, apoi
înșfac cas tronul și o iau
la goană după ea.
Arsenalul de care dispun
s-a multiplicat acum în
mod semnificativ.

—Să nu-mi strici
biluțele!

Râde în timp ce
cuvintele îi ies din gură.
O urmăresc zâm bind
cum ia o măsuță de pe
verandă și o ridică în aer
pentru a o folosi pe post
de scut.

—Mai bine pe ale
tale decât pe ale
mele!, *chica*, zic și
arunc cu turtele spre
ea, una după alta,
până ce nu mai
rămân cu niciuna.

Lupta continuă și în final toată curtea din spate e plină cu bile.

Westford iese din casă cu o expresie nedumerită pe față.

—Credeam că pregățiți masa.

—Asta am și făcut, îi răspunde Kiara.

—În timp ce voi vă jucați, noi murim de foame. Unde-i mâncarea?

Kiara și cu mine ne uităm la el, apoi unul la celălalt. Fără un cuvânt, începem să-l

bombardăm cu turte până ce intră și el în război. Într-un final, doamna W. și Brandon se alătură și ci luptelor.

Îmi vine să-i sun pe Alex și pe Brittany și să-i invit să vină încoace, ca să-i bombardez și pe ei nișel. Poate c-ar trebui să îi propun doamnei Berger să ne batem cu turte de aluat la REACH. Pariez că e mai eficient decât orice program de terapie în grup.

32

KIARA

Vino diseară la mine, îi zice Madison lui Carlos în fața dulapului lui, vineri dimineața. Părinții mei nu s-au întors încă și putem să

petrecem tot weekendul împreună.

Sunt în apropiere, umblu la mine în dulap, așa că o aud. Carlos mi-a promis că vine cu mine la Highlands diseară, ca să mă ajute la ora de pictat. O să mă lase cu ochii-n soare pentru ea?

—Nu pot, răspunde Carlos.

—De ce?

—Am alte planuri.

Madison face un pas în spate, șocată. Nu cred că a mai fost refuzată vreodată.

—Ieși cu vreo fată?

—Îhî.

—Cu cine? Întrebă pe un ton tăios ca briciul.

N-apuc să mă dezmeticesc, că-l simt pe Carlos cum mă trage spre el.

—Cu Kiara.

Sunt încă uluită, iar Madison rânjește batcojocoritor spre noi.

—Glumești, nu-i așa?

—De fapt..., dau eu să spun, gata să-l pun la punct, însă Carlos mă strânge și mai tare și aproape că-mi întrerupe cîr culația sîngelui în braț.

—Ne întîlnim în secret de săptămîna trecută.

îmi aruncă un zîmbet și o privire care ar vrea să spună i â-s marea lui iubire. Poate că rînjetul lui o păcălește pe Madison, însă eu știu că e complet fals.

—Nu-i așa, K.?

Mă strânge din nou.

—Îhî, chițai eu.

Madison clatină iute din cap, în semn că nu crede o boabă.

—Nimeni sănătos la cap nu ar alege-o pe Kiara Westford în locul meu.

Are dreptate. Ne-a prins cu minciuna.

—Vrei să pui pariu?

Mă uit cu ochii măriți de uimire la Carlos, care își apleacă acum capul spre mine.

—Sărută-mă, *carihoz*.

Să-l sărut? Pe hol, în fața tuturor? Nu sunt în stare nici măcar să vorbesc în prezența lui Madison, darămite să-l sărut pe băiatul de care e interesată?

—N-n-nu v-v-vreau...

Încerc că înjgheb o scuză, însă mă bâlbâi. Carlos pare că imbagă în seamă băiguiala mea și degetele lui îmi cuprind obrazul, apoi trasează cu blândețe o linie în jos, spre buze. E i ova ce un băiat i-ar face prietenei de care e îndrăgostit nebu nește și... și... și Carlos mănâncă rahat. O știu. Și o știe și el.

I >ar nu și Madison.

Îi simt răsuflarea caldă pe față și aud un „mulțumesc” aproape mut înainte de a-și înclina capul și a-și lipi buzele de ale mele. Închid ochii și încerc să ignor tot restul lumii, concentrându-mă pe savurarea momentului. Chiar dacă sărutul e fals, nu pare. E incitant și dulce. Știu că ar trebui să-l împing pe Carlos la o parte,

dar nu mă simt în stare.

Mă întind și-mi înfășor brațele în jurul gâtului lui. În ace lași timp, Carlos mă trage spre el și, fără niciun avertisment, îmi deschide buzele cu ușoare mișcări erotice ale limbii. Nu știu de unde a învățat să facă asta, dar îmi e greu să nu gem și să nu simt ceva trezindu-se la viață adânc înăuntrul meu atunci când limbile noastre se ating.

Carlos se retrage și-mi dă în lături brațele, oftând.

—A plecat, zice.

—C-c-e-a f-f-fost c-c-chestia asta? îl întreb.

Se uită în jur, ca să se asigure că nu ne aude nimeni.

—Vreau să fii iubita mea. Gata, am spus-o.

Nu răspund și el mă prinde de cot și mă trage mai departe pe hol, până la laboratorul de informatică. E gol, cu excepția celor treizeci de computere care stau frumos aliniate.

Tipul mă derutează și faptul că buzele încă îmi freacă după sărutul lui erotic nu mi-e de niciun ajutor. Încerc să mă adun și să gândesc înainte de-a scoate vorbele din gură. Nu vreau să mă mai bâlbâi.

—Și ce-ai de gând cu Madison? Ai făcut sex cu ea în patul părinților ei.

—N-am făcut sex cu ea, Kiara. E o bârfă pe care a lansat-o ea, nu eu. N-o cunoșteam decât de cinci zile când m-am dus la petrecerea aia idioată. Ce naiba, ai încredere în mine.

—De ce-aș avea? Spui prostii tot timpul.

Îi întorc spatele și mă îndrept spre ușă. Cred că m-am enervat pentru că sărutul a părut așa de real, când de fapt ('arlos m-a folosit ca să-i dea papucii lui Madison.

—OK, recunosc, spun prostii. Dar n-am făcut sex cu ea și Mugurul motiv pentru care umblă ea după mine e ca să-l facă gelos pe Ram. Vreau să nu se mai țină după mine, deci ești de .icord să pretindem că suntem împreună sau nu? Zi, care-i prețul tău? mă întreabă vârându-și mâinile în buzunare.

—De ce eu?

—Pentru că ești prea deșteaptă ca să te lași fraierită și pentru că nu-mi doresc o iubită adevărată. Am avut una cândva și a ieșit un dezastru. Haide, spune-mi prețul.

Nu mă pasionează ideea de a mă găti în fiecare zi pentru el, dar mi-ar plăcea să merg și eu, măcar o dată, la un bal cu un I uiat. E ultimul an de liceu și s-ar putea să nu mai am ocazia.

—Vino cu mine la balul de Homecoming.

—Nu dansez, zice clătinând din cap. Chestia asta iese din discuție. Și nici să nu te gândești la balul de absolvire.

—Atunci uită și tu de orice înțelegere.

Mă întorc și dau să pornesc spre ușă, însă mă prinde de cot și mă răsuțește cu fața spre el.

—Nu cunosc pe nimeni altcineva care să m-ajute.

—Homecoming sau nimic, rămân eu tare pe poziție.

Scrâșnește din dinți.

—Bine. Fie. Dar va trebui să porți rochie... și pantofi cu locuri. Și nu din ăia ca ai bunicii.

—N-am pantofi cu tocuri.

—Atunci du-te și cumpără-ți. Batem palma? zice întinând mâna.

Stau o clipă pe gânduri, apoi întind și eu mâna și o strâng pe-a lui cu fermitate.

—Batem palma.

Încerc să-mi maschez emoția, dar nu reușesc să mă mulțumesc cu a-i scutura mâna. Îmi deschid larg brațele și îmi îmbrățșez cu putere. Pare surprins de gestul meu, dar nu îmi pasă. O să merg la balul de Homecoming! Și nu cu un băiat oarecare..., ci cu Carlos, care se anunță deja a fi iubitul fals perfect. Acum, dac-aș putea să scap de partea asta cu falsitatea...

La ora cinci îl iau pe Carlos cu mașina din clădirea REACII și mergem împreună la Highlands. Tot grupul ne așteaptă cu nerăbdare în fața șevalețelor, gata să se apuce de pictat.

Îl prezint lui Betty Friedman, unul dintre administratorii care se ocupă cu programarea cursurilor.

—Betty, el e Carlos, spun. A venit ca să mă ajute azi la ora de pictură.

Betty își ridică ochii de pe foile împrăștiate pe birou.

—Mersi, Carlos. Mă bucur că ai venit. Toată lumea e în cântăță de ideea de a picta după modele. Unul dintre artiștii noștri rezidenți va fi de față ca să vă supervizeze și să vă acor de ajutor, dacă aveți nevoie.

O urmăș spre intrarea în zona de recreere, unde un tip într-o

helancă neagră și pantaloni strâmți de aceeași culoare așază diverse vopsele în borcane.

—Ei sunt modelele noastre, îi spune Betty. Kiara și Carlos, faceți cunoștință cu Antoine Soleil.

—Am adus niște costume, îi explic lui Antoine scoțând dintr-o sacoșă o cămașă roșie în carouri și o curea de cowboy pentru Carlos și un costum de cowgirl pentru mine, toate împrumutate de la echipa de teatru a școlii.

Carlos aruncă o privire costumelor și face doi pași în spate.

—Nu mi-ai spus nimic despre costume.

—Nu?

—Nu.

—Scuze, am uitat. Vom poza în costume.

Betty arată spre o cameră laterală.

—Puteți să vă schimbați în sala de conferințe, dacă vreți. Sau să așteptați până se eliberează una dintre toaletele pentru vizitatori, deși tocmai ce-am văzut-o intrând pe doamna I Keller și s-ar putea să dureze nițel până ce-o să iasă.

Carlos îmi smulge cămașa și cureaua din mâini și intră în sala de conferințe. Îl urmez, cu costumul de cowgirl în brațe.

—Adu-mi aminte de ce-am fost de acord să fac chestia asta.

—Pentru că-ai vrut să fii drăguț cu mine, îi răspund în »imp ce încui ușa, pentru ca nimeni să nu dea peste noi din Întâmplare.

—Așa e, uitasem.

Își trage tricoul peste cap, dând la iveală un abdomen tare și piatra care ar face să crape de invidie orice băiat și să salie veze

orice fată.

—Data viitoare când o să vreau să fiu drăguț cu tine, lă mi o favoare și pocnește-mă, zice uitându-se la mine și ridicându-și colțurile gurii. Nu te supăra, glumeam.

—Mi-am dat seama.

Trag rochia de denim și dantelă peste cap, bucuroasă să mă pot ascunde, măcar parțial, în spatele mesei. Apoi îmi

•< ot pe dedesubt tricoul și mă strecor afară din pantaloni.

I Iau! Rochia asta e a naibii de scurtă. Scurtă de nu se mai poate. Îmi expune aproape complet picioarele. Încerc să trag

■ Ir ea în jos, însă dantela e cusută în straturi suprapuse și volănașele ies în afară ca niște petale.

—Spune-mi, te rog, că nu trebuie de fapt să port cureaua asta ridicolă, zice Carlos din colțul celălalt al camerei în timp ce închide catarama argintie supradimensionată a curelei.

—Prefă-te că ești un supercampion la rodeo, îi răspund.

—Mai degrabă un supercampion la wrestling, judecând după mărimea cataramii. Tu cu ce ești îmbrăcată? Sper că arăți la fel de caraghios ca mine.

Mă uit în jos la rochia scurtă cu volane și cu o vestă falsă din material de blugi cusută pe deasupra.

—Chiar mai rău.

—Ieși de după masa aia și arată-mi.

—Nu.

—Haide, zău. Doar suntem un cuplu, ai uitat?

—Un *pretins* cuplu, Carlos.

Se așază pe marginea mesei de conferințe.

—Știi, mă gândeam că... Dacă tot n-o să ducă nicăieri relația asta, ce-ar fi să..., știi tu, să ne distrăm împreună?

—Cum adică să ne distrăm împreună?

—Adică să petrecem mai mult timp unul cu celălalt. Tu mă faci să râd, Kiara, și-n clipa asta chiar am nevoie de cineva care să mă facă să râd.

Ocoleşte masa și vine spre mine, se uită la costumați.! mea și scoate un fluierat admirativ.

—Frumoase picioare. Ar trebui să le arăți mai des.

Ridic din umeri.

—O să mă mai gândesc.

—La ce, la arătatul picioarelor sau la statul cu mine?

—La ambele.

Deși ideea de a sta mai mult cu Carlos este incitantă, nu vreau să-l las să-mi frângă inima. A petrece mult timp cu el ar însemna ridicarea unui zid emoțional între noi, care să ne împiedice să ne implicăm prea mult. Și nu știu dacă zidul meu ar fi suficient de solid.

Intrăm în sala de recreere și îl prezint pe Carlos Sylviei, lui Mildred, domnului Whittaker și celorlalți. Sylvia mă trage de mânecă.

—E tare drăguț băiatul.

—Știu. Dar din păcate și el știe.

Mildred îi face semn lui Carlos să se apropie.

—Lasă-mă să te privesc mai bine, spune măsurându-l <lin cap

până-n picioare. Te-am zărit când ați intrat amândoi în clădire. Ce-i cu toate tatuajele astea? Te fac să arăți ca un huligan.

—Presupun că asta și sunt, îi răspunde Carlos. Indiferent dacă voi mai fi însemnând și asta.

—*Înseamnă* că ești o pacoste, asta înseamnă, zice Mildred agitându-și pensula pe sub nasul lui. O adevărată pacoste. Soțul meu era și el un huligan. Mereu dădea de necazuri. Iți îmbla tot timpul pe motocicletă, ca James Dean.

—Ce s-a întâmplat cu el? Întrebă Carlos.

—Prostul ăla bătrân a murit acum zece ani, într-un accident rutier, spune Mildred bătându-și ușurel pe obraz. Vino mai aproape.

Carlos se apropie și ea întinde mâna pentru a-i atinge fața, urmărindu-i cu degetele trăsăturile. El rămâne nemișcat, lăsat să-și fantazeze despre vremuri trecute și mai fericite și își închipuie pentru o clipă că mângâie fața soțului ei, și nu pe a lui. Mildred oftează, apoi deschide ochii.

Actor american de cinema (1931-1955), considerat un simbol al popularității sale și devenit celebru în urma rolurilor interpretate în filmele *Lebește fără cauză*, *La est de Eden* și *Uriașul*. A murit prematur într-un accident de mașină.

—Mulțumesc, șoptește cu lacrimile umezindu-i ochii. Carlos

dă din cap în tăcere, perfect conștient de darul pe

care i l-a făcut. Mă uit la el șocată. Pe dinafară, Carlos e un ticălos și un dur care nu lasă pe nimeni să se apropie de el. Însă atunci când zăresc crâmpie din ceea ce se află în interior, din

căldura și compasiunea de care poate da dovadă, zidul acela pe care l-am clădit în mine începe să se sfărâme.

—Bun, haideți să începem ora, spune Antoine.

A aranjat o mică estradă în partea din față a sălii.

—Voi doi, zice arătând spre noi. Veniți aici și pozați. Carlos e primul care se urcă pe estradă, apoi îmi ia mâna și mă ajută și pe mine.

—Și acum ce facem? întreabă el.

—Trebuie să pozăm, îi șoptesc.

—Cum?

Antoine bate cu palma în estradă ca să ne atragă atenția.

—O să vă explic eu cum. Kiara, prinde-l de umeri. Carlos, ține-o pe după mijloc.

Ne conformăm.

—Așa e bine? întreb, încercând să nu iau în seamă atin gerea mâinilor lui Carlos.

—Păreți că vă e teamă să vă apropiați prea mult unul de celălalt, spune Antoine. Stați prea țepeni. Kiara, apleacă-te spre Carlos cu partea de sus a corpului. Da, așa. Acum în doaie un genunchi... Carlos, ține-o bine, să nu cadă. Kiarei, uită-te în sus spre el de parcă ai fi îndrăgostită și ți-a promis o sărutare... și Carlos, tu uită-te în jos la ea de parcă ar fi minunata cowgirl pe care ai așteptat-o toată viața. Perfect! Acum, rămâneți în poziția asta o jumătate de oră.

Se întoarce spre rezidenții de la Highlands și le povestește despre siluete și corpul omenesc..., dar tot ce pot să fac eu e să mă pierd în ochii lui Carlos.

—Te-ai purtat foarte drăguț cu oamenii de aici, îi spun. Îți mulțumesc că ai venit cu mine.

—Și eu îți mulțumesc că porți rochia asta.

În următoarea jumătate de oră, cât încercăm să nu ne mișcăm. Mă uit în ochii întunecați și adânci ai lui Carlos, iar el în ochii mei. Deși corpul meu dă semne că începe să amorțească, mă simt în siguranță și fericită. Nu am nimic altceva de liicut decât să-i spun:

—Am luat o hotărâre.

—Ce hotărâre?

—M-am hotărât că aș vrea să petrecem mai mult timp împreună.

Ridică o sprânceană.

—Pe bune?

—Mda.

—Vrei să perfectăm înțelegerea cu o strângere de mână?

—Am mâinile cam ocupate în clipa asta, îi răspund.

Zâmbește, cu zâmbetul acela obraznic care îi e atât de tipic, încât nici n-ar fi Carlos fără el.

—O fi având tu mâinile ocupate, dar nu și buzele.

CARLOS

În zori, Brandon e cel care mă trezește de obicei, interpre tând unul din cântecele lui favorite, pe care nu mai reușesc să mi-l scot din cap — *Bună dimineața ție, bună dimineața și ție, E dis-de-dimineață și-avem un zâmbet pe față, Așa ar trebui să-ncepi o nouă zi!* Chestie care ar putea înnebuni de cap pe oricine.

Numai că astăzi nu frățiorul Kiarei mă trezește din somn. Ci vocea lui Tuck, care zbiară pe hol: *Gândăcelul, gândăcelul, nu se mai ține pe picioare, fiindcă nu are, fiindcă pierdutu-le-a, și la-la-la și la-la-la!*⁴⁶

Și deși Brandon nu cântă special ca să mă enerveze, bănu iese că singurul scop care îl ține pe Tuck în viață e acela de .l mă scoate pe mine din sărite.

—Nu vrei să taci naibii din gură? strig, în speranța că mă va auzi de pe coridor.

—Salut, *amigo*, spune Tuck deschizând ușa. Hai, școa la te din pat, puturosule.

îmi salt capul de pe pernă.

46 *La cucaracha, la cucaracha, ya no puede caminar, porque no tiene, porque le falta!* — cântec popular spaniol devenit cunoscut în timpul Revoluției Mexicane, începute în 1910, când i-au fost adăugate atâți .i versuri noi cu substrat politic, încât astăzi este perceputmai degrabă (1 av 穂 d origine mexicană

—Am uitat cumva să încui ușa, ca să-i țin pe băgăreții ca line la distanță?

îmi arată o agrafă de hârtie îndoită, fluturând-o în aer.

—Nu. Din fericire pentru mine, știu să folosesc deschi zătorul magic.

—Ieși afară.

—Am nevoie de ajutorul tău, *amigo*.

—Nu. Ieși odată.

—Mă urăști atât de tare din cauza Kiarei, care mă place mai mult decât pe tine.

—Nu pentru mult timp. Acu' ieși *naibii* afară când îți zic.

Tipu' nu se clintește din loc.

—Pe bune, uite ce-i, acum vorbesc serios. Am auzit că i menii care înjură des o fac ca să-și mascheze, cum să zic..., lipsa de *mărime*.

Dau iute cearșafurile la o parte și sar din pat, pornind în urmărirea lui, dar s-a făcut nevăzut pe hol.

Zăresc ușa întredeschisă la dormitorul Kiarei și devin Mispicios.

—Unde-i?

—Aăă..., zice ea.

Cercetez din ochi camera, apoi mă reped la șifonier și îl i Irschid. După cum era de așteptat, Tuck se ascunde înăuntru.

Glumeam. Ce, nu știi de glumă, omule? zice el.

Nu la șapte dimineața.

Râde.

—Pune-ți niște haine pe tine ca să n-o sperii pe biata Kiara cu erecția ta matinală.

Mă uit în jos spre șortul de pe mine. Și, evident, văd că îmi etalez *la tengo dura* chiar în fața Kiarei și a lui Tuck. Rahat! Înșfac primul lucru care îmi cade în mână și-l așez în dreptul șortului. Din întâmplare, e un animal de pluș de-al Kiarei, numai că-n clipa asta nu prea am de ales.

—E ursulețul Mojo, zice Tuck cu gura până la urechi. Te-ai prins? Mojo.1

Fără un cuvânt, dau buzna înapoi la mine în cameră și-l azvârl pe Mojo pe podea. După cum o cunosc eu pe Kiara, probabil că îmi va cere să-i cumpăr alt animal de pluș.

Mă așez pe pat, gândindu-mă ce șanse am să mă apropii do Kiara atâta timp cât Tuck stă prin preajmă și întrebându-mă de ce Dumnezeu îmi doresc acest lucru. Îmi place s-o sărut, atâta tot. Sunt întrerupt din meditație de un ciocănit în ușa.

—Ce vrei? mârâi eu.

—E Kiara.

—... și cu Tuck, se aude o altă voce.

Deschid ușa.

—Tuck vrea să-și ceară scuze, spune Kiara.

—Îmi pare rău că am intrat la tine în cameră fără să-ți coi voie, zice Tuck, purtându-se ca un copilăș trimis de mamă sa își ceară scuze. Promit să nu se mai repete. Te rog, iartă-mă.

—Bine, zic dând să-i trântesc ușa în nas, însă Kiara își așază

mâna pe ea.

—Stai puțin, Carlos. Tuck chiar are nevoie de ajutorul tău.

—Pentru ce?

' Aluzie probabil la cuvântul spaniol *mojon* — ridicătură de pământ, morman, grămadă, rahat.

—N-avem decât șase oameni în echipa de Ultimate Frisbee, și ne trebuie șapte. Trei dintre membri s-au îmbolnăvit de gripă și doi s-au accidentat în sferturile de finală și nu mai pot juca. Kiara crede că ești în stare să joci aproape decent.

Aproape decent?

—De ce nu te duci tu? Îi spun Kiarei. Ești genul sportiv.

—Nu e o echipă mixtă. E masculină, îmi explică ea.

Tuck își împreunează palmele, luând poziția de rugăciune, și am așa, ca o presimțire, c-o să înceapă să îndruge prostii.

—Te rog, *amigo*. Avem nevoie de tine, Kimosabel, o, tu, Alotputernicule. Avem nevoie de tine mai mult decât are nevoie Pământul ca soarele să răsăre la vest.

—Soarele răsare la est, tâmpitule.

-Numai văzut de pe Pământ. Dacă ești pe Lună, răsare iii- la vest, zice Tuck trăgând aer adânc în piept. Bun, gata .nu in cu vrăjeala. Vrei să vii sau nu? Jocul începe în mai puțin

•Ic o jumătate de oră și trebuie să știi dacă vom fi nevoiți să ilci larăm forfăit ori nu. Din nefericire, ești probabil unica noastră speranță.

Mă uit spre Kiara.

Chiar are nevoie de ajutorul tău, zice ea. O să vin și eu, i urmăresc jocul.

OK. O fac de dragul tău, îi spun.

1 Cuvânt inventat, folosit ca apelativ pentru Călărețul Singuratic, n nul unor seriale TV și radio de mare audiență, un cowboy care cutreierai i ca împărbind dreptatea. Provine, din câte se pare, de la denumirea tabere pentru cercetași de lângă Lacul Mullett, înființată în 1911 și' ci- Mo Sah-Bee), și se traduce cu aproximație ca „omul pe care te poți încredința” sau „prietenu' loial”. Termenul a devenit atât de popular, încât a fost inclus în ediția din 2002 a Webster's New Millennium Dictionary.

—Ia stai așa nițel... Cum adică *o fac de dragul tău*? zice Tuck uitându-se de la unul la altul. Vreți să îmi explicați și mie ce se întâmplă aici?

—Nu. Cobor în cinci minute, spun eu.

Pe drumul spre terenul de joc, Kiara insistă să-l sun pe Alex și să-l rog să vină să asiste la meci.

—Sună-l. Că dacă nu, îl sun eu.

—Poate că nu am chef să-l văd.

Ea îmi întinde celularul.

—Poate că vrei să-l vezi, și încă foarte tare, numai că ești prea încăpățânat ca să recunoști. Hai să te văd.

Acu', spune-ți și voi, ce i-o fi venit?

Iau telefonul din mâna ei și-mi sun fratele. îi spun despre meci și, fără să stea pe gânduri, acceptă să vină să mă vadă.

După ce închid telefonul și i-l dau înapoi Kiarei, Tuck îmi explică regulile jocului. Mă concentrez asupra celor mai im

portante: după ce prind discul, trebuie să mă opresc și în următoarele zece secunde să îl arunc unui coechipier.

—Ține minte, Carlos, ăsta nu-i un sport de contact, re petă Tuck cam pentru a zecea oară. Așa că dacă-ți vine cheful să te împungi, să te împingi sau să te bați cu careva, amână pentru după meci.

Ajungem pe teren și Tuck mă prezintă echipei. Un gâml nu îmi dă pace: *dacă-i ajut să câștige, mă va considera Kiara un erou?*

În minutele de dinaintea începerii jocului, mă antrenez cu băieții. Cu toate că nu am mai aruncat de câțiva ani buni discul, n-am nicio problemă în a-l face să zboare spre coeclii pieri.

Unul dintre băieții din echipă trece în fugă pe lângă mine, îmi face cu ochiul și apoi îmi dă o palmuță peste fund.

Ce naiba o mai fi și asta, un soi de ritual specific la Ultimele Frisbee? Nu-mi plac ritualurile care implică pipăitul tie către alți tipi.

Mă-ndrept spre Tuck, care se încălzește pe tușă.

—Am eu vedenii sau tipu' ăla chiar s-a dat la mine?

—Îl cheamă Larry. Nu mă-ntreba de ce, dar i se pare că ești *hot*. Îi curg balele după tine de când te-a văzut. Să nu-l li uluci în eroare, atâta te rog.

—Nu-ți face griji.

—Poftim, zice Tuck scoțând din sac un tricou. ăsta e ciolipamentul nostru.

Țin tricoul în fața ochilor.

—E roz.

—Și ai ceva împotriva?

—Îhî. E o chestie gay.

Tuck plescăie din buze.

—Hm, Carlos, uite care-i treaba. Cred că a sosit momentul să-ți spun ceva. Deși probabil că n-o să-ți placă.

in timp ce Tuck vorbește, fac un inventar mai amănunțit al i
«echipierilor mei. Dennis arată foarte efeminat. Iar tipu' i ne m-a
mângâiat pe fund își linge acum buza de jos de Imu ar vrea să ne-
o punem. Și dacă mai adaug și tricourile roz...

Asta-i o echipă de homosexuali, este?

Ce ne-a dat de gol? Tricourile roz sau faptul că jumăta- l
tlin băieți salivează după tine?

îi îndes tricoul înapoi în mâini.

Nu mai vreau să joc.

Liniștește-te, Carlos. Faptul că joci într-o echipă ală turi de
gay nu înseamnă automat că și tu ești homosexual. Nn li
homofob. Nu e corect din punct de vedere politic.

—Nu dau doi bani pe corectitudinea politică.

—Gândește-te la fanii pe care-i vei dezamăgi. Kiara... și
fratele tău.

Nu îmi dau seama dacă Alex se amuză sau se simte umilit: tot
ce știu e că stă în tribune și-mi face un semn de încurajare, cu
degetul mare ridicat în sus. Brittany a apărut și ea. E cu fundată
într-o discuție, cu capul lipit de-al Kiarei.

Știu că n-ar trebui să-ntreb, dar nu mă pot abține.

—Cum se numește echipa noastră?

—Ultimate Queers', răspunde Tuck izbucnind în râs.

Mie însă nu-mi vine să râd.

—Ce-i, nu-ți convine numele? Acum ești unul de-al nos tru, Carlos.

—Nu e deloc amuzant.

Prinde discul aruncat la încălzire de un coechipier și îl aruncă înapoi.

—A, și ca să știi, înainte de a intra pe teren, ne strângem toți grămadă, ne-mbrățișăm și urlăm cât putem de tare „Hai de Queers!”.

Ei, asta chiar a pus capac la toate.

—Gata, plec.

Dau să ies de pe teren. Dacă m-ar vedea cineva de acasă, mi-ar merge buhul din Atencingo până-n Acapulco și-napoi.

—Omule, glumesc, ce naiba, strigă Tuck după mine.

Mă opresc din mers.

—Numele echipei nu e Ultimate Queers, zice ridicâml brațele în sus, în semn că renunță la bancuri. OK, OK, recu nosc, nu țipăm „Haide Queers”, deși Joe, tipul ăla cu părul șuvițe, a propus să facem asta la începutul sezonului. Numele echipei este Hie Ultimates. N-am reușit să găsim un nume mai ca lumea, așa că Larry a venit cu ideea asta și de atunci ne /icem The Ultimates. Ești mulțumit acum?

Scutur din cap și înșfac din nou tricoul.

—îmi rămâi dator, să știi, zic scoțându-mi tricoul peste i ap și

schimbându-l cu cel roz.

—Știu. Să-mi zici cât mă costă.

—Așa o să fac, da' mai încolo, zic uitându-mă spre Kiara. k
ura a avut până acum vreun iubit?

Se bate gânditor peste bărbie cu degetul arătător.

—Nu ți-a povestit despre Michael?

—Cine mai e și ăsta?

—Tipul cu care a ieșit în vacanța de vară.

Nu mi-a spus niciun cuvânt despre el.

—A fost o chestie serioasă între ei?

Tuck îmi aruncă un rânjel larg.

—Măi să fie, dar curios mai ești.

—Răspunde la întrebare.

—I-a spus că o iubește și pe urmă a părăsit-o trimițân- ilu i un
mesaj pe telefon.

—Ce măgar!

—Așa i-am spus și eu, spune Tuck arătând spre partea

Cealaltă a terenului, unde se încălzește echipa adversă. Uite-l.

I I ipul ăla înalt care își ia acum sticla cu apă. Are numele de
l.unilie, Barra, scris pe tricou.

—Individul cu bandana verde?

-Îhî, el e. Michael Barra, tipul care dă papucii fetelor prin
telefon.

—E chel sau ce?

—Nu. Barra își protejează părul prețios ca nu cumva să m'
ciufulească în timpul jocului, zice Tuck punându-și mâna

pe pieptul meu pentru a-mi atrage atenția. Nu uita ce ți-am spus pe drum, când ți-am explicat regulile jocului. E un sport *non-contact*. Suntem penalizați pentru intrări dure inutile.

—Ăhă.

În celălalt teren de țință îl urmăresc pe fostul iubit al Kia rei cum aruncă sticla de apă, după ce soarbe o înghițitură, spre tușă, fără să-i pese că a lovit câinele unuia dintre spectatori. Îl urăsc, cu toate că nici măcar nu am făcut cunoștință.

Meciul începe și Dennis își ia avânt și aruncă discul spre terenul de țință al adversarilor. Totul decurge bine până în clipa când un membru al celeilalte echipe face un comentariu despre homosexuali când îi interceptez aruncarea. Mi se urcă sângele la cap, la fel ca atunci când mi se spune mexican jegos.

Sunt un tip competitiv și dur și am un chef nebun să tăbăcesc niște funduri dintr-astea, Ultimate.

Mă-ntreb dacă-i momentu' potrivit să-l informez pe Tuck să se aștepte la intrări dure inutile din partea unui *mexicana* înfuriat la culme.

34

Kiara

ra fi prezent la meci, dar nu știam ce sentiment voi avea și And îl voi reîntâlni după ce ne-am despărțit. Îmi închipui sem că o scânteie se va aprinde din nou în mine, sau că măcar iniți voi aminti motivele pentru care ieșisem cu el, dar adevărul e că mă uit

la el și nu simt absolut nimic. E limpede, am l recut peste durerea despărțirii. Problema e că persoana de

•are am început să mă îndrăgostesc, atât de tare și de iute, nu își dorește decât un flirt, iar eu nu vreau să flirtez cu Carlos, '•unt dispusă să pretind în continuare că ceea ce se întâmplă între noi nu-i decât o chestie temporară și lipsită de importanță, însă de fiecare dată când mă aflu lângă Carlos ceea ce Mint e prea real pentru a fi temporar și lipsit de importanță.

Visez la el cu ochii deschiși de cum mă scol din pat, la Yoală atunci când ceva îmi amintește de el, și noaptea, înainte .Ir a adormi. Pe vremea când ieșeam cu Michael, gândul la el mi Îmi lumina ziua așa cum mi se întâmplă acum cu Carlos.

Deși se străduie din răputeri să se poarte ca un nemernic, iu liecare zi zăresc câte un crâmpei din adevăratul Carlos. Atunci când se distrează cu fratele meu, văd în el o blândețe pe care se ferește s-o arate restului lumii. Când face glume cu mine, latura jucăușă din el iese la iveală. Iar când mă sărută, îi simt nevoia disperată de afecțiune. Când gătește mâncăruri mexicane sau amestecă în vorbire spaniola cu engleza, loiali tatea față de moștenirea și cultura țării sale radiază din el ca o undă de lumină.

Cunosc laturile pozitive ale caracterului lui Carlos și știu de ce mă simt atrasă de el mai mult decât am fost vreodată de cineva. Numai că nu m-a lăsat să-i văd și latura întunecată, cea care îl face să fie atât de furios, de gelos și de posomorât. Și știu că

tocmai această latură îl va împedica să se implice emoțional în relația cu mine.

Urmăresc cele două echipe aliniindu-se în terenurile lor de țintă. Echipa lui Tuck aruncă prima discul, iar Michael aleargă să-l prindă, apoi îl pasează iute unui coechipier. Nu mai că discul e interceptat de Carlos imediat ce părăsește mâna lui Michael.

Trec primele două minute și The Ultimates marchează. Tuck bate palma, victorios, cu Carlos. Trebuie să recunosc, e plăcut să-i văd sărbătorind, în loc să se certe.

—Carlos e foarte bun, ne zice Brittany lui Alex și mie.

—E un Fuentes, sigur că e bun, răspunde Alex mândru de fratele lui.

Și eu am bănuț că știe să joace bine, altfel nu ar fi acceptul să intre în echipa lui Tuck.

Data următoare când Carlos prinde discul, Michael i se așază în față și-l văd că-i spune ceva. N-am idee la ce se referă schimbul lor de replici, dar am impresia că amândoi sunt gata să sară la bătaie. Și așa și e, din moment ce imediat după ce aruncă discul, Carlos îl înbrânțește pe Michael, care aterizează în fund și se lovește rău.

—Fault! strigă cineva din echipa lui Michael.

—Fault pe naiba, îl contrazice Carlos. S-a așezat în calea mea.

—L-am auzit înjurându-l pe jucătorul nostru, intervine și Tuck, arătând cu degetul spre Michael. Tipul ăsta ar trebui penalizat.

Michael se ridică și arată către Carlos.

—M-a urmărit pe tot terenul de când a început meciul. —
Jucăm în sistem unu-la-unu. Se apăra, zice Tuck.

—M-a *împins*. Ai văzut și tu. Și toată lumea. Ar trebui eliminat de pe teren.

Dacă e eliminat, meciul se termină, pentru că The Ultimates vor fi nevoiți să declare forfait. Carlos îmi aruncă o

I>i ivire care îmi frânge inima. Acum îmi dau seama că n-a în-
IIat în joc la rugămintea lui Tuck, ci de dragul meu... și am o I
'ănuială că s-a comportat agresiv față de Michael tot din cauza
mea.

Din fericire, incidentul ia sfârșit înainte de a scăpa de sub control și meciul se reia. În ora următoare urmăresc confrun-
i n ea celor două echipe. Care se termină cu victoria celor de la I he
Ultimates, scor 13 la 9.

Cobor din tribune și îl văd pe Michael venind spre mine. Arată la fel ca întotdeauna, doar mai transpirat ca de obicei. ',i a scos bandana și părul castaniu-deschis e pieptănat per ii» I:, cu cărare într-o parte. Pe vremuri, admiram faptul că are fir de păr părea să stea la locul lui, însă acum chestia aila mă irită.

Michael își șterge sudoarea de pe față cu un prosop.

Nu știam dacă o să apară la meci sau nu.

Juca Tuck, răspund eu, ca și cum asta ar explica totul, ^ii (!
arlos.

Se încruntă.

—Cine e Carlos? Tipul ăla gay cu care aproape că m-am luat

la bătaie?

—Mda. Numai că nu e gay.

—Nu-mi spune că te-ai încurcat cu el.

—*încurcat* nu-i tocmai termenul potrivit. Aș zice mai de grabă că...

Carlos apare brusc în fața noastră. E gol până la brâu și se strecoară între Michael și mine, iar picături de sudoare cad de pe el, trasând dâre umede pe antebrațul lui Michael. Care se uită dezgustat în jos și le șterge cu prosopul. De parcă sce na asta n-ar fi fost de ajuns, Carlos se proptește lângă mine și-mi cuprinde umărul cu brațul.

—Noi doi... ne distrăm împreună, îi spun eu lui Michael.

Michael se face că nu-l vede pe Carlos și mă întrebă:

—Cum adică?

—Adică se distrează în fiecare noapte cu un Latino *hot* de tot, gagiule, intervine Carlos, apoi mă trage spre el și se apleacă să mă sărute.

În loc să-l sărut, îl împing la o parte și mă îndepărtez de el. A făcut aluzie cum că aș fi o tipă oarecare, pe care o regu lează, cum că am fi amici și parteneri de sex..., poate chiar doar parteneri de sex, fără „amici”.

—Termină, îi spun.

—Ce să termin?

—Teatrul ăsta ieftin. Poartă-te normal, îi spun încercând să scap basma curată în fața lui Michael și totodată să-mi as cund umiliința.

—Normal? Nu sunt destul de *normal* pentru tine? zice Carlos. Îl vrei în schimb pe tipu' ăsta? Ai observat că nu i se clintește niciun fir de păr în cap? Spune și tu dacă asta e normal. Dacă vrei să ieși din nou cu el, n-ai decât. La naiba, dacă vrei să te măriți cu el și să te cheme Kiara Barra pentru tot restu' vieții, ești invitata mea.

—Nu asta am vrut să...

—Nu vreau să mai aud nimic. *Hasta!*, spune Carlos și, iară să-mi mai arunce o privire, pleacă.

Simt cum obrajii îmi iau foc de jenă și mă uit spre Michael.

—Scuze. Carlos e uneori cam necioplit.

—N-ai de ce să-ți ceri scuze. Tipul are un car de probleme, asta-i sigur, și ca să știi, părul meu se mișcă... atunci când vreau eu. Ascultă, zice schimbând vorba, mergem cu echipa la restaurantul Old Chicago din Pearl Street Mali ca să luăm prânzul. Hai cu mine, Kiara. Avem de discutat.

—Nu pot, răspund uitându-mă spre Tuck, Brittany și Alex. Sunt așteptată...

Michael îi face semn cu mâna unui coechipier.

—Trebuie să plec. Dacă te răzgândești cumva, știi unde s.t mă găsești.

Brittany și Alex stau de vorbă cu Tuck lângă mașina mea. Niciun semn de Carlos.

—Ești bine? mă întrebă Brittany.

Dau din cap.

—Da.

—Știu că nu-i treaba mea să mă bag, zice ea, dar l-am v.v./ut pe Carlos cu brațul petrecut pe după umărul tău. Tu și i u Carlos... ?

—Nu. Nu e nimic între noi.

—Au căzut de acord să pretindă că sunt iubiți, însă Kiara m i se preface, le explică Tuck.

—Mă duc să-l caut, spune Alex clătînând din cap, plin de frustrare. Și să-l pun la punct.

—Nu, nu te duce, zic eu panicată. Te rog.

—De ce? Nu pot să-l las să-și facă de cap, să se dea drept iubitul unei fete și să se poarte cu ea ca un...

—Alex, îl întrepru Brittany. Lasă-i pe Kiara și Carlos să-și rezolve singuri problemele.

—Da' se poartă ca un ere..., mai apucă Alex să spună înainte ca Brittany să-l strângă tare de braț.

—Lasă-i să se descurce singuri, repetă ea, apoi zâmbește. Deocamdată stai deoparte.

—Cum poți să fii atât de rațională? o întrebă el.

—Pentru că prietenul meu e un căpos oricând gata să sară la bătaie, răspunde ea, după care se întoarce spre mine și Tuck. Asta-i o trăsătură caracteristică neamului Fuentes. Dar o să vezi, Kiara, până la urmă totul va fi bine, mă asigură.

Așa o fi, însă nu sunt deloc convinsă că până atunci inima mea nu va fi zdrobită.

ca și cum unele scene i s-ar părea ridice, lacrimă și un zâmbet și, spunându-i: - plâng, în loc să râzi, încât Carlos

gemând și întinzându-se. Casele camede bătrâne nu mai rezistă după o vreme de o jumătate de secol, lângă el.

măime-dimineală.

o frumoasă blondă. Pe care o bănuiește ca făcând parte din gașca băieților răi, dar căreia nu poate

înțeleg-o. Într-o zi, în timp ce se află în camera sa, este surprinsă de un bărbat care se introduce în camera ei și începe să o abuzeze fizic. După ce a fost rănit, el se retrage și ea se simte rănită și umilită. Într-o altă zi, ea este răpită de un grup de oameni și este dusă într-o casă în care este ținută prizonieră. Ea este forțată să se prostitueze și să se comporte în mod indecent față de oamenii din casă. Într-o altă zi, ea este răpită de un grup de oameni și este dusă într-o casă în care este ținută prizonieră. Ea este forțată să se prostitueze și să se comporte în mod indecent față de oamenii din casă. Într-o altă zi, ea este răpită de un grup de oameni și este dusă într-o casă în care este ținută prizonieră. Ea este forțată să se prostitueze și să se comporte în mod indecent față de oamenii din casă.

ma că am mai multă cămădădere în Carlos decât în alte țări. Este o țară în care se poate vedea în fiecare colț al țării un spectacol.

fată care îmi spune așa ceva. Până și Destiny mi-a spus i, i, va trebui să-i câștig încrederea atunci

când am început să ies în împrejurimile ei. Într-o zi, când am fost în apropierea ei, ea mi-a spus că nu are încredere în mine și că nu vrea să mă cunoască. Când am fost în apropierea ei, ea mi-a spus că nu are încredere în mine și că nu vrea să mă cunoască. Când am fost în apropierea ei, ea mi-a spus că nu are încredere în mine și că nu vrea să mă cunoască.

i rederea ei. Stă călare pe un cal și mă privește, se înclină și mă sărută pe obraz. Ceea ce se cuvine.

îi țin în continuare capul în căușul palmei. O respect prea mult pentru nu fi sincer
cu ea.

Măgari 3. Cu privire la schimbările climatice și la impactul acestora asupra mediului înconjurător, în special în ceea ce privește schimbările climatice, în urma emisiilor de gaze cu efect de seră, și în ceea ce privește impactul acestora asupra mediului înconjurător și asupra
diversității biologice și a ecosistemelor terestre și marine, și în ceea ce privește impactul acestora asupra mediului înconjurător și asupra
exploarează curbele cu

ișlept să văd ce ascunde dedesubt. îmi ridic privirea spre fața ••I, spre ochii plini de nesiguranță și de încă ceva ce refuz să îfi unosc.

P într-un singur gest rapid, își trage ticoul lălâu peste cap, ilAnd la iveală un trup pentru care merită să ucizi sau să mori. N.m ambele.

Nu semăn cu Madison, zice sfioasă, încrucișându-și I 'i ațele peste sâni pentru a-i ascunde.

—Ce?

Nu sunt slăbănoagă.

IV-ntru mine, slăbănog înseamnă un corp tunat sau ne- ilf mu de luat în seamă. Mie îmi place să am pe ce pune mâna Iii.»1 mă teme că aș putea să sfârâm.

li îndepărtez cu blândețe brațele, ținându-le, fără să le •ii .ing, pe lângă corp. Mă dau pe spate și mă holbez, complet fui .il, la sutienu roz care îi acoperă cast pieptul. N-are de •i ..i se rușineze. Fata asta are tot ce îi trebuie și nici cea 111,11 vagă idee că e cu mult mai frumoasă decât Madison. Aif i urbe în locurile unde Dumnezeu a intenționat să le f/e și simt o pornire să mângâi acele curbe și să memorez fiecare milimetru din corpul ei. Mă simt cel mai norocos bărbat de pe pământ.

—*Eres hermosa...* ești frumoasă.

își ține ochii ațintiți în jos.

— Uită-te la mine, *chica*, îi zic, și când o face, repet: *Eres hermosa*.

—Ce-nseamnă asta?

—Ești frumoasă.

Se apleacă în față și îmi acoperă gura cu mici sărutări.

—E rândul tău, șoptește, apoi își mușcă buza de jos în timp ce mă așteaptă să-mi scot tricoul.

Mi-l trag imediat peste cap.

—Pot să te ating? mă-ntreabă, de parcă-n clipa asta nu ar fi stăpâna absolută a corpului meu.

Îi iau mâna și i-o apropiu de pielea mea goală. Când îmi iau mâna, lăsând-o să mă exploreze singură, trasează încet cu degetele mici cărări, în sus și-n jos, pe pieptul meu. La fiecare atingere simt cum corpul îmi ia foc, iar când mâna îi zăbovește pe tatuajul care se iește afară din blugi, strecurându-se pe sub curea, aproape că clachez.

—Ce înseamnă asta? mă întrebă mângâind ușor unul din tatuaje.

—Rebel, îi răspund.

Îmi înfig degetele în părul ei și o trag spre mine. Trebuie să-i simt din nou gustul. Trebuie să-i simt din nou buzele moi peste ale mele. Ne sărutăm ca și cum asta ar fi întâia și totă dată ultima oară când am putea s-o facem și răsufările și lini bile noastre se amestecă aproape cu disperare.

Continuă să mă exploreze, iar eu îmi concentrez toată atenția asupra ei. Îi trag în jos bretelele sutienului până ce cad de-a lungul brațelor. Kiara se dă pe spate și nu-mi pot închipui scenă sau fată mai sexy ca aceea care îmi șade acum

În poală. Sunt excitat la culme și pulsul mi se accelerează în

frenezia așteptării când dau deoparte țesătura de mătase.

Degetele îi încremenesc în clipa când mâinile mele îi ating talia și pornesc în sus, până ce degetul mare ajunge la curba delicată a sânului. Pentru nimic în lume nu m-aș fi așteptat la valul de emoție care mă copleșește când mă uit în ochii strălucitori ai Kiarei.

—Cred că m-am îndrăgostit de tine, spune ea atât de în cet încât nu sunt sigur că doar mi se pare, însă în secunda următoare aud zgomot de împușcături.

Poc! Poc! Poc!

Cuprins de panică, o trag pe Kiara în jos, pe canapea, și îi acopăr trupul cu al meu ca să o apăr.

Îmi ridic ochii și mă uit în jur, confuz. Nu e nimeni în camera noastră în afară de noi. Ce naiba se întâmplă?

Pe ecranul televizorului îl văd pe eroul filmului stând în picioare peste cadavrul unui tip din al cărui piept se scurge sânge. Împușcăturile erau din film.

Mă uit la Kiara, care mă privește împietrită de uimire, speriată și pe jumătate dezbrăcată.

—Scuze, spun îndepărtându-mă spre capătul celălalt al patului. Scuze. Era de la televizor.

Inima îmi bate mai iute decât o tobă la un concert rock. Atunci când auzisem împușcăturile, simțisem că eram în stare de orice ca să o apăr pe Kiara. Chiar cu prețul vieții mele. Ideea că aș putea să o pierd, așa cum l-am pierdut pe tata și pe Alex, e prea mult pentru mine. Simt cum în sufletul meu din minți numai

la gândul ăsta.

Rahat!

Mi-am încălcat regula numărul unu: să nu mă implic nici odată emoțional.

Ce naiba s-a întâmplat cu intenția mea de-a nu umbla decât cu fete care vor doar să se distreze? Cuvântul „*amor*” sau echivalentul său englezesc, „*love*”, nu intră în vocabularul meu. Dacă vrei iubire și devotament, atunci nu-mi bate mie la ușă. Trebuie să mă retrag cât mai rapid, înainte să mă scufund prea tare.

—E OK, zice Kiara săltându-se și aplecându-se peste mine, apropiindu-se prea tare.

Nu pot să gândesc limpede atunci când căldura trupului ei mă pătrunde. Simt un puseu de claustrofobie. Sunt înlănțuit. Trebuie neapărat să scap.

O dau cu blândețe la o parte și stabilesc un minim de disțanță între noi.

—Nu. Nu e OK. Nu e *deloc* OK.

Reacția mea la împușcături pune cele întâmplate într-o cu totul altă perspectivă. Nu-i pot face așa ceva Kiarei. Îmi apăs palmele pe ochi și scot un oftat adânc, plin de frustrare.

—îmbracă-te, îi spun luându-i tricoul lălău de pe jos.

Când î-l arunc, mă străduiesc să-i evit privirea. Nu vreau să-i văd suferința din ochi și să știu că eu sunt cel care a pro-vocat-o.

—V-v-voiam s-s-să o f-f-fac, se bălbaie ea cu un glas tremurător. Ș-ș-și t-t-tu v-v-voiai.

Rahat. Acum s-a emoționat atât de tare, încât abia dacă reușește să scoată un cuvânt fără să se bâlbâie. I-ar fi cu mult mai bine dacă m-ar urî, în loc să mă iubească.

—Hm, ei bine, nu. Eu vreau o fată cu care să mă regulez, nu una care să-mi declare amor veșnic.

—N-n-n-am v-v-vrut s-s-să...

Ridic o mână ca s-o opresc. Știu ce are de gând să spună, că n-a pretins că asta ar însemna neapărat să ducem relația la un alt nivel.

—Ai spus că te-ai îndrăgostit de mine și ăsta-i ultimul lucru de pe lume pe care un tip ca mine ar vrea să-l audă. Re ni noaște, Kiara. Fetele de genul tău vor să taie boașele bărbaților și să le atârne de oglinda retrovizoare.

Trăncănesc înainte ca un *pendejo* ce sunt, și cuvintele îmi ies de-a valma din gură, fără să apuc să mă gândesc. Știu că liecare vorbă pe care o rostesc o doare. Simt că mor, dar trebuie să o fac să înțeleagă că nu sunt omul care să-i stea prin preajmă și să o prindă-n brațe atunci când va cădea. Îl am pe Devlin pe cap și nu știu dacă voi ieși viu din încercarea asta. N-aș vrea cu niciun chip ca să ajungem în situația ca ea să jelească un bărbat care nu i-a meritat, de la bun început, iubirea.

—Putem să rămânem prieteni, îi spun.

—Prieteni care-și fac împreună de cap, fără să se implice?

—Mda. Ce-i rău în asta?

—Vreau mai mult.

— Ei bine, n-o să capeți. Dacă vrei mai mult, du-te și caută-ți pe unu' care să te pupe-n fund.

Mă-ndrept spre ușă, pornit să mă îndepărtez cât mai iquiede de ea, înainte ca să-i cad în genunchi și s-o implor să mă ia din nou în brațe și să continuăm ceea ce am început. Plec și încerc să-mi scot din cap tot ceea ce s-a întâmplat între noi. Deși, pentru moment, slabe speranțe.

Intru la mine în cameră și mă așez pe pat. N-are niciun rost să încerc să dorm. Știu c-o să rămân treaz toată noaptea. Scutur din cap, întrebându-mă cum de m-am băgat în nebu- iia asta. Faptul că am lăsat-o singură în living a fost primul gevst lipsit de egoism pe care l-am făcut de când am ajuns în Colorado.

Dar care m-a făcut să mă simt ca o jigodie.

38

Kiara

Stau singură în living și revăd în minte cele petrecute în seara asta. Este adevărat, îmi spusese că dacă îmi fii ceam de cap cu Carlos, asta n-avea să dea relației noastre mai multă greutate, însă de fapt sperasem contrariul. ^atiam exai I ce fac și faptul că totul se întorsese împotriva mea nu făcuse decât să-mi demonstreze câtă dreptate avusese Carlos. Nu are stofă de iubit.

Nu vrea decât o fată care să se dezbrace în fața lui fără nicio obligație sau promisiune.

Ceea ce vrea el e o fată de genul lui Madison.

În seara asta m-am făcut de râs. Fusese o prostie să-mi închipui că dacă îi dăruiam trupul, Carlos avea să se schimbe. Chiar crezusem că legătura fizică uimitoare dintre noi avea să îl determine să-și dorească o relație de durată? Da, așa crezusem.

Când nă sărutaserăm, fusese perfect. Era tot ce îmi don sem, tot ce așteptasem și sperasem. Din clipa când îmi luase capul în căușul palmei, mă pierdusem. Nimic din ceea ce avusesem sau aș fi putut avea cu Michael nu se compară cu ceea ce împărtășisem cu Carlos.

Acum totul s-a terminat. Carlos m-a respins. După aceea, mi-am simțit limba grea și fiecare cuvânt pe care l-am scos din gură a fost o bâlbâială.

O, sunt mai mult decât stânjenită. Cum am să dau ochii cu el de dimineață? Și mai ales, cum am să dau ochii cu mine însămi? ore. Când soarele mă trezește, gem și mă-ntorc pe patul cealaltă ca să mai prind un pui de somn. Ceea ce-i tare dificil, având în vedere că dormitorul meu este la fel de galben ca soarele. Data viitoare când o să mă duc la magazinul cu articole de menaj, o să cumpăr niște vopsea neagră ca să zugrăvesc camera în nuanța întunecată potrivită pentru starea mea de spirit. Stau culcat pe o parte, cu perna peste ochi. Când îi deschid, văd că e ora zece.

O sun pe mama doar pentru a-i auzi din nou vocea. Inu spune că încearcă să facă rost de bani pentru biletele de avion, ca să vină în vizită, și o simt cum freamătă de emoție, .iș.i cum n-a mai făcut de ani de zile. Fapt care-mi amintește că îi promiseseam doamnei W. că o s-o ajut astăzi la ceainărie. I) să-i trimit mamei câștigul, ca să-l adauge la fondul pentru excursie.

Fac un duș și bat la ușa Kiarei. Nu e înăuntru, așa că tot ce-mi rămâne de făcut este să cobor.

—Unde-i Kiara? îl întreb pe Brandon, care se joacă l.i computer în biroul profului.

Fie că nu mă ia în seamă, fie nu m-aude.

—Alo, Racer! strig la el.

—Ce-i? zice Brandon fără să se întoarcă.

Mă apropiu de el și mă uit la jocul de care e atât de capti- ' .il. Văd pe ecran un grup de personaje desenate caricatural i are se plimbă într-un parc. Într-un colț e un text: Mărfuri: Cocaină, 3 grame; Marijuana, 7 grame.

—Ce fel de joc e ăsta? îl întreb pe puști.

—Un joc de vânzări-cumpărări.

Micuțu' ăsta a devenit un nenorocit de traficant de droguri în spațiul cibernetic.

—Închide calculatorul, îi spun.

—De ce?

—Pentru că-i un joc tâmpit.

—De unde știi? mă întreabă Brandon ridicându-și ochii nevinovați spre mine. Nu l-ai jucat niciodată.

—Ba da.

I,-am jucat de-adevăratelea. Fusesem nevoit s-o fac pen
III a supraviețui. Brandon are însă posibilitatea opțiunilor și nu
trebuie să traficeze droguri pentru a-și câștiga existența. Și astfel
de jocuri care simulează traficul de droguri nu-i sunt

•le folos, mai ales că e la grădiniță.

• [închide calculatorul, Brandon, sau îl închid eu. Să știi i a
nu glumesc.

iși aruncă, încăpățânat, bărbia în față și continuă să joace.

—Nu.

Ce se întâmplă? întrebă Westford, care intră în clipa
i.la în cameră.

Carlos mi-a spus să închid calculatorul. Dar tu mi-ai
•I ii voie, tati, să intru pe calculatorul tău pentru jocuri din-
11.istea, cu vânzări și cumpărări. Toți prietenii mei le joacă.

Arăt cu degetul spre Brandon.

—Fiul tău și amicii lui sunt traficanți virtuali de droguri, îi
spun tatălui lui.

Westford face ochii mari și se repede spre monitor.

—Traficanți de droguri? Brandon, ce joc mai e și ăsta?

Ies din cameră în timp ce Westford îi explică lui Brandon
că substanțele interzise nu sunt mărfuri cu care să faci co merț.
După care bombăne despre controlul parental care nu suplinește

prezența părinților și c-ar fi trebuit să-și supravegheze fiul mai îndeaproape.

Ies din casă și o găsesc pe Kiara lucrând la mașină, cu picioarele ieșind afară din scaunul șoferului. Stă aplecată cu capul în jos, sub bord, cu o șurubelniță în mână.

—Ai nevoie de ajutor? o întreb.

—Nu, răspunde fără să se uite la mine.

—îmi dai voie să mă uit la ușă? Poate că pot s-o repar.

—Mă descurc.

—Nu, nu te descurci. Portiera e stricată. N-ai cum să umbli așa cu ea la infinit.

—Asta crezi tu.

Mă reazem de partea laterală a mașinii. Și aștept. Și tot aștept. Dacă nu iese de-acolo în câteva minute, sunt tentat să-i trag eu fundu' afară.

Westford iese și el din casă.

—Kiara, la ce oră ai de gând să pleci cu Carlos la Hospi-tali-Tea?

—Imediat ce voi lipi firul, tati. Nu reușesc, și pace.

—Probabil că va trebui sudat, mă bag și eu în vorbă, deși mi-e foarte clar că-n clipa asta Kiara n-are niciun chef să-mi audă sugestiile.

—Să mă anunți înainte de a pleca. Între timp, vreau să discut ceva cu Carlos, zice Westford făcându-mi semn cu degetul. Ne vedem la mine în birou.

Din felul cum se poartă și vorbește, deduc că nu e prea fericit. Nici n-are de ce. Noaptea trecută mi-am făcut de cap cu fiica lui.

În drum spre biroul prafului, trec pe lângă living, unde Brandon se uită la televizor la un film de desene animate.

—Care-i treaba? îl întreb pe Westford în timp ce mă așez.

—Asta-i treaba, zice profu' aruncându-mi tricoul purtat seara trecută. L-am găsit în living, era aruncat pe podea. E

Îl ar că acolo s-a petrecut ceva.

OK, deci a aflat că ne-am prostit și noi nițel. Bine măcar în-a dat peste sutienul Kiarei, azvârlit peste tricoul meu.

—Mda... lucrurile s-au cam înfierbântat aseară, după ce l-ai și cu doamna W. v-ați dus la culcare, recunosc eu.

—Mi-era teamă că așa se va întâmpla. Colleen și cu mine l-ai dus în comunicarea deschisă cu copiii noștri. Și deși tu nu-mi ești fiu, pentru moment sunt responsabil pentru tine, •pune profesorul scărpinându-se pe față și oftând. S-ar zice iar fi trebuit să fiu mai pregătit pentru o astfel de discuție, i-ai fost și eu adolescent și am făcut același lucru în i. l-ai părintească. Desigur, am fost ceva mai atent să ascund probele, adaugă ridicându-și ochii spre mine.

—Nu se va mai repeta, domnule.

—Ce anume, lăsatul probelor la locul faptei sau giugiuli- l-ai cu fiica mea? Și rogu-te, renunță la tâmpenia asta cu „domnule”. Aici nu suntem în armată.

—Eu l-ai incitat, tată, zice Kiara din prag. N-a fost vina lui.

Profesorul se cutremură și spune:

—E nevoie de doi pentru a dansa, Kiara. Nu caut vino vați și nu urmăresc să dau vina pe nimeni. Vreau doar să discutăm. Și-mi pare rău că mama ta nu e și ea de față. Măcar v-ați... hm, protejat?

Kiara geme, stânjenită la culme.

—N-am făcut sex, tată.

—O, zice el. N-ați făcut?

Clatin din cap.

Nu-mi vine să cred că port o astfel de conversație. Tații mexicani n-au obiceiul să provoace asemenea discuții, și cu atât mai puțin cu băieții cu care ies fiicele lor. Le iau mai întâi fundurile la tăbăcit, după care pun întrebările. Și pe urmă le interzic fetelor să mai iasă din casă neînsoțite. În Mexic nu s-a auzit de tâmpenia asta cu „comunicarea deschisă”.

Mă simt ca într-un show de autoajutorare pentru albi și nu-s deloc sigur ce se așteaptă de la mine. Eu n-am avut un tată care să vrea să discute astfel de prostii cu mine. O fi ceva uzual sau e o chestie întâlnită numai la tații care se întâmpla să fie psihologi și își propun să spele creierile?

—Nu sunt așa de prost ca să-mi închipui că vă pot împie dica să faceți... ceea ce faceți, continuă Westford. Dar insti tui din clipa aceasta o nouă regulă: fără frivolități în casa asta. Dacă vă îngreunez situația, poate că vă determin să faceți alegeri mai bune. Și ar mai trebui să vă sfătuiesc, pe tine, Kiar.i, în calitatea mea de tată, și pe tine, Carlos, ca tutore ce-ți sunt, să

rămâneți virgini până la căsătorie.

Se reazemă de spătarul scaunului și ne zâmbește, foarte încântat de ultima frază. Păcat că discuția a întârziat în cazul meu cu câțiva ani.

—Tu erai virgină când te-ai însurat? îl întreb eu provocator

Rânjetul îi dispare imediat de pe față.

—Da, hm..., ei bine..., când eram de vârsta voastră, vre-
inurile erau cu totul altele. Astăzi, tinerii sunt mai inteligenți și
mai educați. Dacă nu se află într-o *relație serioasă, sinceră,
monogamă*, ambii parteneri riscă boli *incurabile...* și tot felul
ile pericole. Și nu uitați de cuvântul care-ncepe cu „s”, zice
licându-ne cu degetul în chip de avertisment.

Chicotesc fără să vreau.

—*Perdon?* Cuvântul care-ncepe cu „s”?

—Sarcină! zice profesorul mijindu-și ochii la mine. Află că
im-îni propun să devin bunic încă mulți, *mulți* ani de-aici
încolo.

îmi amintesc de mama, care rămăsese însărcinată cu Alex
iAnd avea șaptesprezece ani. *Mi'amă* mă obligase să-i promit
i.1 voi folosi prezervativul ori de câte ori voi avea contact fizic
iu o fată — nu voia ca fiii ei să sfârșească la fel ca ea și *mi*
/m/>ej. La naiba, mersese pân-acolo încât ascunsese niște pre
zervative într-o pereche de chiloți de-ai mei, ca nu cumva \ mi uit
vreodată promisiunea.

Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte m-a speriat de moarte. IVmă
acum, am avut mereu capul pe umeri și m-am protejat .it.t pe

mine, cât și pe fata cu care eram, însă noaptea trecută mi știu dacă
aș fi putut să mă opresc, chiar dacă nu aveam un prezervativ la
îndemână. Și asta fără să fi fost drogat. Dacă nu ui ar fi înfricoșat
împușcăturile alea de la televizor, Kiara și tu și mine am fi purtat
probabil o discuție complet diferită cu profesorul acum.

Tati, știm toate lucrurile astea, intervine Kiara.

Având în vedere că azi-dimineață am găsit tricoul lui

*.irlos pe podeaua din living, nu strică să-ți împrășpezi
memoria.

Ridic tricoul și îl arăt și Kiara se îneacă, luată prin surprin
dere.

—Oh!

Westford se uită la ceasul de pe birou.

—Trebuie să-l scot pe Brandon la plimbare, înainte să
dezvolte sindromul deficitului de atenție din cauza statului
prea mult la televizor, zice întinzând mâinile spre mine, de
parc-ar vrea să-mi prezinte o ofrandă. Carlos, sper că ne-am
înțeles, da?

—Mda, zic eu. Atâta timp cât nu se-ntâmplă la tine în casă
și nu afli, nu te deranjează dacă ne facem de cap.

—Știu că glumești. *Glumești*, nu-i așa?

—Poate.

Kiara face un pas înăuntru.

—Glumește, tată.

Profesorul enumeră pe degete, uitându-se direct în ochii
mei.

—Deci ține minte... relație (1) serioasă, (2) monoga mă, (3) sinceră, (4) nu în casa asta, și (5) încredere.

—Și nu uita de (6) cuvântul care începe cu „s”, îi amin tesc eu.

Dă afirmativ din cap.

—Da. Cuvântul care începe cu „s”. O singură zi dacă ai sta în armată, Carlos, ar avea ei grijă să-ți ștergă obrăznicii asta de pe față.

—Păcat că nu intenționez să mă-nrolez.

—Da, păcat. Dacă te-ai înrola și ai pune la fel de mult.i energie în a deveni un bun soldat pe cât pui în atitudinea asta.i a ta rebelă, ai ajunge departe. Mă simt tentat s-adaug cev.i roșu la rufele tale de spălat, ca să îți coloreze chiloții în roz. în chip de souvenir al conversației noastre.

Ridic din umeri.

—N-ai decât. Nu port lenjerie intimă, mint eu.

—Afară cu tine, deșteptule, ne ordonă el, gonindu-ne.

Am senzația că-i zăresc colțul gurii ridicându-se. E proba bil amuzat de replica mea, însă rânjetul îi dispore brusc.

—Amândoi afară din biroul meu. Discuția asta să rămâ nă între noi. Acum mișcați-vă fundurile mai iute la Hospitali-Tea. Soția vă așteaptă ca să vă pună la treabă. Să nu vă oprii pe undeva în drum, ne strigă când ajungem pe hol. O să sun peste un sfert de oră ca să verific dac-ați ajuns.

Kiara

Ascultă, *chica*, zice Carlos câteva minute mai târziu, în mașină, în drum spre ceainăria mamei.

Strâng tare volanul în mâini.

—Să nu-mi mai spui așa.

—Da' cum ai vrea să-ți spun?

Ridic din umeri.

—Oricum, numai *chica* nu.

M-aplec ca să deschid radioul, apoi îmi amintesc că tot nu funcționează. Îmi încleștez și mai tare mâinile pe volan și m.t concentrez asupra șoselei, chiar dacă am ajuns la un semafor.

Carlos își azvârle brațele în aer.

—Ce vrei de la mine? Vrei să-ți spun minciuni, asta vrei ? OK, atunci o să-ți spun minciuni. Kiara, fără tine sunt piei dut. Kiara, tu ești stăpâna inimii și sufletului meu. Kiara, când nu sunt cu tine, viața n-are niciun sens. Kiara, te iubesc. Asta vrei să auzi?

Da.

—Niciun bărbat care spune așa ceva nu vorbește serios.

—Pun pariu că fratele tău vorbește serios atunci când îi spune așa ceva lui Brittany.

—Pentru că și-a pierdut complet uzul rațiunii. Te credeam singura fată care nu se lasă prostită de pălăvrăgelile mele.

—Așa și sunt. Consideră faptul că mi-am dorit să fii cu adevărat iubitul meu o pierdere temporară a judecății, îi răspund eu. Dar mi-a trecut. Și acum mă aștept de la tine la mai puțin decât nimic. În plus, mi-am dat seama că nu ești deloc genul meu. De fapt, îi spun aruncându-i o privire, s-ar putea să-l sun pe Michael. Vrea să ieșim din nou împreună.

Carlos întinde mâna spre geanta mea și scoate telefonul din buzunarul lateral. Încerc să îl smulg din mână, dar e mai uitate decât mine.

—Ce faci?

—Ai grijă la drum, Kiara. Doar n-ai vrea să provoci un accident din neatenție, nu-i așa?

—Pune telefonul la loc, îi ordon.

—O să-l pun. Dar mai întâi trebuie să verific ceva.

La următorul semafor, îi iau telefonul din mână. Citesc mesajul pe care Carlos tocmai i l-a trimis lui Michael. *Du-te dracu'.*

—Nu pot să cred!

—Ba să crezi, zice Carlos rezemându-se de spate și părând destul de încântat de el însuși. Ai să-mi mulțumești mai târziu.

Să-i mulțumesc? *Să-i mulțumesc?* Trag pe dreapta, îmi iau pînța și o rotesc în aer ca pe un baston de luptă, încercând a îl pocnesc pe Carlos cu ea în cap.

Înșfacă geanta înainte să apuc să-l lovesc.

—Nu-mi spune c-aveai de gând cu adevărat să ieși din nou cu pământul ăla.

—În clipa asta nu mai știu ce vreau.

Revin pe șosea și mă îndrept spre ceainăria mamei. Opresc mașina în parcare și o zbughesc din loc fără a-l mai aștepta pe Carlos.

—Kiara, stai, mârâie Carlos în timp ce sare peste portieră. Îl aud mergând grăbit în urma mea.

—Afurisită de portieră, o s-o repar eu pân' la urmă, zice trecându-și mâna prin păr. Uite ce-i, dacă lucrurile ar fi stat altfel...

—Ce lucruri?

—E complicat.

Îi întorc spatele. Dacă nu vrea să-mi explice, ce rost are să ne

certăm?

—Bună, dragilor! ne întâmpină mama în fața magazinului lui, întrerupând conversația. Kiara, am scos rețetele de luna și de săptămâna trecută, vezi cum poți să le combini. Tu, Carlos, vino cu mine.

Stau în birou și pun etichetele cu ingredientele și verific registrele contabile. Între timp, o aud pe mama explicându-i lui Carlos cum să separe cutiile cu ceai vrac care tocmai i-au fost livrate.

Pe la ora unu, mama își bagă capul pe ușă și-

mi spune să vin în camera de odihnă ca să luăm prânzul. Ne adunăm în sală și mama nu-și dă seama de tensiunea care plutește în aer. Se așteaptă ca toată lumea să fie mereu veselă și energică, așa că mă întreb când va observa cât de scăzut este acum coeficientul de fericire din încăperea.

—Am primit asta de la Teddy, vânzătorul din fața magazinului, spune scoțând un pachet de mâncare dintr-o sacoșă.

—Ce e? întrebă Carlos când primește un pachetel.

—Dog vegetarian.

—Cum adică dog vegetarian?

—Hotdog vegetarian, îi spune ea. Care nu conține produse animale.

Carlos desface pachetul, nu foarte convins.

—Nu ți-ar strica să mănânci sănătos, Carlos, zice mama. Dar dacă nu-ți place, pot să ies și să-ți cumpăr mâncare procesată, dacă vrei.

încep să mănânc hotdogul. Nu mă deranjează să mănânc chestiile alea sănătoase pe care le prepară mama, însă din când în când îmi place și mâncarea procesată.

Carlos mușcă din sandviș.

—E destul de bun. N-ai și niște cartofi

prăjiți ca garnitură?
îmi vine să râd când
o văd pe mama scoțând
o grămăjoară
ile cartofi portocalii pe
un șervețel.

—Sunt cartofi dulci
copti. în coajă, ca să
păstreze calitatea
fibrelor. Și dacă nu
mă-nșel, au și acizi
grași omega-3.

—îmi place să
mănânc fără să mă
gândesc la conținut,
/ice Carlos
mestecând.

Mama ne toarnă în
pahare ceai cu gheață
dintr-o carafă mare
pregătită special pentru
noi.

—Ar trebui să-ți
pese ce bagi în corp.
De exemplu, ceaiul
acesta conține un

amestec de așail,
extract de coajă de
portocală și mentă.

—Mănâncă, mamă,
o îndemn, înainte ca
să apuce să ne
iccite tot ce știe despre
antioxidanți și radicalii
liberi.

—OK, OK, zice
scoțându-și din
pachet hotdogul și
începând să
mănânce. Cum a
fost filmul de
aseară?

—Bun, răspund eu,
sperând să nu-mi
ceară detalii, pen- l
ru că habar n-am
despre ce-a fost
vorba.

' Specie de palmier.
Extractul din fructul său, cu
proprietăți antioxidante și
nutriționale, este folosit la
reglarea nivelului de

colesterol, în liamentul hipertensiunea arterială etc.
simptomelor asociate cu

Mama ia un cartof și mușcă dintr-un capăt.

—Mi s-a părut cam violent. Nu-mi plac filmele violente.

—Nici mie, zic eu.

Carlos tace. Îi simt privirea ațintită asupra mea, dar nu-mi ridic ochii. Îmi concentrez toată atenția asupra oricăror altor lucruri în afară de el.

Iris, una dintre fetele pe care mama le angajează în weekenduri, deschide ușa camerei de odihnă.

—Colleen, avem o clientă care cere în mod expres să discute cu tine. Pare să se grăbească.

Mama ia o ultimă mușcătură de hotdog.

—Mă cheamă datoria.

Mă scol, gata să plec și eu, dar Carlos mă prinde de încheietura mâinii. Dumnezeu, ce mult aș vrea să mă tragă spre el și să îmi spună că ceea ce s-a petrecut azi-noapte n-a fost o greșeală. Lucrurile n-ar trebui să fie atât de complicate între noi.

—Nu-i vina ta, să știi. Nu mi-am dorit atât de mult să fiu cu o fată de când..., lasă el vorbele să plutească în aer, eliberându-mi brațul.

—De când ce? întreb eu.

—Nu contează.

—Pentru mine contează.

Ezită, ca și cum n-ar vrea să îi rostească numele. Într-un

final, zice „De când cu Destiny”, pe un ton ce nu poate ascun de faptul că încă mai simte ceva pentru ea. Când îi pronunță numele, sunetele se rostogolesc afară de parcă ar savura fiecare silabă în parte.

Sunt cuprinsă de gelozie. N-am cum să concurez cu Destiny. E clar, Carlos încă o iubește.

—Bine, am priceput.

—Ba nu, n-ai priceput. Ceea ce s-a petrecut între noi noaptea trecută m-a speriat de moarte, Kiara. Pentru că am simțit ceva ce nu mai simțisem...

—De când cu Destiny, completez eu.

—Nu vreau să mă mai îndrăgostesc vreodată atât de tare.

—Deci ce ar trebui să fac? Să mă prefac în continuare la școală că ieșim împreună?

—Doar câteva săptămâni, până ce Madison renunță să se mai țină după mine. Pe urmă, putem inventa un motiv de despărțire, zice uitându-se la mine. Ții minte, nu-i așa, că am l.icut o înțelegere?

—Sigur.

Mă întorc în biroul mamei și iau din nou în mâini registrele contabile. Cifrele îmi joacă prin fața ochilor. Las să-mi i adă creionul, îmi prind capul în mâini și oftez.

Am fost așa de proastă că i-am spus lui Carlos azi-noapte i ă m-am îndrăgostit de el. Toată viața mea, am fost un om reținut. Până acum. Când l-am cunoscut pe Carlos, tipul care mă face să-mi doresc să merg înainte fără a mă uita o clipă

înapoi și fără să regret nimic.

Când jucase fotbal cu fratele meu, sesizasem în el o gene rozitate pe care nu o dăruiește decât celor puțini, demni de un astfel de sentiment. Și îmi dădusem seama că în cazul lui Carlos ceea ce se vede la suprafață nu e întotdeauna •ulevărat.

La sfârșitul zilei, îl găsesc în camera din spate, cântărind i u atenție diversele ingrediente pe care mama le amestecă în iea i urile ei.

—M-am gândit la un motiv pentru care să ne despărțim, iispun.

—Care?

—Pentru că ești și acum îndrăgostit de Destiny. Încremenește și degetele îi rămân suspendate în aer.

—Nu. Gândește-te la altceva.

—Ca de pildă?

—Nu știu. Altceva, zice aranjând ingredientele înapoi pe rafturi. Mă duc până la atelierul auto ca să mă văd cu Alex. Spune-le părinților tăi că mă întorc acasă mai târziu.

—Pot să te duc cu mașină. Trebuie să plec și eu oricum.

Scutură din cap.

—Vreau să merg pe jos.

Câteva minute mai târziu îl urmăresc ieșind din cameră și mă întreb dacă nu cumva ceea ce vrea este să scape de mine cât mai repede cu putință.

41

Carlos

Când mă îndepărtez suficient de mult de ceainărie, scot din buzunar celularul primit de la Brittany. Formez numărul lui Devlin și aștept.

Imediat ce răspunde, zic:

—Sunt Carlos Fuentes. Ai vrut să-mi atragi atenția asupra ta. Ei bine, ai reușit.

—Ah, *Sefior* Fuentes, așteptam să mă contactați, răsună o voce calmă de la celălalt capăt al liniei; trebuie să fie Devlin.

—Ce vrei de la mine? Întreb pe un ton dur, ca să-nțeleagă iluzia în capul locului că n-am chef să-mi pierd vremea cu el.

—Nu vreau decât să purtăm o discuție.

Vorbesc la telefon și continui să merg, pentru că am așa, o senzație neplăcută, că sunt urmărit.

—N-ai putut să mă informezi că vrei să discuți cu mine? Sau să-l pui pe Nick Glass să-mi însceneze treaba asta cu drogurile?

—Trebuia să îți atrag într-un fel atenția, Fuentes. Și cum |

>are că am reușit, a sosit momentul să ne întâlnim.

Iot corpul mi se încordează. O să se-ntâmples, fie că vreau iu nu să-l cunosc pe Devlin.

—Când?

—Ce-ai zice să ne vedem acum?

—Ți-ai pus oamenii să mă urmărească? îl întreb, deși cu nosc deja răspunsul.

—Desigur, Fuentes. Eu sunt om de afaceri, iar tu, cel mai nou ucenic al meu. Evident că trebuie să stau cu ochii pe tine.

—Deocamdată nu am acceptat să lucrez pentru tine, zic eu.

—O, dar o vei face. Am fost asigurat că ești omul potrivit.

—Ai fost asigurat? De către cine?

—Să zicem că un mic *Guerrero* mi-a șoptit ceva în sensul ăsta. Bun, de-ajuns cu vorbăria. Când o să vezi un băiat de-al meu trăgând mașina lângă tine, urcă în ea.

—Cum am să-l recunosc? întreb.

Râde.

—N-ai grijă, ai să-l recunoști.

Închide telefonul. Câteva minute mai târziu, un SUV ne gru cu geamuri fumurii oprește drept în fața mea. Răsuflu adânc când se deschide portiera. Sunt pregătit pentru orice. Indiferent ce crede *mi familia*, ăsta-i destinul meu.

Mă strecor pe bancheta din spate și-l recunosc lângă mine pe Diego Rodriguez, un *Guerrero* de rang atât de înalt încât era mereu ținta bârfelor, dar de văzut, era văzut extrem de rar. Dau

din cap în chip de salut și mă întreb de ce s-a încurcat cu Wes Devlin. Știu foarte bine că unii dintre băieți se consideră hibrizi și sar dintr-o bandă într-alta, dar n-am cunoscut pe nimeni cu funcție atât de importantă într-o gașcă de cartier care să fi dezertat scăpând nepedepsit.

—Nu ne-am văzut de multă vreme, zice Rodriguez.

În față stau doi tipi albi care arată amândoi ca niște *body builders* sau măcar de parc-ar fi fost antrenați să devină bătăuși profesioniști. Se află în mod cert aici pentru a apăra pe cineva și în mod cert acela nu sunt eu.

—Unde-i Devlin? îl întreb.

—O să ne întâlnim cu el curând.

Mă uit pe geam ca să-mi dau seama încotro ne îndreptăm, dar gestul este inutil. Sunt complet pierdut, la mila acestor trei indivizi. Mă-ntreb ce-ar zice Kiara dacă ar afla că mă aflu într-o mașină, în compania unor mardeiași. Probabil că mi-ar spune că n-ar fi trebuit să urc în ea. Dar n-am de gând să las garda jos nicio clipă.

Chestia asta cu garda jos îmi amintește de Kiara. Azi-noapte, când am ținut-o în brațe și i-am simțit pielea moale sub degete, mi-am pierdut complet controlul. La naiba, m-aș li mulțumit să primesc orice ar fi fost dispusă să-mi ofere, fără să mă gândesc la consecințe.

—Am ajuns, zice Diego smulgându-mă din visele cu ochii deschiși la Kiara și la ceea ce am fi putut avea.

E o casă mare înconjurată de un zid de ciment. Sunăm și

suntem lăsați să pătrundem. Diego mă conduce prin ușa de la intrare spre un birou suficient de spațios pentru a intimida orice președinte director general de corporație.

Tipul blond așezat în spatele unei mese de scris din lemn iutunecat la culoare este, fără îndoială, Devlin. Poartă un costum negru și o cravată albastru-deschis care se asortează cu ochii. îmi face semn să iau loc pe unul dintre scaunele pentru oaspeți poziționate în fața mesei. Când refuz să mă conformez, cei doi malaci din mașină se apropie și se postează de o parte și de alta a mea.

Mă aflu pe un teritoriu periculos, dar nu mă las călcat în picioare.

—Ia-ți câinii dresați de pe mine, îi cer.

Devlin își flutură mâna spre ei și cei doi tipi se retrag în stantaneu, blocând ușa de intrare. Mă întreb cu cât îi plătește ca să-i fie câini de pază.

Diego a rămas și el în cameră, în chip de mâna dreaptă a șefului. Devlin se lasă pe spate în scaun, cântărindu-mă din priviri.

—Deci tu ești Carlos Fuentes, omul despre care Diego mi-a povestit atâtea. Mi-a spus că i-ai lăsat cu buzele umflate pe cei din *Guerreros del barrio*. Ești curajos, Carlos, recunosc, cu toate că dacă mai îndrăznești să pui vreodată piciorul în Mexic, presupun că ești ca și mort.

—Despre asta e vorba? îl întreb. Dacă și tu ești afiliat la *Guerreros* și ți s-a ordonat să scapi de mine, de ce te-ai mai

obosit să-l implici pe Nick?

—Fiindcă intenția noastră nu este să scăpăm de tine, Fuentes, intervine Diego. Ci să te folosim.

Îmi vine să mă reped la el și să le spun indivizilor că ni menii n-o să mă controleze sau să mă folosească pe mine vreodată, dar rezist impulsului. Cu cât îi las pe tipi să vorbească mai mult, cu atât aflu mai multe informații.

—Adevărul e, Fuentes, zice Diego, că îți facem o mare favoare că nu te trimitem înapoi, făcut bucăți, în Mexic, așa că și tu o să ne faci nouă o favoare devenind omul nostru valiză.

Om-ul-valiză. Adică cel mai nou dealer stradal al lor, cel dispus să ia asupra sa totul în caz că e prins. Drogurile pe care mi le vârașeră în dulapul de la vestiar fuseseră un test, ca să vadă dacă îl turnam pe Nick. Dacă aș fi făcut-o, aș fi fost stigmatizat ca ciripitor și-n clipa asta aș zăcea probabil la morgă. Cum n-am făcut-o, am devenit un bun prețios. Ceea ce-mi amintește de jocul lui Brandon, numai că jocul meu e unul mortal.

Devlin se apleacă în față.

—Hai să o luăm așa, Fuentes. Dacă lucrezi pentru noi, n-ai de ce să-ți mai faci griji de acum încolo. În plus, te vei îmbogăți.

Scoate un plic din sertarul biroului și îl împinge spre mine.

—Uită-te înăuntru.

Iau plicul și-l desfac. Conține un teanc de bancnote de o

sută de dolari — mai mulți bani decât am ținut vreodată în mână. Așez plicul înapoi pe masă.

—Ia-i, sunt ai tăi, zice Devlin. Consideră-i o mostră din ceea ce ai câștiga lucrând pentru mine timp de o săptămână.

—Așadar, clanul Devlin a căzut la înțelegere cu *Guerre ros*? Când s-a întâmplat asta?

—Mă aliez cu oricine cred că-mi poate fi de folos ca să-mi ating țelul suprem.

—Și care-i țelul tău suprem? Să stăpânești lumea? glu mesc eu.

Devlin nu râde.

—Pentru moment, țelul meu e să preiau transporturile de marfă trimise din Mexic și să mă asigur că nu ajung în mâinile cui nu trebuie, dacă înțelegi ce vreau să spun. Rodriguez crede că ești omul potrivit. Ascultă, eu nu sunt șeful unei bande care se luptă pentru teritoriu, pentru culoarea pielii sau pentru nenorocita aia de naționalitate a oamenilor săi. Sunt businessman și conduc o afacere. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă ești negru, alb, asiatic sau mexican. La naiba, am mai mulți ruși în solda mea decât are Kremlinul. Atâta timp cât îmi aduci profit, sunt dispus să te pun la treabă.

—Și dacă refuz să mă bag?

Devlin îi aruncă o privire lui Rodriguez.

—Mama ta locuiește în Atencingo, nu-i așa? întrebă Rodriguez pe un ton lejer, făcând un pas spre mine. La fel

și fratele tău mai mic. Luis, parcă așa îl cheamă. Un băiat foarte drăguț. Am pus un tip să-i supravegheze și-o face deja de câteva săptămâni. Un singur cuvânt din partea mea, și or să zboare goanțele. Or să moară înainte să-și dea seama ce i-a lovit.

Mă reped spre el, fără să-mi pese că e probabil înarmat. Nu o să las pe nimeni să îmi amenințe familia. Își apără fața ridicând brațele, însă mă mișc iute și reușesc să-i ard câteva înainte ca namilele să mă înșface și să mă tragă deoparte.

—Dacă le faci vreun rău, o să-ți smulg inima din piept cu mâinile mele, îl previn, zbatându-mă ca să mă eliberez din strânsoarea celor doi.

Rodriguez își pipăie obrazul în locul unde l-am pocnit.

—Țineți-l bine, le ordonă malacilor, apoi mă înjură în tr-un amestec de engleză și spaniolă. Ești *loco*, știi?

—*Si. Muy loco*, îi spun.

Unul din tipi face greșeala să slăbească puțin strânsoarea pentru a mă prinde mai bine. îl lovesc cu piciorul și zboară, prăbușindu-se peste un tablou de pe perete. Tabloul se spar ge și cade la impactul cu corpul său. Mă întorc ca să văd ce alte pagube mai pot produce, ca să le demonstrez că nu suni genul dispus să dea înapoi de frică atunci când familia îi e amenințată.

Doi alți tipi dau buzna în încăpere. Rahat. Sunt suficient de dur ca să mai pot împărți niște pumni, dar la cinci contra unu,

șansele sunt mici. Asta fără să îl pun la socoteală și pe Devlin, care stă așezat în fotoliul lui mare din piele și ne urmărește pe noi ceilalți bătându-ne, de parcă nu am face-o decât pentru amuzamentul lui.

Reușesc să mă eliberez din strânsoare și preț de alte câte va minute nu mă dau învins, până ce doi tipi mă înhață și mă izbesc de perete. Sunt năucit din cauza impactului și un alt individ începe să-mi care pumni. S-ar putea să fie Rodriguez, dar la fel de bine oricare din ceilalți patru tipi. În acest moment, văd totul ca prin ceață.

Mă zbat și continui să lupt, însă fiecare lovitură în stomac mă costă și doare ca naiba. Atunci când un pumn face contact cu falca mea o dată, apoi a doua oară, și a treia, simt gustul sângelui în gură. Am devenit afurisitul lor de sac de box.

Îmi adun toată energia și, ignorând durerea intensă, mă eliberez. Mă avânt înainte și mă izbesc puternic de unul din tipi. N-o să cedez fără luptă, chiar dacă nu am nicio șansă să înving.

Avantajul pe care-l am e de scurtă durată. Sunt smuls de lângă individ și azvârlit pe covor. Mă salt de jos, cu gândul să lac și alte pagube, dar sunt pocnit cu pumnii și picioarele din toate direcțiile și puterea începe să mă părăsească. O lovitură dură și dureroasă în spinare îmi zice că unul din tipi poartă cizme cu vârfuri de oțel. Cu ultima brumă de energie, înșfac piciorul celui care mă lovide. Se împiedică și cade cu fața în jos, dar nu contează. De-acuma, nu mi-a mai rămas nimic. Nici

energie, nici puterea de-a lupta..., doar durerea care mă sfâșie la fiecare mișcare. Singurul lucru pe care îl mai pot face este să mă rog să-mi pierd cunoștința cât mai repede... sau să crăp. Oricare din aceste două alternative ar fi în clipa asta binevenită.

Când nu mai reușesc ca să continui lupta, Devlin le strigă tipilor să se oprească.

—Săltați-l, le ordonă el.

Sunt ridicat de jos și împins pe scaunul din fața lui Devlin, care arată și acum ca un director general atotputernic în costumul său perfect călcat. Tricoul meu e sfâșiat în mai multe locuri și împrôșcat cu sânge peste tot.

Devlin mă prinde de cap și mi-l smucește pe spate.

—Consideră că ai ieșit din *Guerreros del barrio* și ai intrat în clanul Devlin. Sunt convins că nu mă vei dezamăgi.

Nu răspund. La naiba, nici nu știu dac-aș putea răspunde, chiar dacă aș vrea. Ceea ce știu e că nu sunt un Devlin și că nu voi fi nicicând.

—Îți apreciez spiritul de luptă, dar să nu te mai prind că-mi faci mizerie în casă ori că te bați cu băieții mei, că ești un om mort.

Iese din cameră, dar nu înainte de a le ordona tipilor să facă ordine în birou.

Sunt luat pe sus de pe scaun. Apoi, cum-necum, mă trezesc că sunt împins pe bancheta din spate a SUV-ului.

—Să nu-ndrăznești să te mai împotrivești, mie sau lui

Devlin, zice Rodriguez pe drumul înapoi. Avem planuri mari și am nevoie de tine. Tipii lui Devlin nu au în Mexic legăturile pe care le avem noi. Din cauza asta suntem atât de valoroși.

În clipa asta nu mă simt prea valoros. Capul îmi stă să explodeze.

—Oprește mașina, ordonă Rodriguez în momentul când ajungem la câteva case depărtate de vila familiei Westford. Deschide portiera și mă trage afară.

—Ai grijă de fata aia care locuiește cu tine în casă. N-ai vrea să i se întâmple ceva rău.

Intră înapoi în mașină și îmi aruncă plicul cu bani la picioare.

—Într-o săptămână ar trebui să fii ca nou. O să luăm atunci legătura, adaugă, după care pleacă.

Abia mă țin pe picioare, însă mă forțez să ajung la ușa de intrare. Pot să pun pariu că arăt la fel precum mă simt: complot distrus. Odată intrat, încerc să mă furișez în sus pe scări fără să vadă cineva în ce hal sunt și-mi țin tricoul apăsător pe gură ca nu cumva să-mi picure sânge pe covor.

Mă duc direct spre baie. Dar Kiara iese de acolo chiar în momentul când dau eu să intru.

Îmi aruncă o privire, icnește și își acoperă gura cu palma.

—Carlos! Dumnezeu! Ce s-a întâmplat?

—M-ai recunoscut, chiar și cu fața asta făcută terci. Ți-ai un semn bun, nu?

Kiara

Inima îmi bate nebunește în piept, de ooc oi de teamă, în timp ce Carlos trece pe lângă mine oi se apleacă peste chiuvetă.

—Închide ușa, spune gemând de durere și scuipând sân ge în chiuvetă. Nu vreau să mă vadă ai tăi.

Încui ușa și mă apropiu în grabă.

—Ce s-a întâmplat?

—Am fost bătut mă.

—Asta văd și eu, zic scoțând un prosop albastru de pc raft și umezindu-l. Cine te-a bătut?

—Nu vrei să afli.

Își clătește gura, apoi se uită în oglindă. Buza tăiată îi sân gerează în continuare și ochiul stâng e umflat. Din felul cum stă aplecat peste chiuvetă, îmi dau seama ce dureri groaznice are în restul corpului.

—Cred c-ar fi bine să mergi la spital, spun. Și să suni la poliție.

Se întoarce, chinuit, spre mine.

—Nu merg la spital. Și nu sun la poliție, zice gemând la fiecare vorbă. Măine-dimineață o să mă simt mai bine.

—Asta n-o crezi nici tu.

Când se cutremură din nou, îi simt durerea de parcă ar fi a mea.

—Stai jos, îi spun arătând spre marginea căzii. O să te ajut eu.

E probabil complet secătuit, nu numai fizic, ci și emoțional, din moment ce se așază pe marginea căzii și stă nemișcat în timp ce eu ud prosopul din nou și-i șterg cu blândețe sângele de pe buzele care nu mai târziu de aseară zâmbeau când îl sărutam. Acum nu mai zâmbesc.

Îi tamponez cu grijă tăieturile, dureros de conștientă de apropierea dintre noi. Îmi prinde mâna cu care îi trec prosopul peste fața umflată.

—Mersi, zice, iar eu mă uit în ochii lui triști.

Simt brusc nevoia să mă feresc de privirea aceea intensă, așa că ud prosopul în chiuvetă și-l clătesc.

—Nu pot decât să sper că tipul celălalt arată și mai rău.

Scoate un râs slab.

—Au fost cincii, nu unul. Care arată cu toții mai bine decât mine, cu toate că m-am opus din răsuputeri. Ai fi fost mantii â de mine.

—Mă îndoiesc. Tu ai început?

—Nu mai țin minte.

Cincii tipi. Mi-e teamă să-i cer detalii, pentru că doar uitându-mă la rănilor lui simt cum mă cuprinde greața. Trebuie totuși să aflu ce s-a întâmplat. Văd un plic așezat pe chiuvetă.

Iiau și zăresc niște bancnote ieșind din el. Bancnote de o Mită de dolari. Un teanc întreg. Îi bag plicul sub nas.

-E al tău? întreb șovăitoare.

—Oarecum.

Un milion de scenarii diferite privind modul în care Carlos a pus mâna pe acești bani încep să-mi treacă prin cap. Nici unul nu sună bine, dar nu-i acum momentul să-l pisez ca să aflu cum și de ce cară cu el atâția bani gheață. Carlos e rănit și s-ar putea să fiu nevoită să insist să-l duc la spital.

Ridic un deget spre el.

—Uită-te la degetul meu și urmărește-l din ochi. Vreau să mă asigur că n-ai suferit o contuzie.

Mă uit atentă la pupilele lui în timp ce el îmi urmărește degetul care se mișcă prin fața ochilor săi. Pare în regulă, însă se supune ordinelor mele fără să crâcnească, fapt care mă sperie. M-aș simți cu mult mai bine dacă ar fi totuși consultat de un specialist.

—Scoate-ți cămașa, îmi spun, în timp ce caut flaconul de Tylenol⁴⁸ în dulăpiorul de medicamente.

—De ce, ai chef să ne facem din nou de cap?

—Nu-i deloc amuzant, Carlos.

—Ai dreptate. Dar trebuie să te previn. Dacă-mi ridic brațul pe deasupra capului, s-ar putea să leșin. Partea laterală a corpului mă doare de mor.

Cum tricoul lui e sfâșiat și complet distrus, scot dintr-un sertar foarfecele și îl tai în față, de sus până jos.

—După ce termini, poți să-ți întorc favorul? glumește.

Încerc să mă port de parcă nu am fi decât prieteni, dar aluziile lui mă zăpăcesc.

—Am înțeles că nu vrei să te implici.

—Nu vreau. Vreau să-mi amorțesc durerea și m-am gândit că m-ar ajuta să te văd goală.

—Poftim, îi spun întinzându-i flaconul de Tylenol și un pahar cu apă de la robinet.

—N-ai ceva mai puternic?

—Nu, dar sunt convinsă că dacă mă lași să te duc la spital, or să îți dea acolo niște medicamente mai tari.

Nu spune nimic; își dă capul pe spate și înghite pilulele. Îi scot tricoul de pe el și încerc să nu icnesc din nou la vederea rănilor. Remarcasem și înaintea niște cicatrici vechi pe corpul lui, dar rănila de acum de pe spate și piept sunt realmente urâte.

—M-am mai bătut și-n alte dăți, zice el, ca și cum asta m-ar face să mă simt mai bine.

—Poate că n-ar fi rău să nu te mai bați deloc de-acum încolo, îi sugerez în timp ce-i curăț cu atenție spinarea și pieptul. Ești plin de tăieturi și vânătăi pe spate, îi spun. Îmi vine să plâng la fiecare rană.

—Da, știu. Le simt pe toate.

Când termin cu ștergerea sângelui, fac un pas în spate, Carlos dă să zâmbească, dar are buzele atât de umflate că tot ce reușește este să rânjească strâmb.

—Acum arăt mai bine?

Clatin din cap.

—N-ai cum să ascunzi rănilile astea de ai mei, știi foarte bine. O singură privire când or să-ți arunce, și-or să te asalteze cu întrebări.

—Nu vreau să mă gândesc la asta. Cel puțin nu pentru moment, zice ridicându-se, prinzându-se cu mâinile de stomac și scoțând un geamăt. Mă duc la culcare. De dimineață,

treci pe la mine ca să vezi dacă mai trăiesc.

Îmi ia tricoul și plicul, intră la el în cameră și se prăbușește pe pat. Se uită în sus și își dă seama că m-am luat după el.

—Amintește-mi dacă ți-am mulțumit, zice.

—Da, de câteva ori.

—Bun. Pentru că am vorbit serios și nu prea am obiceiul să mulțumesc.

Trag cuvertura peste el.

—Știu.

Dau să ies, dar îl aud cum intră în panică și respirația i se accelerează. Întinde mâna către mine.

—Nu pleca, te rog.

Mă așez lângă el pe pat și mă întreb dacă îi e teamă să nu

fie abandonat. Își aruncă brațele în jurul coapselor mele și își lipește fruntea de genunchiul meu.

—Trebuie să te apăr, zice el încet.

—De cine?

—*El Diablo*.¹

—*El Diablo*? Cine-i *El Diablo*?

—E complicat.

Ce vrea să-nsemne asta?

—Culcă-te, îi spun.

—Nu pot să dorm. Mă doare tot corpul.

—Știu, zic mângâindu-i încet brațul până ce răsuflarea i se mai calmează.

—Aș vrea să pot să te ajut, îi șoptesc.

—Da' mă ajuți, murmură cu capul îngropat în genun chiul meu. Nu pleca, atâta te rog. Toată lumea mă părăsește.

Imediat ce voi reuși să mă strecur afară din cameră, o să-l sun pe Alex și o să-i povestesc, lui și tatei, ce s-a întâmplat. Presupun că lui Carlos n-o să-i convină. De fapt, m-aștept s.i se înfurie rău.

¹Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe apropierea ortografică și fo nițică dintre cuvântul *devii* (diavol) și numele propriu Devlin.

O țin pe Kiara strâns lângă mine din nevoia disperată de a o

proteja. Dacă a° fi în stare să mă mi°c fără să mă simt îngrozitor, degetele ei mângâietoare °i lini°titoare pe braşul meu nu m-ar îmbia la somn. Somnul ar fi acum bine-venit, dar nu vreau s-o scap pe Kiara din ochi. Rodriguez iar putea face rău şi nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva. Atâta I imp cât Kiara e în siguranţă, *estă bien*¹. Trebuie însă să-i prevm şi pe Luis şi *Mamă*. Dar mai întâi să alung durerea cu puţin somn..., doar un pui de somn. Degetele Kiarei, care trasează linii în sus şi-n jos pe braşul meu, îmi alină chinul. închid ochii. Dacă o să adorm preţ de câteva minute, va fi OK.

Sunetul uşii care se crapă mă face să deschid ochii. îmi •Iau brusc seama că n-o mai am pe Kiara lângă mine. Nu că 111 aş fi aşteptat să mă vegheze în timp ce dormeam. încerc i mă ridic, însă sunt atât de înţepenit în fiecare oscior, fiecare muşchi, fiecare încheietură, încât corpul meu protest- iia/â. Renunţ şi rămân culcat pe o parte, sub cuvertură, sperând că-n cameră e Kiara şi nu părinţii ei... sau şi mai

¹ Totul e bine (lb. spaniolă).

rău, Brandon. Dacă puştiul sare pe mine, rezultatul ar putea fi destul de urât.

închid ochii.

—Kiara?

—Da.

—Spune-mi te rog că eşti singură.

—Nu.

Fir-ar să fie. îmi îngrop și mai adânc capul în pernă, într-o încercare anemică de a nu privi adevărul în față.

—Carlos, spune-mi ce se întâmplă. Acum, îmi cere Westford pe un ton dur și militaros.

De obicei, e atât de tolerant și calm. Dar nu și-acum.

—Am fost cotonogit, spun. O să-mi revin în câteva zile.

—Poți să mergi?

—Mda, dar nu mă face, te rog, s-o dovedesc acum. Poate mai târziu. Dacă nu, mâine.

Westford trage cuvertura de pe mine și scoate o înjurătură ră. Nu l-aș fi crezut în stare.

—Mai bine nu mă dezveleai, îi spun.

Nu am cămașă pe mine și urmele bătăii se văd foarte clar. Mă uit în sus la Kiara, care stă în picioare lângă pat.

—M-ai trădat. Te-am rugat să nu-i spui.

—Ai nevoie de ajutor, zice ea. N-ai cum să te descurci singur.

Westford se apleacă, ajungând cu fața în dreptul feței mele.

—Te ducem la spital.

—Nicio șansă, spun.

Aud alți pași intrând în cameră.

—Cum se simte? întrebă fratele meu.

—Ai chemat toată cavaleria, sau doar jumătate? o iau eu la rost pe Kiara.

Alex îmi aruncă o privire și clatină din cap. Se freacă pe

față, plin de frustrare, de furie și de responsabilitate. Vina nu e a lui, e a mea. Fie că am avut sau nu de ales, singur m-am vârât în încurcătură, și tot singur voi ieși. În clipa asta însă, tot ce-mi doresc este să fiu lăsat în pace, pentru că nu am chef să dau explicații despre cei implicați în bătaie și mai ales din ce motive a început totul.

—Sunt bine. Sau cel puțin voi fi, îi spun.

Profesorul are o privire atât de îngrijorată de-ai zice că propriul fiu a pățit-o. Îi spune lui Alex:

—Nu vrea să meargă la spital.

—Nu poate, îl corectează Alex.

—Dar asta e o *nebuie*, Alex. Ce fel de oameni nu merg la spital atunci când au nevoie de îngrijiri medicale?

—Oameni de felul nostru, răspund eu.

—Nu-mi place. Nu-mi place deloc. Nu putem să stăm cu brațele încrucișate. Uită-te și tu la el, Alex. Îl vezi cum stă încovrigat, în poziția fetală? Trebuie să facem ceva.

Îl aud pe prof plimbându-se în sus și-n jos prin cameră.

—Uite ce zic eu. Am un prieten doctor, îl cheamă Charles. Aș putea să-l sun, să văd dacă poate veni încoace să se uite la rănilor lui Carlos, zice Westford lăsându-se pe vine lângă mine. Dar dacă o să fie de părere că e nevoie să fii dus la spital, adaugă agitându-și degetul spre mine în chip de avertisment, o să mergi, chiar dacă asta ar însemna să te scot cu forța din casă, dând din picioare și țipând.

Apropo de dat din picioare și țipat...

—Unde e Brandon? îl întreb, pentru că nu vreau ca puștiul să mă vadă până ce umflăturile nu se mai retrag.

—După ce Kiara ne-a povestit ce s-a întâmplat, Colleen I a dus acasă la mama ei. O să rămână acolo câteva zile.

Toată viața lor a fost dată peste cap din cauza mea. Și așa e rău că le mănânc mâncarea și le ocup din spațiu. Acum puștiul a fost alungat din casă pentru că eu am dat-o în bară.

—Îmi pare rău, spun.

—Nu-ți face griji. Kiara, eu mă duc să-l sun pe Charles. Ce-ar fi să îi lăsăm pe Carlos și pe Alex singuri?

Rahat. E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Ușa se închide și Alex se apleacă peste mine.

—Arăți ca naiba, frățioare.

—Mersi.

Mă uit la ochii lui injectați și mă întreb dacă a plâns când a aflat c-am fost cotonogit. Nu l-am văzut niciodată pe Alex plângând, cu toate că am trecut amândoi prin momente grele.

—Și tu la fel.

—Băieții lui Devlin ți-au făcut-o, nu-i așa? Kiara mi-a povestit c-ai pomenit ceva de *El Diablo*.

—Tot ei mi-au înscenat și chestia aia cu drogurile de la școală. Aseară am fost înrolat — împotriva voinței melc. M-au declarat membru al clanului Devlin.

—Ce porcărie.

Fiecare mișcare mă doare, dar nu mă pot stăpâni și las să-mi scape un râset scurt.

—Spune-i asta lui Devlin.

Deși...

—Glumesc. Ține-te cât mai departe de Devlin. Tu ai ieșit din jocul ăsta. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Vorbesc serios

Dau să mă ridic, ca să m-asigur că Alex mă ascultă cu atenție. Alex e fratele meu, sânge din sângele meu. De cele mai multe ori mă scoate din sărite, dar adevărul e că vreau să-l văd terminând facultatea și mai târziu înconjurat de mici Alex și micuțe Brittany. Problema asta cu Devlin... e că nu sunt sigur că voi putea să mă descurc. Mă înfior și icnesc, în cercând din greu să mă ridic și dorindu-mi din toată inima să pot brava și să mă pot preface că nu am dureri. Detest faptul că mă simt slăbit și că cineva asistă la chinurile mele.

Alex tușește de câteva ori, apoi se întoarce cu spatele la mine, ca să nu fie obligat să mă vadă sforțându-mă atâta.

—Nu pot să cred că se întâmplă din nou, zice dregându-și glasul și răsucindu-se înapoi spre mine. Ce anume ți-a spus Devlin? Sunt sigur că are nevoie de tine dintr-un motiv anume.

Cu cât știe mai multe, cu atât se va implica mai tare în loată încurcătura asta. Chestie care nu-mi convine.

—Nu știu, o să-mi dau eu seama mai încolo.

—Pe naiba o să-ți dai. Nu plec de-aici până nu-mi spui tot ce știi.

—Atunci o să stai cam mult prin preajmă. Mai bine fă-te comod.

Westford bate la ușă și intră.

—L-am sunat pe prietenul meu Charles. E pe drum Încoace.

Doamna W. își face și ea apariția după o clipă, ducând o tavă în mână.

—Sărmanul de tine, zice ea, după care lasă imediat tava jos și se repede spre mine, examinându-mi buza ruptă și vânățiile. Ce s-a întâmplat?

—Nu vrei s-auzi detaliile, doamnă W.

—Urăsc bătăile. Nu rezolvă niciodată nimic, zice așezând lava în poala mea. E supă de pui, îmi explică. Bunica mea obișnuia să spună că supa de pui vindecă orice.

Nu mi-e foame, însă doamna W. e atât de mândră de supa ei de pui încât iau o înghițitură, doar ca s-o fac să nu mă mai privească așa de îngrijorată.

—Ei, ce zici? mă întreabă.

Surprinzător, fiertura asta cu tăieței,

caldă și sărată, alunecă ușor pe gâtlej. -

—E grozavă, îi spun.

Mă urmăresc cu toții ca niște cloști. Mă simțeam bine doar în prezența Kiarei și în clipa asta sunt vulnerabil și nu-m i doresc pe nimeni prin preajmă. Pe nimeni, cu excepția Kiarei. Pe

unde o fi?

Doctorul sosește și timp de o jumătate de oră îmi verifică toate rănile.

—Văd că te-ai băgat într-o încăierare în toată regulă, Carlos, zice el, apoi se-ntoarce către Westford. Dick, băiatul o să fie bine. N-a suferit comoții, nici contuzii profunde. A fost însă lovit în coaste. Nu pot fi sigur că nu are hemoragie inter nă, însă din câte văd, nu e palid la față. Țineți-l acasă, nu-l trimiteți la școală câteva zile, și-n mod normal o să înceapă să-și revină. Măntorc miercuri ca să

văd cum se mai simte.

După ce toată lumea coboară la cină, Kiara se strecoară înapoi în dormitorul meu și se așază pe marginea patului, uitându-se în jos la mine.

—Nu-mi pare rău, să știi, că le-am spus ce ți s-a întâmplat. Nu ești așa de invincibil pe cât crezi. Și încă ceva..., zice aplecându-se ca să stea cu ochii în ochii mei. Acum, că știu c-o să te faci bine, m-am hotărât să nu te mai compătimesc. Dacă încăierarea asta a fost provocată de o afacere cu dro guri, bine ar fi să

mărturisești tot.
Pentru că sunt
convinsă că banii
din plic nu provin
din vânzarea
fursecurilor mele cu
magneți.

—Îmi plăceai mai
mult când mă
compăttimeai, îmi
spun. Da' prea te
crezi mare și tare.
Nu am putut să scap
de fursecurile tale
blestemate de la
mine din vestiar,
darămite să le vând.

Și nu mă ocup cu
traficul de droguri.

—Atunci spune-mi
de unde ai banii.

—E complicat.

își dă ochii peste
cap.

—Totul e complicat
la tine, Carlos. Nu

vreau decât să te
ajut.

—Da' tocmai ce mi-
ai spus că nu vrei să
mă mai compă- I
imești. Atunci de
ce-ai vrea să m-
ajুți?

—Din motive
egoiste, recunosc.
Nu pot să sufăr să-
mi văd falsul iubit
suferind.

—Să înțeleg deci că
e vorba de tine, nu
de mine? o întreb
.unuzat.

—Îhî. Și ca să știi,
tocmai mi-ai distrus
balul de
Homecoming.

—Cum așa?

—Dacă nu ai
observat afișele alea
de la școală, balul e
în weekendul viitor.

—De-abia te m-m-miști, Carlos. Nu ești obligat s-o faci.

—Dar vreau, zice ridicând din umeri. În plus, abia aștept să te văd în rochie și cu pantofi cu toc.

—Dar t-t-tu ce-ai să porți? îl întreb. Costum cu cravată?

Bagă biletul înapoi în buzunar.

—Mă gândeam mai degrabă la niște blugi și un tricou.

Blugi? Tricou? în afară că ar fi total nepotrivit pentru un bal de Homecoming...

—N-o să dăm bine împreună. Și n-am cum să prind flori la butonieră pe un tricou.

—Butonieră? Ce naiba mai e și asta și de ce ar trebui să-mi prinzi flori la ea?

—Caută cuvântul în dicționar, îi sugerez.

—Și dacă tot te uiți în dicționar, *amigo*, zice Tuck, care s-a strecurat înapoi în spatele lui Carlos, nu ți-ar strica să ca uți și „corsage”.

CARLOS

cor-sage (kor-sâzh, -săj), s. Mic aranjament floral purtat la încheietura mâinii sau prins de umăr.

Astata zice la dicționar. La REACH au o mică sală căreia

îi spun bibliotecă și câteva cărți de autoajutorare. Am

avut noroc și am găsit printre ele un dicționar și primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l deschid. Kiara ar fi surprinsă să afle că am căutat cuvântul în dicționar. Așa că-n clipa asta mă întreb cum am să fac rost de ceva ca lumea cu care să mă-mbrac la balul de Homecoming. Și sunt la fel de îngrijorat în legătură cu blestematul ăla de „corsage”.

Zana și Justin vin spre mine înainte ca Berger să înceapă mica noastră ședință de terapie sau cum i-o fi zicând acum — în termeni corecți din punct de vedere politic, desigur — întrunirii săptămânale a nefericiților de noi.

—Ce-ai pățit? mă-ntreabă Justin. A trecut un camion peste tine de mai multe ori?

Zana, care poartă o altă fustă atât de scurtă încât dac-ar fi văzută ar fi automat exmatriculată, mușcă dintr-o prăjitură negresă așezată pe un platou din care ne servim.

—Umblă vorba c-ai fost atacat de niște membri ai unei bande care luptă pentru a-și apăra teritoriul, zice ea încet, ca să nu ne audă Berger.

—Vă înșelați amândoi.

Mă strecor pe un scaun și nu-mi rămâne decât să sper că Berger nu mă va lua și ea la întrebări. La naiba, de-abia am reușit să-l fac pe Alex să nu mă mai piseze. I-am spus să nu-și mai bage nasu' în treburile mele și i-am promis că o să-l înformez dacă voi fi contactat din nou de către Devlin sau oa menii lui.

Deși adevărul e că nu cred în promisiuni. Ce naiba, de ce-or fi oamenii așa de fraieri?

Când Keno intră, cu întârziere, în sală, remarc că nu mă bagă în seamă. În mod normal, nici n-aș fi observat așa ceva, numai că toți ceilalți se holbează la mine de parcă o formă de viață extraterestră mi-ar fi împrumutat corpul. Mă bucur că nu m-au văzut duminică. Slavă Domnului, acum arăt cu mult mai bine.

Berger intră, îmi aruncă o privire și iese pe ușă. Și, după cum mă așteptam, revine însoțită de Kinney și Morrisey.

Morrisey împunge cu degetul spre mine.

—Vino cu noi, Carlos.

Kinney și Morrisey mă conduc spre o mică încăpere laterală. Arată ca un cabinet medical, cu tot felul de tuburi de perfuzii atârinate de pereți. Deși există și o diferență. Într-un colț, separat de restul încăperii printr-o perdea micuță prinsă de tavan, e un vas de toaletă.

Morrisey arată spre fața mea.

—Tutorele tău a sunat luni și marți ca să-ți scutească absențele. Ne-a spus c-ai fost implicat într-o încăierare. Vrei să ne povestești ce s-a întâmplat?

—Nu prea.

Kinney face un pas în față.

—OK, Carlos, uite cum stă treaba. După cum arăți, noi bănuim că-n săptămâna trecută ai fost sub influența drogurilor și a băuturii. Bătăile se asociază în mod normal

cu băutura și cu drogurile. O să-ți facem un test de urină.
Du-te și spală-te pe mâini la chiuveta aia.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap și să le spun că dacă ești
cotonogit nu-nseamnă neapărat că ești narcoman, dar renunț și
ridic din umeri.

—Cum ziceți voi, spun spălându-mă pe mâini. Dați-mi
borcanul ca să terminăm odată cu povestea asta.

—Dacă testul iese pozitiv, vei fi dat afară, zice Morrisey
deschizând unul din dulapuri și scoțând dinăuntru un reci-
pient special. Cunoști regulile.

Întind mâna să iau borcanul, însă Kinney își ridică brațul.

—Mai întâi să-ți explic în detaliu ce trebuie să faci. Tre-
buie să te dezbraci în prezența noastră până la chiloți, apoi
sa te duci în spatele perdelei și să urinezi în borcan.

Îmi arunc tricoul pe unul din scaune, apoi ies din blugi, îmi
desfac larg brațele și mă răsucesc pe călcâie.

—Acum sunteți mulțumiți? Îi întreb. N-am niciun fel de
marfă de contrabandă asupra mea.

Morrisey îmi întinde borcanul.

—Ai la dispoziție mai puțin de patru minute. Și să nu tragi
apa la toaletă, pentru că vei fi nevoit să repeți testul.

Mă duc în spatele perdelei cu borcanul în mână și mă piș.
Trebuie să recunosc, e umilitor să-i am pe Morrisey și Kin-
ney alături, trăgând cu urechea la mine cât timp mă piș, deși pentru
ei nu e decât o chestie de rutină.

Când termin și mă-mbrac la loc, mi se spune să mă spăl din nou pe mâini și să mă-ntorc la grup. Nu vor primi rezul tatele decât mâine, așa că până atunci nu o să fiu supus niciunei restricții. Când intru în sală, toată lumea se zgâiește la mine, cu excepția lui Keno. Cunosoc cu toții rutina și și-au dat probabil seama c-am fost supus testului.

—Bine ai venit înapoi în mijlocul nostru, zice Berger. Ai avut, mai mult ca sigur, o săptămână grea. Ne-ai lipsit.

—Am fost bolnav și n-am putut să ies din casă.

—Vrei să ne povestești? Tot ce se spune aici rămâne între cei patru pereți. Nu-i așa, copii?

Toată lumea încuviințează dând din cap, însă îl văd pe Keno mormăind în barbă și continuând să evite contactul vizual cu mine. Știe ceva și trebuie să aflu ce. Problema e să-l prind când e singur, pentru că imediat după ce întrunirile se termină, o zbughește ca din pușcă.

—Prefer să las pe alții să vorbească, îi răspund eu lui Berger.

—Carlos iese mai nou cu Kiara Westford, intervine Zana. L-am văzut eu luând-o pe după umeri pe holul școlii. Și prietena mea Gina i-a văzut azi luând prânzul împreună și l-a auzit pe el cum o invită la balul de Homecoming.

E pentru ultima oară când mai fac ceva în public.

—De ce nu-ți vezi de treburile tale? îi spun Zănei. Pe hune, n-ai altceva mai bun de făcut decât să stai la bârfe cu tâmp

itele alea de amice ale tale?

—Mai du-te dracu', Carlos.

—Ajunge. Zana, la REACH nu e permis să vorbești în halul ăsta. Și eu nu tolerez înjurăturile. Deocamdată o să-ți ilau un avertisment, zice Berger, după care scoate pixul și notează porcăria aia de observație în carnețel. Carlos, spune-ne ce-i cu povestea asta cu balul.

—Nu e nimic de spus. O să ies cu o fată, asta-i tot.

—E cineva special?

Mă uit la Keno. Dacă-i cunoaște pe oamenii lui Devlin, ar putea să le ofere informații despre mine. E Berger atât de naivă încât să își închipuie că ceea ce se discută în cadrul ședințelor noastre de terapie în grup rămâne în cadrul ședințelor de terapie în grup? Pentru că imediat ce întrunirile se termină, sunt sigur că Zana își sună proastele alea de prietene ca să le împărtășească orice noutate a reușit să smulgă de la noi.

—Kiara și cu mine... E o chestie complicată, spun eu.

Complicat. Țsta pare să fie mai nou laitmotivul vieții mele. În restul ședinței ne concentrăm asupra Carmelei, care se plânge că taică-său e atât de demodat, încât i-a interzis să meargă într-o excursie cu prietenii în California în timpul vacanței de iarnă. Păcat că n-are părinți cum sunt cei doi Westford, care consideră că toată lumea ar trebui să-și găsească propriul drum în viață și să facă propriile greșeli (asta până ies cotonogiți dintr-o încăierare, în care caz năvălesc

peste tine și nu se mai lasă duși). Domnul și cu doamna W. sunt exact opusul părinților Carmelei.

Când scăpăm de la REACH, mă iau după Keno și-l urmăresc când iese din clădire. „Keno”, strig după el, însă tipul continuă să meargă. Înjur în barbă, apoi iuțesc pasul ca să-l ajung din urmă înainte să apuce să urce în mașină.

—Care-i problema ta?

—N-am nicio problemă. Dă-te din drum.

Mă postează între el și mașină.

—Lucrezi pentru Devlin, nu-i așa?

Keno se uită în dreapta și în stânga, de parc-ar bănuia că cineva stă să ne-asculte.

—Pleacă naibii de-aici.

—Nicio șansă, omule. Știi ceva, sunt sigur — ceea ce-nseamnă că tu și cu mine am devenit prieteni apropiați. O să te călăresc până ce-o să scuipi din tine tot ce știi despre Devlin și mine.

—Ești un *pendejo*.

—Am fost făcut în fel și chip și nu mă impresionezi. Nu-ntinde coarda, omule.

Pare cam agitat.

—Mai bine urcă în mașină, să nu ne vadă careva.

—Ultima oară când mi s-a spus să fac asta, am fost coto-nogit de cinci *pendejos*.

—Urcă-te. Că dacă nu, n-o să-ți spun nimic.

Simt impulsul de a sări pe geam, dar imediat îmi iau sea ma: numai mașina Kiarei are portiera stricată. Keno iese din parcare. Alex mă așteaptă la atelierul auto. N-am niciun du biu că va trimite cavaleria grea după mine dacă nu-mi fac apariția acolo, așa că-l sun.

—Unde ești? mă-ntreabă el.

—Cu un... amic, răspund, deși nu e tocmai adevărat, i nsă nu are niciun rost ca Alex să-și facă griji pentru mine. Ne vedem mai târziu, adaug, apoi închid înainte să se-apeuce din nou să mă bată la cap.

Keno nu zice nimic până nu-și parchează mașina în fața unui bloc mic de apartamente din afara orașului.

—Vino după mine, spune conducându-mă înăuntru clădirii.

Odată intrat, își salută mama și sora în spaniolă. Mă prezintă, apoi mergem în capătul din spate al apartamentului. Camera lui mică mi se pare ciudat de familiară. Probabil c-aș fi în stare să miros de la o poștă dormitorul unui adolescent mexican. Pe pereții zugrăviți în crem sunt prinse în pioaneze fotografii de familie. Steagul mexican atârnat pe perete și stickerele verde cu alb și cu roșu de pe birou îmi dau o senzație de confort, deși sunt conștient că trebuie să rămân vigilent în preajma lui Keno. Nu sunt încă sigur la ce fel de joc e dispus să se preteze.

Keno scoate un pachet de țigări.

—Vrei o țigară?

—Nu.

Nu mi-a plăcut niciodată să fumez, cu toate c-am crescut într-un mediu de fumători. *Mi'amă* fumează, iar Alex a fumat și el până ce a început să iasă cu regina frumuseții. Dar dacă mi s-ar oferi în clipa asta un Vicodin⁵⁰ sau două, probabil că aş accepta. De duminică am stat mai mult în pat și îmi simt corpul încă înțepenit.

Keno ridică din umeri și-și aprinde țigara.

—Morrisey ți-a făcut un test de droguri astăzi, este?

Bănuiesc că intenționează să tragă de timp până s-ajungem să discutăm adevăratul motiv pentru care mă aflui aici.

—Mda.

—Crezi c-o să treci testul?

—Nu-mi fac griji.

Stau rezemat de pervazul ferestrei și mă uit la Keno cum scoate fumul pe nas, așezat pe scaunul din spatele biroului. Tipu' pare să n-abă nicio grijă pe lumea asta și pe moment chiar îl invidiez.

—Berger era cât p'aci să facă un atac de cord când te-a văzut astăzi la întrunire.

—Poți să-mi vorbești în spaniolă, dacă-ți convine.

—Mda. Ei bine, dacă vorbim în spaniolă, mama o să afle ce discutăm. E mai bine să n-aibă idee.

încuviințez din cap. E întotdeauna mai bine când părinții n-au idee. Din păcate, fusesem nevoit să-l sun pe unchiu' Julio ieri ca să-i dau raportul. îmi promisese că se va ocupa ca Luis și *mi'amă* să fie protejați, fără a fi alarmați inutil. Nu fusese prea mulțumit la aflarea veștii că mă vârașem în încurcături cu clanul Devlin, dar cum se aștepta, mai mult ca sigur, să ajung un ratat, presupun că nu fusese tocmai luat prin surprindere.

Chestia asta mă întărită să îi dovedesc că nu sunt chiar un om de nimic, deși pentru moment nu prea văd cum aș izbuti să-l conving de contrariu. A mă purta ca un ratat e singurul lucru la care m-am priceput dintotdeauna. Cu toate că mă consolează faptul că familia Westford își închipuie că orice om poate, dacă își pune-n cap, să șteargă trecutul și să o ia de la capăt.

—Deci înțeleg că ieși cu fata aia, Kiara sau așa ceva, zice Keno suflând afară fumul de țigară. E drăguță?

—Nemaipomenită, îi răspund, știind că n-are idee cine-i Kiara, din moment ce nu merge la liceul Flatiron.

Prin minte-mi trec imagini cu Kiara îmbrăcată în tricoul ala al ei inscripționat cu textul FII 黎 FRUNTE, URC UN MUNTE! Trebuie să recunosc, Kiara nu e genul de fată de care mă simt de obicei atras și sunt convins că nici pe Keno nu l-ar atrage, însă în ultima vreme mi se pare că nimeni nu-i mai sexy ca o fată care știe să sudeze firele de la mașină și să facă iursecuri de-alea cretine cu magneți. Ar trebui să nu mă mai gândesc așa de mult la ea, dar nu vreau. Nu deocamdată. Poate după

Homecoming. În plus, trebuie să o țin aproape, ca să o apăr de Rodriguez și de băieții lui Devlin.

Și apropo de Devlin...

—Haide să nu mai batem câmpii, Keno. Spune-mi ce știi.

—Știu că faci parte din clanul Devlin. A aflat toată lumea din...

—Din ce?

—Din *Renegados* în Șase Colțuri, pe scurt R6.

Își suflecă mâneca și îmi arată o stea neagră în șase colțuri cu un R mare, albastru, în mijloc.

—Ești în rahat până la gât, ese⁵¹. Devlin e nebun de legat și celor din R6 nu le convine că se bagă peste noi. R6 controla totul pe-aici, până ce Devlin a început să-și bage nasul. E un război pe cale să înceapă și Devlin recrutează tipi care știu să se bată. Deocamdată, nu are decât o mână de puști pe post de oameni-valiză care trag în piept aproape la fel de multă marfa pe cât vând. Iar el are nevoie de războinici. Și oricine poate să-și dea seama că tu, Carlos, ești un războinic, un *guerrero*.

—Mi-a spus că vrea să m-angajeze drept om-valiză.

—Să nu-l crezi. O să facă ce vrea din tine și oricând o să aibă nevoie. Dacă are de primit transporturi din Mexic, or să-i trebuiască mexicani care să se ocupe de problemă. Știe

51 Tip-tipă, cu referire în special la membrii unei bande (argou mexican)

că noi, mexicanii, n-avem încredere în *gringos*. Și dacă va avea nevoie de soldați pentru lupte de stradă, va face orice ca să te aibă cu ceva la mână.

Keno mă urmărește din priviri și-mi cântărește reacția. Adevărul e că știam deja în mare parte ce mi-a spus, cu excepția informațiilor despre banda R6. Grozav, am fost deci recrutat pentru un război al drogurilor a cărui unică miză este banul.

—De ce mi-ai povestit toate chestiile astea? îl întreb. Tu cu ce te alegi?

Keno se apleacă în față, trage din țigară și suflă tot într-o singură șuviță lungă de fum. Apoi mă măsoară din ochi cu toată seriozitatea.

—Vreau să ies.

—Să ieși?

—Si. Să ies. Să dispar unde să nu mă mai găsească ni meni. M-am săturat de *mierda*, Carlos. La naiba, poate că toată porcăria asta de la REACH m-a ajuns din urmă. De fiecare dată când Berger ne zice că suntem responsabili de viitorul nostru, îmi spun: *cucoană, habar n-ai ce spui*. Dar ce-ar fi dacă aș putea într-adevăr să am control asupra vieții mele, Carlos? Dac-aș pleca și aș lua-o de la capăt în altă parte?

—Ca să faci ce?

Izbucnește în râs.

—Orice vreau eu, omule. La naiba, poate c-aș putea să-mi

iau o slujbă, și cine știe, poate că aș termina cumva, cândva, liceul și după aia aș merge la colegiu. Și poate m-aș căsători și aș avea vreo doi copii care să nu afle niciodată că tatăl lor a fost membru al unei bande. Dintotdeauna mi-am dorit să mă fac judecător. Știi, ca să schimb sistemul și să-l fac să funcționeze, pentru ca puștii de vârsta noastră să nu mai ajungă să n-aibă de ales, așa ca mine. Am scris asta și în fișa de obiective REACH a lui Kinney. Probabil că îți zici că e un obiectiv complet aiuristic să vreau să devin judecător, după ce am fost arestat pentru posesie de droguri...

—Nu e deloc aiuristic, spun, întrerupându-l. Cred c-ar fi grozav.

—Zău? Așa crezi?

Dă din mână, îndepărtând fumul, și pentru prima oară simt în el un amestec de emoție și teamă.

—N-ai vrea să vii cu mine? Plec la sfârșitul lunii, de Halloween.

—Adică peste trei săptămâni.

Plecarea din Colorado ar însemna să-l las pe Devlin cu buzele umflate, iar pe Alex și familia Westford să revină la normal. Să nu mai aibă de-a face cu mine și cu toate tâmpeniile mele. Iar Kiara ar putea să-și vadă mai departe de viața ei, o viață în care, din start, nu avusesem ce să caut. În curând o să-și dea seama că n-am nimic de oferit. Și nu aș vrea cu niciun chip s-o văd ieșind cu alți băieți. Pentru că mi-aș ieși din

minți dacă s-ar împăca după aceea cu Michael. M-aș minți singur dacă mi-aș imagina că ceea ce este între noi ar putea fi o chestie de durată.

Dau din cap spre Keno.

—Ai dreptate. Trebuie să mă car de-aici. Dar mai întâi va trebui să mă întorc în Mexic, ca să m-asigur că familia mea e-n siguranță. Pentru că după ce-o să plec de-aici, n-o să i mai am decât pe ei pe lume.

46

Kiara

Mama n-a fost surprinsă când i-am spus că voi merge la balul de Homecoming însoțită de Carlos. Mi-a promis că o să mă ducă vineri la mall ca să îmi cumpăr o rochie. Mi-a luat ceva timp, dar într-un final am găsit o rochie neagră lungă, fără mâneci, într-un magazin vintage. Îmi scoate în evidență toate curbele. E ceva complet diferit de stilul meu uzual, comod, să port un lucru atât de strâmt și cu o despicătură laterală foarte lungă, însă când o probez văd că mă face să arăt drăguș și încrezătoare în mine. Îmi amintește de Audrey Hepburn în *Mic dejun la Tiffany*

Când mă întorc acasă cu rochia, mă furișez spre dormitorul meu și mă grăbesc să o agăț în șifonier. Nu vreau s-o vadă

Carlos înainte de bal.

Sâmbătă dimineața, toată familia, inclusiv Carlos, se scoală și merge la meciul de fotbal. Liceul Flatiron câștigă partida cu scorul de 21 la 13, așa că toată lumea e veselă și entuziasmată. După meci, Carlos zice că are de rezolvat niște treburi înainte de bal. Iar eu mă duc cu mama să cumpăr pantofi.

Mama alege niște pantofi negri fără toc și cu cataramă la terale miciuțe.

—Ce zici de ăștia? Par comozi.

Clatin din cap.

—Nu caut pantofi comozi.

Fac turul magazinului, fără să iau în calcul pantofii cu toc pe care Carlos i-ar putea considera ca fiind de pe vremea „bunicii”. Mă fixez în cele din urmă asupra unor pantofi din satin cu tocuri subțiri de nouă centimetri și o baretă cu aer retro petrecută peste gleznă. Sunt perfecți. Nu știu dacă voi fi în stare să merg cu ei, dar se potrivesc cu rochia și arată bine.

—Ce zici de ăștia? o întreb pe mama.

Cască ochii de uimire.

—Ești sigură? Dacă te ncalți cu ei, vei fi mai înaltă decât tatăl tău.

Mama n-are nicio pereche de pantofi cu tocuri de cinci centimetri, darămite de peste opt.

—îmi plac la nebunie, răspund eu.

—Atunci probează-i. în fond, e seara ta specială.

După un sfert de oră, ies din magazin cu pantofii, încântat.

tă că am găsit perechea perfect asortată rochiei mele pefei te. Pentru că vreau ca seara asta să fie și ea perfectă. Carlo-, este probabil stresat, având în vedere că l-am constrâns, în tr-un fel, să mă invite la bal. Sper însă să ne simțim bine îm preună și să dăm uitării cele petrecute în weekendul trecut Nu mă aștept să dansăm prea mult, pentru că nu e complet vindecăt, dar asta nu mă deranjează. Sunt mulțumită că vom fi împreună, fie că suntem sau nu un cuplu adevărat.

—Acum trebuie să cumpărăm un buchetel de flori pen tru butonieră, zice mama când ne urcăm în mașină.

—L-am cumpărat deja azi-dimineață.

—Bine. Am scos aparatul de fotografiat. Tata încarcă acum aparatul de filmat... totul e pregătit. Luni, o să-i trimit pozele mamei lui Carlos, ca să nu aibă impresia că a ratat momentul.

Ajungem acasă și rămân la mine în cameră, cu ușa închi să, exersând cum să merg pe tocuri. De fiecare dată când fac un pas, am sentimentul că mă prăbușesc în față. îmi ia o oră până să mă obișnuiesc cu noii mei pantofi. Tuck vine în vizită și îmi aduce o cutie plină cu cadouri care mă face să fiu și mai agitată.

—Deschide-o, zice întinzându-mi cutia.

Deschid capacul și arunc o privire înăuntru. Scot o jartie ra din dantelă neagră.

—Nu se poartă jartiere de Homecoming.

—Asta e special făcută pentru Homecoming. Uite, are prinsă de ea o mică amuletă în formă de minge de fotbal, din imitație de aur.

Arunc jartiera pe pat, apoi scot din cutie următorul obiect.

E un ruj glossy trandafiriu.

Tuck ridică din umeri.

—Personal, mă dezgustă, dar am înțeles că tipilor hetelosexuali le plac fetele cu buze lucioase. Ai și un rimei și un eyeliner. Doamna de la magazin m-a asigurat că sunt de cea mai bună calitate.

Scot fiecare articol din cutie și îi arunc o privire.

—De ce mi-ai cumpărat toate chestiile astea?

Ridică din umeri.

—Am vrut... am vrut să ai tot ce-ți trebuie. Fie că vrei sau nu să recunoști față de mine, îl placi pe Carlos. Știu că nu prea m-am purtat frumos cu el, dar poate că tu vezi în el ceva ce nouă, celorlalți, ne scapă.

Tuck e cel mai grozav prieten de pe lume.

—Ești un scump, îi spun golind cutia și dând peste un pumn de bomboane de mentă și... două prezervative. Nu pot să cred că mi-ai cumpărat prezervative.

—Ai dreptate, nu le-am cumpărat. Le-am luat de la cabi netul medical de la școală. Ți le dau pe gratis, dacă vrei unul... sau două. Deși poate c-ar trebui să-l întreb înainte dacă nu cumva-i alergic la latex. Pentru că dacă da, atu ni i

mi-e teamă că n-ai avut noroc.

Mă imaginez făcând sex cu Carlos și fața îmi ia foc.

—Nu intenționez să fac sex diseară, îi spun aruncând pa chetul pătrășos pe pat, însă Tuck îl ia de acolo.

—Păi tocmai asta-i și ideea, proasto. Dacă nu intențio nezi să faci sex și totuși se întâmplă, nu vei fi pregătită și vei sfârși rămânând însărcinată sau luând cine știe ce boală vene rică. Fă-mi o favoare și vâă prezervativele alea în poșetă sau ciorap.

îmi arunc brațele în jurul gâtului lui Tuck și îl sărut pe obraji.

—Te iubesc pentru că ești așa de grijuliu cu mine. Și-mi pare rău că Jake te-a refuzat când l-ai invitat la bal.

Tuck scoate un hohot de râs.

—încă n-ai aflat ultimele noutăți.

—Ce noutăți?

—Jake m-a sunat acum vreo oră. Nu vrea să meargă la balul de Homecoming... dar vrea să ne distrăm împreună diseară.

—Grozav. Apropo, să știi că până acum nici nu-mi dăilu sem seama că e gay.

—Ce naiba, Kiara? Cum Dumnezeu nu poți să-ți dai sea ma când un tip e gay, din moment ce prietenul tău cel mai bun e homosexual? Jake Somers e la fel de gay ca mine, nuncape îndoială. Sincer să fiu, Kiara, sunt atât de agitat, de nervos și de emoționat că nu pot decât să sper că n-am s-o

dau în bară. îmi place de Jake de mai mult timp, dar până acum am ținut totul secret.

Se duce spre birou și scoate din sertar carnetul cu Legile atracției. Rupe fiecare pagină în parte în bucățele mici.

—Ce f-f-faci?

—Rup Legile atracției. Tocmai mi-am dat seama de un lucru.

—Care?

Tuck aruncă bucățelele de hârtie la coș.

—Nu există legi ale atracției. Jake nu seamănă deloc cu imaginea bărbatului perfect pe care mi-o construiseam eu în minte. Nu îl interesează aceleași lucruri ca pe mine, urăște The Ultimates și în timpul liber se relaxează citind și analizând poezii. Și totuși nu mă pot gândi decât la el. A zis că vrea să ne distrăm împreună diseară. Ce naiba o mai fi însemnând și chestia asta cu *distratul împreună*?

—Nici eu nu-s deocamdată lămurită, îi răspund luând un pachet de prezervative și aruncându-i-l. Dar cred c-ai face bine să ai unul din astea la tine, așa, pentru orice eventualitate.

Carlos

Ti-am spus eu că va veni ȳi ziua cȳnd o sȳ mȳ suni, zice Brittany ȳn timp ce intrȳm ȳn mail.

Ieri am sunat-o Ńi am rugat-o sȳ ne ȳntȳlnim imediat dupȳ meciul de fotbal de astȳzi. Am nevoie de ea pentru cȳ e singura persoanȳ pe care o cunosc care e suficient de snoabȳ pentru a Ńti tot ce e de Ńtiut despre balul de Homecoming Ńi alte asemenea fleacuri.

—Sper sȳ nu-ncepi sȳ te lauzi cu chestia asta, ȳi spun. Ńi-aŃa mȳ mir cȳ Alex nu a insistat sȳ vinȳ cu tine. Voi doi sunteȳi de nedespȳrȳit, de parc-aȳi fi siamezi.

Stȳ cu ochii fixaȳi pe costumele de haine Ńi ȳmi alege cȳte va pe care sȳ le probez.

—Hai sȳ nu vorbim despre Alex.

—De ce? V-aȳi certat? glumesc eu, fȳrȳ sȳ mȳ gȳndesc, nici mȳcar o clipȳ, cȳ fratele meu s-ar putea certa cu iubita lui.

ClipeŃte de cȳteva ori, ca Ńi cum ar ȳncerca sȳ-Ńi alunge lacrimile.

—De fapt, ieri ne-am despȳrȳit.

—Doar nu vorbeŃti serios.

—Ba da, cât se poate de serios, și nu vreau să discut des pre asta. Du-te și probează costumele astea, înainte să mă apuc să mă smiorcăi în mijlocul magazinului. Pentru că n-ar fi o scenă prea plăcută.

Îmi îndeasă costumele în mâini și mă gonește spre cabina de probă. Mă uit peste umăr și o văd scoțând o batistă de hârtie din poșetă și ștergându-și ochii.

Ce naiba se întâmplă? Nu-i de mirare că Alex n-a vrut să stea prea mult la taclale cu mine și că de duminică încoace nu m-a mai pisat în legătură cu Devlin. Ce-o fi făcut de-a dat-o în bară cu Brittany, fata despre care a afirmat mereu că e omul care i-a schimbat viața?

Mulțumită plicului plin cu bancnote primit de la Devlin, îmi pot permite costumul în care Brittany susține că arăt ca un manechin din revista GQ. Mergem pe urmă să ridic „corsage”-ul pe care l-am comandat ieri, când am găsit o flo rareie dispusă, într-un termen atât de scurt, să creeze unul pentru Kiara. Când ne întoarcem în mașină, îmi spun că a sosit momentul să o descos pe Brittany despre presupusa despărțire. Pentru că dacă o să izbucnească acum în plâns, nimeni nu o va vedea cu rimelul și roind pe obraji.

Nu mă mai pot abține. Mor de curiozitate.

—Tu și cu fratele meu vă potriviți enervant de bine, deci care e problema?

—întreabă-l pe el.

—în clipa asta se întâmplă să fiu cu tine, nu cu el. Asta dacă nu cumva vrei să-l sun..., zic scoțând telefonul din bu zunar.

—Nu! strigă ea. Să nu-ndrăznești să-l suni. Nu vreau să-l văd acum, să-l aud sau să am de-a face în vreun fel cu el.

Of, fir-ar să fie, chestia e serioasă. Nu face pe nebuna, așa că bine-ar fi să inventez ceva, și cât mai repede.

—Du-mă la atelierul auto. O să împrumut mașina lui Alex pentru diseară.

—Poți să o iei pe-a mea, zice fără să stea pe gânduri.

La naiba. Trebuie neapărat să găsesc o scuză ca să-i explic de ce-aș avea nevoie de rabla lui Alex în loc de bemveul ei decapotabil trăsnet.

—Kiarei îi plac mașinile de epocă. O să fie dezamăgita dacă mă vede apărând într-un bemveu, când se așteaptă la un Monte Carlo. Nu prea e normală, pe bune. Și se supără foarte ușor. Nu vreau s-o fac să plângă și să se bâlbâie la balul de Homecoming.

—Ai de gând să încerci să mă mai prostești mult, ca să te las la McConnell?

—Cam așa ceva.

Ajungem la un semafor și Brittany oftează și răsuflă adânc.

—Bine, te duc. Dar să nu te aștepți să mă dau jos din

mașină.

—Dar dacă iau mașina *tui*, va avea nevoie să-l ducă cine va acasă. Poți să îl duci tu, ca eu să am timp să mă pregătesc de bal?

Mi-e scârbă când îi văd pe Alex și Brittany împreună, dai simpla idee că s-au despărțit și că sunt amândoi nefericiți nu e... *no está bien*, nu e în regulă. Știu că le dau bătăi de cap, dat în străfundul meu le invidiez relația. Atunci când sunt împreună, lumea ar putea să se prăbușească în jurul lor, și ei n-ai c-ar observa sau le-ar păsa, pentru că se au unul pe altul.

—Nu-ntinde coarda, Carlos, zice Brittany. Te las la ate lier și pe urmă plec. Dar o să-ți dau mai întâi un sfat, după care am să tac. Diseară, controlează-ți atitudinea, ține-ți egoul în frâu și tratează-o pe Kiara ca pe o prințesă. Fă-o să se simtă specială.

—Crezi că-s vanitos și că am o problemă de atitudine? o întreb.

Râde scurt.

—Nu *cred*, Carlos. *Știu*. Din păcate, e un defect comun în familia Fuentes.

—Eu aș zice mai degrabă că-i o calitate. Care ne face pe noi, frații Fuentes, absolut irezistibili.

—Mă rog, dacă așa zici tu. Deși părerea mea e că tocmai din cauza asta vă faceți praf relațiile. Dacă vrei ca partenera ta să păstreze amintiri frumoase din seara asta, nu uita ce ți-am spus și controlează-ți felul de a fi.

—Ascultă, ți-am povestit vreodată că Alex te iubește atât de mult încât și-a tatuat numele tău pe tot corpul? A mers până acolo încât l-a scris cu fierul roșu pe ceafă.

—Tatuajele sunt cu „LB”, Carlos. Inițialele de la Latino IMood.

—Nu, nu. Ai înțeles greșit. Așa ar vrea el să se creadă, dar în realitate sunt de la Iubitul lui Brittany⁵². LB, te-ai prins?

—Frumoasă încercare, Carlos. Nu e deloc adevărat, dar apreciez încercarea.

Brittany se ține de cuvânt și după ce mă lasă la atelier demarează în trombă. Cauciucurile scrâșnesc în parcare, chestie pe care sunt sigur că a învățat-o de la fratele meu. Încă o dovadă, dacă mai era nevoie, că ei doi ar trebui să rămână împreună.

Intru în atelier și îl găsesc pe Alex cu capul vârat sub capota unui Cadillac. Mă-ntreb dacă e conștient că fosta lui prietenă/ marea iubire a vieții tocmai ce-a plecat.

—Ce cauți aici? zice în timp ce-și șterge mâinile cu o câi pă. Credeam că ești pe jumătate mort.

—Pe jumătate mort nu-nseamnă nici pe departe mort de-a binelea, Alex. Adevărul e că mă simt groaznic dar mă prefac că mi-e bine și văd că-mi reușește de minune.

—Hm.

Observ că și-a legat o bandană neagră pe cap, chestie pe

care nu l-am mai văzut purtând de pe vremea când era în Latino Blood. Nu-i a bună. Arată ca un rebel și seamănă prea mult cu mine. Știu din proprie experiență că atunci câinii te străduiești să arăți ca un rebel, urmează să te și porți c.i atare.

—Am multă treabă de făcut și tu trebuie să te duci la bal, așa că, dacă nu te superi...

—De ce te-ai despărțit de Brittany?

—Asta ți-a povestit ea? spune Alex încrețindu-și sprânzenele, plin de furie și de frustrare.

Omule, da' știi că-i șucărit la culme-n clipa asta. Și ilin felul neîngrijit în care arată, deduc că n-a dormit prea bine în ultima vreme.

—Hei, nu-ți pierde firea, frățioare, îi zic. Brittany nu mi .l povestit nimic. Mi-a spus să te întreb pe tine ce s-a întâmplat

—Ne-am despărțit, asta s-a întâmplat. Ai avut dreptate, Carlos. Brit și cu mine suntem prea diferiți. Venim din lumi diferite și relația noastră n-o să meargă niciodată.

își bagă iarăși capul sub capotă și eu îl înșfac și-l trag afai .l

—*Usted es stupido.*

—Tocmai tu te-ai găsit să mă faci prost? Nu eu sunt l el care am fost înregimentat, *fără să vreau*, într-o bandă, duinl nica trecută, zice clătinând din cap. Ești ultimul în măsură l mă judeci.

—Uite care-i treaba, Alex. Hai să ne-nțelegem. Tu îmi spui de ce ai rupt-o cu regina frumuseții și eu îți spun tot ce-am

aflat despre Devlin.

Oftează și gestul îl face să se mai calmeze. Știu că, mai presus de orice, își dorește să mă protejeze pe mine și familia. E conștient că săptămâna viitoare Devlin are de gând să mă pună la treabă. Și nu poate să nu se implice, să nu încerce să m-ajute să ies din încurcătura în care am intrat.

—Peste două săptămâni, părinții ei or să vină aici, în vizita la Shelley, zice Alex. Și Brittany vrea să le spună că de când mi intrat la colegiu noi doi suntem într-o relație serioasă, pe

iare am ținut-o secretă de ei. Numai că părinții lui Brit știu cum s-a terminat povestea dintre noi când eram la Chicago. ('and eu m-am purtat ca un cretin și pe urmă am părăsit-o. Uită-te la mine, Carlos, spune acoperindu-și ochii cu palmele și gemând. Am rămas același tip cu care ei n-au vrut s-o lase să iasă pe vremea când locuiam în Illinois. Mă cred o scursură a societății, și probabil că nici nu se înșală. Și Brittany vrea să mă duc cu ea la cina aia stupidă, cu părinții, de parcă ei ar fi dispuși să accepte ca fiica pe care au crescut-o ca pe o prințesă să sfârșească alături de un tip pe care-l vor considera întotdeauna un mexican sărac și jegos din mahalale.

Nu-mi vine să cred. Propriul meu frate, care s-a împotrivit cu atâta curaj bandei în care era și care nu s-a temut să încaseze un glonț pentru asta, face acum pe el de frică la ideea de a-și susține cauza și a-și apăra iubirea în fața părinților lui Brittany.

—Ți-e frică, îi spun.

—Nu. Doar că m-am săturat de toate porcăriile astea.

Porcărie e faptul că lui Alex îi e frică. Se teme ca Brittany a nu se lase influențată de părinți, să cadă, o dată pentru totdeauna, de acord cu ei și să îi dea papucii. Alex nu poate suporta ideea de a fi respins de ea, așa că a îndepărtat-o și i-a luat-o înainte, rupând relația. Știu asta pentru că e povestea propriei mele vieți.

—Brittany nu vrea să renunțe la tine, îi spun aruncând o privire spre Monte Carlo-ul de epocă al lui Alex, aflat într-un colț al atelierului. Tu de ce vrei? Pentru că ești un laș, de-aia. Ce Dumnezeu, Alex, ai mai multă încredere în *novia* ta. Pentru că dacă n-o să ai, riști să o pierzi definitiv.

—Părinții ei n-or să mă creadă în veci suficient de bun pentru ea. Și-or să mă facă să mă simt întotdeauna ca un *pen dejo* din clasa de jos care a profitat de fiica lor.

Norocul meu că părinții Kiarei sunt exact opusul. Se bucură când copiii lor sunt fericiți, fără să se gândească la ei în șiși. Sigur, încearcă să ne influențeze, dar nu judecă pe nimeni. La început am fost convins că joacă teatru, că nimeni nu ar fi dispus să mă accepte, mai ales atunci când eu îl resping. Dai acum chiar m-am convins că familia Westford îi ia pe oameni așa cum sunt ei, cu bune și cu rele.

—Dacă-ți închipui că nu ești decât un *pendejo* din clasa de

jos, atunci asta și ești. Problema ta e că Brittany nu găn dește în termeni de diferențe între clasele sociale și nici n-o interesează contul tău bancar, atâta timp cât e cu tine. E dr neînțeleș pentru mine, dar adevărul e că te iubește și părerea părinților nu contează pentru ea. Poate că *ar trebui* să vă des părțiți, pentru că Brittany chiar merită un tip dispus să apen relația lor cu orice preț.

—Mai du-te dracu', zice Alex. Habar n-ai ce vorbești. De când n-ai mai avut tu o relație?

—Am acum una.

—O pretinsă relație. Până și Kiara a recunoscut asta.

—Mda, oricum e mai bine decât nimic, adică ce ai tu acum, spun apropiindu-mă de Monte Carlo. Ca să știi, venisem ca să-ți iau mașina cu împrumut în seara asta. Nu pentru mine, ci de dragul Kiarei. Știu că tu o consideri o persoană drăguță și n-am cum să-i cer ei mașina ca să o scot la o întâlnire oficială.

—Aveam oricum de gând să ajung acasă la familia West ford înainte de bal. M-au invitat la ei.

—Cu atât mai bine, spun eu.

—OK. Dar să-mi aduci mașina înapoi după ce se termi nă balul, pentru că mâine vreau să lucrez la ea.

Așez costumul de haine și „corsage”-ul pe bancheta din spate și Alex zice:

—Credeam că nu îți place să ne vezi pe Brittany și pe mine împreună.

—Îmi place să-ți fac zile fripte, asta-i tot. Nu pentru asta sunt făcuți frații mai mici? răspund eu ridicând din umeri. N-o fi ea *chica mexicana*, dar mai bine de atât n-ai cum s-o nimerești. Dacă aș fi în locul tău, aș bate palma și m-aș însura cu ea.

—Cum să-mi permit? Dintr-o diplomă, și aia luată doar pe jumătate, și cu o mașină de epocă?

Ridic iarăși din umeri.

—Dacă asta-i tot ce-i poți oferi, sunt sigur c-o să fie de acord. Ce Dumnezeu, e cu mult mai mult decât am eu de oferit, și mai mult decât au avut părinții noștri atunci când s-au căsătorit. Ca să nu mai spun că mama mai era și însărcinată cu fundu' tău urât.

—Apropo de urât, te-ai uitat în ultima vreme în oglindă?

—Mda. Și ciudat e că, și cu buza ruptă și ochiul vânăt, tot sunt mai frumos ca tine.

—Da, vezi să nu. Ia stai nițel, că tocmai mi-am amintii. Nu mi-ai povestit ce ai aflat despre Devlin.

— Ce naiba, nu-i momentu' potrivit acum, zic eu por nind motorul și turându-l. O să-ți povestesc mâine. Poate...

Ajungem acasă la familia Westford și îl găsim pe Brandon la mine în cameră, așezat pe pat cu brațele încrucișate. Puștiul încearcă să-și compună o expresie feroce care-ar putea intîmida pe cineva peste vreo zece ani sau cam așa ceva.

—Ce faci aici, *cachorro*?

—Sunt supărat pe tine.

Măi să fie, astăzi sunt atacat din toate părțile.

—Ia un număr de ordine și așază-te la coadă, picuile.

Pufăie ca o mașină cu toba de eșapament stricată.

— Mi-ai spus că suntem complici în rele. Că dacă o să fac ceva rău, n-o să mă părăști. Și dacă tu o să faci ceva rău, eu n-am să te spun.

— Și?

— Și ești un turnător. Acum tati nu mai vrea să mă lase să mă joc la calculator decât dacă e și el de față, de parc-aș fi copil mic. E numai vina ta.

—Îmi pare rău. Viața nu e întotdeauna dreaptă.

—De ce?

Dacă viața ar fi dreaptă, tata n-ar fi murit când eu n-aveam decât patru ani. Dacă viața ar fi dreaptă, n-ar trebui să-mi fac griji în legătură cu Devlin. Dacă viața ar fi dreaptă, aș avea cu adevărat o șansă cu Kiara. Viața e în mare parte un rahat.

—Nu știu de ce. Dar dacă o să-ți dai tu seama, *cachorro*, te rog să-mi spui și mie.

M-aștept din partea lui la o criză de istericale, dar mă înșel. Brandon sare jos de pe pat și se îndreaptă spre ușă.

—Să știi că tot sunt supărat pe tine.

—O să-ți treacă. Acum, șterge-o de-aici. Trebuie să fac un duș și să mă pregătesc. Și sunt deja în întârziere.

—Mi-ar trece mai ușor și te-aș lăsa în pace dacă mi-ai aduce niște bomboane din dulapul de deasupra frigiderului.

Acolo e ascunzătoarea mamei, zice făcându-mi semn să mă aplec ca să-mi spună secretul. E locul în care ține ea gustările *nesănătoase*, îmi șoptește la ureche. Știi despre ce vorbesc, alea cu adevărat *bune*.

Se entuziasmează tot mai tare pe măsură ce-mi oferă explicații.

La naiba, peste mai puțin de o oră trebuie să o iau pe Kiara la bal, dar nici nu vreau să-l las pe puști cu ochii în soare.

—OK, Racer. Ești gata să pleci într-o misiune secretă în căutarea comorii?

Brandon își freacă mâinile, în mod vizibil încântat de sine pentru c-a reușit să mă manipuleze. Trebuie să recunosc, puștiul are putere de convingere.

—Urmează-mă.

Scot capul încetitor pe ușă, apoi îi fac semn să iasă. Îmi înăbuș râsul când îl văd înaintând în vârful picioarelor spre mine. Uneori se poartă ca un puști de șase ani, dar alteori pare să aibă mai multă minte decât unii adulți pe care îi cunosc.

Ne oprim când ajungem la baza scărilor și nu scoatem o vorbă. Nu apucăm s-ajungem la bucătărie, că zăresc pe cine va ieșind din biroul lui Westford. E Kiara, îmbrăcată într-o rochie neagră lungă care se mulează perfect, de la piept până la șolduri, pe curbele ei apetisante. Nu numai că și-a lăsat părul să cadă peste piept, dar și-a aranjat cu grijă vârfulurile, care se încolăcesc acum în bucle superbe. Unul din picioarele lungi și subțiri îi iese din deschizătura laterală a

rochiei, incredibil de sexy.

Încremenesc.

Rămân mut de uimire.

O măsură din ochi, savurând imaginea. Știu că momentul ăsta o să-mi rămână întipărit în minte pentru totdeauna. Când îmi cobor privirea spre pantofii sexy decupați în față și cu tocuri mai înalte decât aș fi crezut vreodată că e-n stare să poarte, simt cum inima mea o ia razna în piept. Mă forțez să nu clipesc, de teamă că ceea ce văd nu e decât în imaginația mea și c-ar putea să dispară.

—C-c-ce p-p-păreră ai, c-c-cum arăt?

Brandon scoate un „Șșt” și-și pune degetul peste gură.

—Suntem într-o misiune secretă, șoptește el cu voce tare, nebăgând de seamă că sora lui s-a transformat într-o zeiță. Să nu ne spui lu' mami și lu' tati.

—Promit, șușotește Kiara. Și ce anume căutați în misiunea asta secretă?

—Bomboane. Dintr-alea *nesănătoase*. Hai cu noi!

Mă uit la Kiara și tânjesc să fiu singur cu ea. E tot ce îmi doresc în clipa asta.

—Brandon, ia-o tu înainte și vezi unde e tatăl tău, ca să-i ne-asigurăm c-avem cale liberă, îi spun.

E musai să rămân măcar câteva momente singur cu sora lui.

—OK, zice el strecurându-se afară din hol. Mă-nton imediat.

Am mai puțin de un minut la dispoziție. îmi vâr mâinile în buzunare, ca să le ascund tremuraturul și agitația. Kiara mă răsplătește cu o jumătate de zâmbet, după care se uită în podea.

îmi ridic privirea în tavan, în căutarea unui sfat sau măcar a unui semn din partea tatei. îmi furișez din nou ochii spre ea. Dumnezeuule, acum se uită drept la mine, așteptând să zică ceva. Dar înainte ca să-mi vină în minte o frază inteligentă sau o remarcă amuzantă, Brandon se întoarce.

—E la el în birou. Hai să ne grăbim, ca să nu ne prindă.

Simt că mă sufoc. Trebuie să scap cât mai iute de Brandon. Intrăm cu toții în bucătărie. întind mâna și deschid dulăpiorul de deasupra frigiderului. Și dau, așa cum m-așteptam, peste un coș mare cu marfă de contrabandă.

Brandon mă trage de poalele tricoului.

—Hai odată, arată-mi ce-ai găsit.

Pun coșul pe masă. Brandon se urcă pe un scaun și examinează prada.

—Poftim, zice îndesându-mi în mână un baton de ciocolată. E cu alune. Nu-mi plac alunele.

într-un final, alege o ciocolată cu lapte și două batoane de lemn dulce. Satisfăcut de comoara pe care a pus mâna, coboară de pe scaun.

Așez înapoi coșul în ascunzătoarea de care știe toată lumea. Când mă întorc, îl văd pe Brandon rupând deja o bucată de

ciocolată și vârand-o în gură.

—Kiara, de ce arăți acum ca o fată? întrebă el cu gura plină.

—Pentru că merg la bal cu Carlos.

—O să-l săruți franțuzește?

Kiara îi aruncă o privire dojenitoare.

—Brandon! Nu e frumos ce spui. De unde ai auzit expresia asta?

—De la elevii de clasa a patra, în autobuzul școlii.

—Și ce au spus elevii de clasa a patra că înseamnă?

Se uită la ea exasperat.

—Ei, știi tu...

—Nu, spune-mi tu, zice Kiara. Pentru că poate că nu știi.

Din experiență proprie pot să confirm că știe, dar n-am de gând să îi divulg secretul.

—E atunci când lingi limba celuiilalt, șoptește Brandon. Fiar să fie, puștiul ăsta știe mai multe decât știam eu la vârsta lui. Mai întâi s-a dovedit a fi un traficant virtual de droguri, și acum iată-l cum trăncăne despre sărutul franțuzesc. Kiara îmi aruncă o privire, dar eu îmi ridic brațele în aer. Cu toate că în clipa asta mor de poftă să o sărut franțuzește, pot să mai aștept.

—Nu e copilul meu, spun pe un ton defensiv.

—Poți să iei o groază de microbi în felul ăsta, zice Brandon mestecând de zor și meditând la consecințele sărutului franțuzesc.

—Absolut, aprobă Kiara. Nu-i așa, Carlos?

—Sigur. Microbi. O groază de microbi.

Nu le împărtășesc părerea mea, că microbii unor fete chiar merită riscul.

—Eu nu o să sărut pe nimeni franțuzește, declară Brandon.

—Nimeni n-o să vrea să te sărute pe tine franțuzește, *ca chorro*, dacă n-o să te ștergi la gură după ce mănânci ciocola tă. Ești dezgustător.

Kiara se întinde, ia un șervețel și-l șterge pe Brandon la gură, iar el se uită curios în sus spre ea.

—Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. O să-l săruți pe Carlos franțuzește?

48

Kiara

Brandon, termină cu întrebările astea, sau o să te spun mamei c-ai °terpelit ciocolată din dulapul ei fără să-i ceri voie, spun aplecându-mă °i dându-i o sărutare pe obra zul acum curat. Da' eu tot te iubesc.

—Reao, zice Brandon, dar știi că nu e supărat, pentru că iese țopăind din bucătărie.

Suntem, în fine, singuri. Carlos se furișează prin spatele meu și-mi dă încetișor părul la o parte, dezgolindu-mi ceafa.

—*Eres hermosa*, îmi șoptește la ureche și simt cum mă înmoi toată la auzul cuvintelor rostite în spaniolă.

Mă răsucesc cu fața spre el.

—Mersi. Chiar simțeam nevoia unui compliment.

—Ar trebui să mă duc să fac un duș și să mă-mbrac, da' nu-mi vine să plec, vreau să stau și să te tot privesc.

Îl îmbrâncesc ușor, cu toate că sunt amețită de mărturi sirea lui cum că nu-și poate lua ochii de la mine.

—Du-te. Nu vreau să ratez primul meu bal.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, stau tot în picioare, pe tocuri, de teamă să nu m-așez și să-mi mototolesc rochia. Mama a insistat să-mi facă unghiile cu oă roz, așa că mă stăpânesc să nu le rod, dar de foit nu reușesc să mă abțin. Suntem în curtea din spatele casei, unde mama și cu tata fac poză după poză cu mine stând în fața casei, lângă un ghiveci cu flori, lângă mașina mea, cu Brandon, lângă gard și...

Carlos deschide ușa glisantă și iese pe verandă. Un cos tum negru și o cămașă albă cu nasturi de sus până jos au înlo cuit eternul tricou și blugii sfâșiați în genunchi. Doar la vederea lui, gătit așa frumos *pentru mine*, inima începe să îmi bată mai iute în piept și limba se îngroașă și se îngreunează Mai ales când observ că ține în mână un „corsage”.

—O, ce bine arăți, zice mama. Drăguț din partea ta că o duci pe Kiara la balul de Homecoming. Dintotdeauna și-a dorit să meargă.

—Nicio problemă, zice Carlos.

Nu-i întrerup și nu-i spun mamei că m-a invitat la bal pentru că făcuserăm un târg. Sunt aproape sigură că dacă n-ar fi existat acea înțelegere, nu ne-am fi aflat acum aici, îmbrăcați în hainele noastre cele mai bune.

—Poftim, spune Carlos întinzându-mi buchețelul de fio ricele violet cu alb și cu galben în mijloc.

—Prinde-i buchetul de mână, Carlos, zice mama încân tată, ducând la ochi aparatul de fotografiat.

Tata îi face semn să lase aparatul jos.

—Colleen, hai să mergem înăuntru. Cred c-ar fi bine să-i lăsăm singuri câteva clipe.

După ce părinții mei ne acordă intimitate, Carlos îmi prinde buchetul de încheietura mâinii.

— Știu că nu se potrivesc cu rochia, zice el timid. Și sunt trandafiri, așa cum sigur te-ai fi așteptat. Sunt asteri⁵³ mexicani. De fiecare dată când o să te uiți la ei în seara asta, vreau să te gândești la mine.

—Sunt p-p-perfecți, spun ducând floricelele violet cu alb la nas și trăgând în piept parfumul lor dulceag.

Pe masa de pe verandă este buchețelul pentru butonieră pe care i-l cumpărasem. Un model simplu: un trandafir alb, cu frunze verzi.

—Ar t-t-trebuie să ți-l p-p-prind la b-b-butonieră.

Face un pas spre mine. Mâinile îmi tremură când iau acul de siguranță și încerc să-l înfig.

—Lasă-mă pe mine, zice el privindu-mă cum mă străduiesc să împing acul prin banda verde pusă de florar în partea de jos a butonierei.

Degetele ni se ating și-abia dacă mai respir.

Mai suferim preț de câteva poze cu părinții, timp în care norii încep să se adune pe cer.

—Au anunțat că o să plouă, zice mama, apoi îmi ordonă să-mi iau fulgarinul gri-marونی care nu se potrivește cu rochia, dar mă va apăra de ploaie.

Carlos pare încântat că are prilejul de a conduce mașina lui Alex. A știut că-mi va face plăcere să merg într-o mașină exact ca a mea.

În zece minute ajungem în parcare școlii, care e arhiplină. Dar n-apucăm să intrăm pentru că, din senin, apar Nick Glass și doi alți tipi solizi care se postează în calea noastră. E evident că n-au venit aici ca să danseze... ci ca să facă scandal.

Îl prind pe Carlos de braț, speriată că ar putea să se ia din nou la bătaie.

—E-n regulă, mă asigură el cu blândețe. Ai încredere în mine, *chica*.

—Ăsta-i teritoriul meu, zice Nick pășind în față. Și n-am de gând să îl împart cu nimeni.

—Păi nici nu vreau să îl revendic, îi răspunde Carlos.

—Care-i treaba? spune Ram apropiindu-se de noi în

preună cu o fată pe care nu o recunosc.

Ram și cu Carlos s-au împrietenit la școală și e plăcut să știu că cineva e dispus să-și pună pielea la bătaie pentru Carlos, chiar și de balul de Homecoming.

—Totul e-n regulă între noi, Nick, nu-i așa? întreabă Carlos.

Nick se uită de la Carlos la Ram și înapoi la Carlos. Amicii lui nu sunt elevi la Flatiron. Și par să nu se dea în lături de la o încăierare, însă într-un final Nick face un pas în spate și no lasă să trecem.

Carlos mă ia de mână și mă împinge, fără să se teamă, printre ei.

—Dacă ai nevoie de mine, Carlos, să știi că sunt aici, zice Ram în clipa când ajungem la ușa de intrare în școală.

—Și reciprocă, răspunde Carlos, după care mă strânge de mână. Dacă vrei să mergi în altă parte, Kiara, nu am nimic împotriva.

Clatin din cap.

—Am făcut o înțelegere și trebuie să o respecti. Vreau să îmi facă o poză fotograficul oficial ca să o prind pe panoul do deasupra biroului meu, în chip de amintire. Dar mai înt.u vreau să-mi promiți că nu o să te bați.

—OK, *chica*. Dar dacă după poză vei vrea să mergi în alu parte, nu trebuie decât să-mi spui.

—Unde să mergem? îl întreb.

Se uită în jur la serpentinele de hârtie, la postere și la ele vii care strigă și dansează pe muzica dată tare. Mă trage mai aproape.

—Undeva într-un loc mai liniștit. Pentru că-n seara asta n-am chef să te împart cu nimeni.

Adevărul e că nici eu n-am chef să-l împart cu nimeni.

Fotograful ne pune să pozăm înainte de a intra în sala de sport. Dar mai întâi ne aranjează, învârtindu-ne ca pe niște manechine dintr-un magazin universal.

—Vrei să bei ceva? mă întreabă Carlos cu brațul petrecut pe după talia mea și trăgându-mă spre el ca să-l aud peste vacarmul din încăpere.

Clatin din cap și mă uit prin sală. Majoritatea fetelor sunt îmbrăcate în rochii foarte scurte cu volane care se ridică în clipa când se răsucesc în timpul dansului. Par deplasată în rochia mea vintage, lungă, neagră și mulată.

—Dar de mâncat vrei să mănânci ceva? întreabă el. Văd că au pizza.

—Mai târziu.

Mă uit la ceilalți elevi cum dansează. Cei mai mulți sunt strânși ciorchine și sar în sus și-n jos pe ritmurile muzicii date la maximum. Nici urmă de Madison. Și nici de Lacey. Când îmi dau seama că nu voi fi ținta unor remarci grosolane, las garda jos.

Carlos mă ia de mână și mă conduce spre capătul înde

părtat al sălii.

—Hai să dansăm.

—Nu ești pe deplin refăcut. Hai să așteptăm până pun o muzică mai lentă. Nu vreau să te rănești.

Carlos nu mă ascultă și începe să danseze. Nu pare să mai aibă dureri. De fapt, se mișcă de parcă toată viața n-ar fi făcut altceva decât să danseze. Muzica bubuitoare are un ritm trepidant. Majoritatea băieților pe care îi cunosc nu știu să se miște în ritm. Dar nu și Carlos. E de-a dreptul uimitor. îmi vine să mă dau la o parte și să-l urmăresc cum își unduiește corpul.

—Arată-mi cum știi să te miști, zice el la un moment dat cu o sclipire răutăcioasă în ochi și ridicându-și sprâncenele. Hai, *chica*, să te văd de ce ești în stare.

49

Carlos

Kiara ție să danseze ca o profesionistă. La naiba, imediat ce o provoc, începe să se miște de parc-ar fi în elementul ei. Dansăm împreună și dintr-odată plutim la unison. Ne stabilim propriul ritm și continuăm să dansăm fără oprire. Kiara mă face să uit cu totul de Devlin, ca și de drama prin care trec

acum Brittany și Alex.

Chiar în mijlocul unui dans rapid, DJ-ul schimbă melo dia. Un cântec dureros de lent, despre o iubire neîmpărtășită, răsună acum în sala de sport. Kiara se uită la mine, nesigură cum avem să atacăm noul dans.

Îi iau mâinile și i le înfășor pe după gâtul meu. La naiba, ce frumos miroase... a zmeură proaspătă, un parfum de care nu mă sătura niciodată. O trag spre mine și o lipesc de corpul meu și tot ce vreau e s-o răpesc de aici și să n-o mai aduc nicicând înapoi. Încerc să mă prefac că Devlin nici nu există și că la sfârșitul lunii nu o voi părăsi de tot. Vreau să savurez clipa, pentru că viitorul îmi apare azi ca o încurcătură mare și urâtă.

—La ce te gândești? mă întrebă ea.

—Să plec de-aici, îi spun eu adevărul.

Habar nu are că mă gândesc de fapt să plec din Colorado, dar e mai bine așa. Dacă ar afla ce plănuiesc, probabil că i-ar suna pe Alex și pe părinții ei, ca să organizeze o intervenție⁵⁴. Și dacă tot ar face-o, l-ar invita, mai mult ca sigur, și pe Tuck.

Stă cu brațele în continuare pe după gâtul meu și se uită în sus la mine. Mă aplec și o sărut ușor pe buzele moi și lucioase, fără să-mi pese că profii se holbează la noi. Toți elevii au fost avertizați că ar putea fi dați afară de la bal pentru mani

54 întâlnire organizată de rudele, prietenii, colegii cuiva aflat în dili cultate, fără știința acestuia, în cadrul căreia se încearcă discutarea problemelor respectivului și oferirea de sfaturi

festări de afecțiune în public.

—N-n-n-avem v-v-voie să ne s-s-sărutăm, zice Kiara retrăgându-se.

—Atunci hai să mergem în altă parte, spun strecurându-mi mâna în jos pe spatele ei și lăsând-o să zăbovească pe curba de deasupra fundului.

—Hei, Carlos, strigă Ram în timp ce se apropie cu parte nera lui, după ce terminaserăm de dansat și de mâncat și eram gata s-o ștergem. Noi ne cărăm de-aici, mergem la casa părinților mei, pe malul lacului. Vreți să veniți cu noi? Mă uit la prietena mea. încuviințează din cap.

—Ești sigură? o întreb.

—Da.

Afară plouă, așa c-o luăm la fugă spre mașină. Scot Monte Carlo-ul din parcare și mă iau după Ram și alte câteva mașini. După o jumătate de oră, ieșim de pe șoseaua principală și ne îndreptăm pe o alee lungă spre o casă mică de pe malul unui lac privat.

—Ești sigură că o să te simți bine aici? o întreb pe Kiara; n-a prea vorbit de când am plecat de la bal.

—Îhî. N-n-nu vreau să se t-t-termine seara.

Nici eu. Pentru că după seara asta, voi fi din nou forțat să dau ochii cu realitatea. Intrăm în casă în urma altor trei cu pluri, alergând spre ușă, pentru că a început să toarne cu gă leata. Casa nu e mare, dar are ferestre uriașe, cu vedere spre

lac. Sunt convins că dacă n-ar fi fost întuneric, am fi putut vedea lacul. Dar așa, tot ce putem zări sunt rafalele de ploaie care lovesc în geamuri.

Ram are frigiderul plin ochi cu cutii de bere.

—Serviți-vă, zice aruncându-ne câte una la fiecare. Și dacă nu sunt de ajuns, mai avem în garaj.

Kiara își ține în mână cutia de bere primită de la Ram. E încă nedesfăcută.

—Ai de gând să bei? mă-ntreabă.

—Nu știu. Poate.

întinde mâna spre mine.

—Atunci te rog să-mi dai cheile de la mașină. Nu vreau să conduc după ce bei, îmi spune încet, ca să nu o audă celelalte cupluri.

—Apropo, strigă Ram, cei care beau vor trebui să rămână aici peste noapte. Regulile casei.

Mă uit în jur. Se pare că celelalte cupluri sunt hotărâte să rămână aici.

—Așteaptă-mă, îi spun Kiarei, apoi alerg afară spre mașină și scot celularul pe care l-am vârat în torpedou.

După cinci minute mă întorc în casă. În ciuda timidității uitoproclamate, Kiara se descurcă bine. Ram o îmboldește să discute despre avantajele motoarelor diesel și ascultând-o îmi vine să exclam „Asta-i iubita mea”. Numai că nu-i de fapt iubita mea. Sau cel puțin nu va fi prea curând. Deși în noaptea asta este.

O trag pe Kiara deoparte.

—O să dormim aici, îi spun. I-am sunat pe părinții tăi. Și-au zis că e în regulă.

—Cum de i-ai convins?

—Le-am spus că am băut. Și se pare că au preferat să dormim aici decât să conducem beți.

—Dar eu n-aveam de gând să beau deloc.

îi arunc un rânjel obraznic.

—Dacă nu află, n-au cum să facă gură.

În timp ce restul cuplurilor își caută locșoare cât mai înti me în care să-și petreacă noaptea, eu înșfac niște pături din cele scoase de Ram din dulap și o conduc pe Kiara afară.

—Unde mergem? mă întrebă ea.

—Am văzut un ponton pe malul lacului. Știu că e frig și plouă... da' e acoperit și nu o să ne deranjeze nimeni.

îmi scot jacheta de la costum și i-o dau.

—Poftim. Pune-o pe tine.

își strecoară brațele pe mâneci și-și strânge haina pe lângă corp. îmi place să o văd îmbrăcată așa, în haina asta, e ca și cum Kiara ar fi a mea și a nimănuui altcuiva.

—Așteaptă! zice prinzându-mă de încheietura mâinii. Dă-mi cheile de la mașină.

O, Doamne. Asta e. Acum are să-mi spună că nu-i a mea, de fapt — și că-l iubește încă pe Michael și vrea să plecăm. Sau că nu voise altceva decât s-o însoțesc la bal și-atât, și că eu

înțeleseam greșit. Nu am băut decât o bere și sunt dure ros de treaz, da' tot nu-mi vine s-o conduc înapoi acasă. Aș vrea ca noaptea asta să dureze cât mai mult.

—Trebuie să-mi iau geanta, îmi explică. Am uitat-o în mașină.

Oh. Geanta. Rămân în ploaie și mă uit lung după fata care mă face să-mi doresc s-o iau în brațe și să nu-i mai dau drumul niciodată, de parc-ar fi colacul meu de salvare. Emoția care mă cuprinde mă sperie de moarte. În drum spre ponton, ne oprim la mașină. Își ia geanta și-o strânge în brațe în timp ce continuăm să mergem prin iarbă.

—Mi se afundă tocurile în pământ, zice.

Îi dau păturile și o ridic în brațe.

—Să nu mă scapi, spune încercând să-și așeze păturile în poală și să mă țină în același timp strâns pe după gât.

—Ai încredere în mine.

E pentru a doua oară în seara asta când îi cer să aibă încredere în mine. Cu toate că n-ar trebui să mă asculte, pentru că după noaptea asta înțelegerea noastră cade. Dar deocamdată nu vreau să mă gândesc la ziua de mâine. Noaptea asta ar trebui să îmi ajungă cât pentru o viață. În noaptea asta... în noaptea asta poate să aibă încredere în mine și eu în ea.

O așez jos, pe pontonul acoperit. E întuneric și nori negri ascund luna. Pătura de deasupra s-a udat și mă bucur că am adus cu mine mai multe. Le iau din mâna ei și întind păturile uscate pe pontonul din lemn, aranjând un loc bine adăpostit în

care să dormim.

Deși nu sunt prea sigur că dormitul o să fie singurul lucru pe care o să-l facem împreună în noaptea asta.

—Kiara? spun.

—D-d-da? zice și sunetul vocii ei răsună în întuneric.

—Vino încoace și întinde-te lângă mine.

50

Kiara

Inima mi se zbate în piept și sunt copleșită de un val de emoție la auzul vorbelor lui.

—E întuneric. Nu v-v-văd n-n-nimic.

—Ia-te după vocea mea. N-o să te las să cazi.

Orbecăi cu mâinile întinse în față, tremurând fie de tulburare, fie din cauza ploii reci. Nu știu care din ele mă face să mă înfior mai tare. Când mâinile ni se întâlnesc în beznă, Carlos mă conduce spre locul unde a așezat păturile. Pun poșeta cu prezervativul în ea lângă pătură, apoi îmi ridic cu stângăcie poalele rochiei și mă așez în fața lui.

Își înfășoară brațele puternice, musculoase, în jurul meu.

—Tremuri, zice trăgându-mă spre pieptul lui.

—N-n-nu mă p-p-ot abține.

—Ți-e frig? Pentru că pot să aduc mai multe pături dacă...

—Nu, nu pleca. R-r-rămâi cu m-m-mine.

Mă răsucesc în așa fel încât să-l țin cu brațele pe după mijloc. Mă scald în căldura corpului său.

—S-s-sunt t-t-tulburată, asta-i tot.

Mă mângâie pe părul ud de ploaie.

—Și eu.

—Carlos?

—Da?

Nu pot să-l văd, așa că ridic mâna și îi ating bărbia proas păt rasă.

—Povestește-mi ceva ce-ți amintești din copilărie. C-c-ceva f-f-frumos.

Ii ia mult timp ca să răspundă. Chiar nu-și mai amintește nimic plăcut din vremea când locuia în Chicago?

—Alex și cu mine făceam mereu prostii după școală, când mama era la muncă. Alex ar fi trebuit să se ocupe de toate treburile gospodărești, dar ultimul lucru pe care și-l dorește un băiat de treisprezece ani e să muncească de cum ajunge acasă. Făceam întreceri între noi — Olimpiada Fuentes — și născoceam tot felul de jocuri caraghioase.

—Ca de pildă?

—Alex a venit cu ideea asta prostescă să tăiem partea de sus a ciorapilor mamei și să băgăm pe craci mingi de tenis. Le zicea Discurile din Ciorap. Le învărteam ca pe morile de vânt și pe urmă le aruncam cât de tare puteam. Uneori

câștiga cel care arunca discul cât mai departe, altelei cel care îl arunca mai sus, chicotește Carlos. Eram așa de tâmpiți încât după aia vâram ciorapii înapoi în sertarul mamei și ne închipuiam că n-o să-și dea seama cine i-a tăiat.

—Mama voastră era severă cu voi?

—Hai să zicem că fundu' mă doare și acum, după atâta timp.

—Au!

—Mda. Pe vremea aia, Alex și cu mine petreceam mult timp împreună. Îmi amintesc că o dată, când ne jucam de-a pirații, m-am dus în camera mamei, i-am luat caseta cu bijuterii și am îngropat-o în pădurea de lângă casă. Majoritatea bijuteriilor erau niște imitații ieftine sau broșe dintr-alea oribile pe care ți le dau gratis la serviciu ca să le porți prinse de rever. M-am întors acasă și am desenat o hartă, am marcat cu un X mare și roșu locul unde ascunsesem comoara și i-am spus lui Alex să se ducă s-o caute.

—Și a găsit-o?

—Nu, zice Carlos râzând scurt. Și nici eu.

—Și mama voastră s-a supărat pe voi?

—Supărat e prea puțin spus, *chica*. În fiecare zi, de cum veneam de la școală, mă duceam în pădure și săpam după caseta cu bijuterii, da' n-am reușit s-o găsesc. Lucrul cel mai rău e că-n cutie își ținea și verigheta... nu o purta

niciodată pentru că după moartea tatei nu voia să riște să o piardă...

—Dumnezeule! Ce oribil!

—Mda. N-a fost deloc plăcut. Dar într-o bună zi o să gădesc eu caseta aia, asta dacă n-o să mi-o ia altcineva înainte. OK, acum e rândul tău. Tu ce-ai făcut ca să-i scoți din sărite pe Atotputernicul Profesor și pe Regina Mamă a Ceaiurilor Organice?

—Odată, i-am ascuns cheile de la mașină lui tata, ca să nu se ducă la serviciu, spun eu.

—Nu-i cine știe ce. Altceva mai rău n-ai făcut?

—Mă dădeam bolnavă ca să chiulesc de la școală.

—A, la sportu' ăsta eram campion. N-ai făcut niciodată ceva cu adevărat rău? Sau ai fost toată viața un model de bună purtare?

—Când mă supăram pe ai mei, le turnam sos de Tabasco în pasta de dinți.

—Ai mei nu m-au bătut niciodată, ei nu consideră asta o metodă bună de educație. Am obținut însă multe timpouturi în perioada mea rebelă, pe la vreo doisprezece ani. Râde.

—La mine, starea rebelă s-a permanentizat.

Degetele lui îmi mângâie ușor genunchii și urcă apoi încetiușor. Ating jartiera și panglica ei.

—Ce-i asta?

—O jartieră. Pe care s-o păstrezi ca amintire. E un f-f-fel de trofeu când mergi s-s-suficient de departe din punct de vedere sexual cu o fată. O prostie, pe bune. Și o c-c-chestie umiltoare, dacă s-s-stau să mă gândesc mai bine.

—Știi ce este, zice cu o sclipire de amuzament în ochi. Te-am întrebat doar ca să văd ce explicație îmi oferi.

Îmi coboară încet jartiera și buzele îi urmează aceeași cale pe coapsa mea.

—Îmi place, murmură în timp ce-mi scoate pantofii, apoi jartiera.

—Te simți rebel în clipa asta? Îl întreb.

—Si. Foarte rebel.

—Mai ții minte când mi-ai spus că vom da amândoi de necaz, cât de curând?

—Da.

—Ei bine, cred că ziua aia a sosit.

Întind spre el mâini tremurânde și încep să-i desfac nasturii de la cămașă. O deschid și încep să îl sărut încet de-a lungul pieptului gol. Îmi cobor sărutările pe măsură ce desfac nasturii.

—Vrei să dai de necaz cu mine, Carlos?

Să dau de necaz cu Kiara? Pentru numele lui Dumnezeu, am dat de necaz din clipa când am văzut-o pentru prima oară la liceul Flatiron. Acum mă pierd în moliciunea și căldura buzelor ei pe pielea mea. O las să preia inițiativa. Mă rețin, cu toate că tot corpul meu strigă de frustrare; vreau mai mult. Brittany mi-a spus să-mi controlez atitudinea și să-mi țin egoul în frâu. Problema e că-n clipa asta n-am niciun buton pe care să apăs ca să le stăpânesc.

Limba ei umedă îmi atinge sfârscul stâng.

—E b-b-bine așa? mă întreabă.

Nicio fată nu mi-a făcut așa ceva. Și nu știu dacă o să las o altă fată să-mi mai facă asta vreodată. Acum nu este însă vorba de-o fată oarecare, ci de Kiara. Am senzația că în momentul ăsta ar putea face orice din mine și n-aș avea nimic de obiectat.

—Mda. E bine, *chica*. Abia aștept să îți întorc favoarea.

Răsuflu sacadat și încerc să îi ordon corpului meu să se relaxeze în timp ce gura ei se apropie de partea cealaltă a pieptului meu.

Vreau să o simt din nou lipită de mine. Răbdarea n-a fost niciodată punctul meu forte.

—Hei, spun ridicându-i bărbia.

O sărut ușor și tot ce îmi doresc acum pe lume e să o am

întinsă lângă mine.

—E rândul meu.

Las haina mea să îmi alunece de pe umeri și o arunc apoi deoparte, ca să nu ne-ncurce. Îmi mișc degetele în sus pe fermoarul rochiei ei și mă opresc în clipa când ajung în capăt. Trag de fermoar în jos, tot mai în jos, descoperindu-i pielea. Aș vrea s-o văd, dar tot ce pot e să mi-o imaginez. Kiara îmi descheie nasturii de la pantaloni și își strecoară mâna înăuntru.

—Ce faci? o întreb.

—Scuze, răspunde iute, retrăgându-și mâna. S-s-simțeam nevoia să f-f-fac ceva cu mâinile și-am v-v-vrut să văd dacă te excit.

Râd. Numai Kiara ar fi în stare să caute răspunsurile-n pantalonii mei.

—Și ai găsit dovada? o întreb amuzat.

—Da, șoptește. Ești excitat.

—Ca să știi..., spun luându-i mâna și punând-o la loc. E de ajuns să mă gândesc la tine și mi se întărește.

O simt cum zâmbește, cu toate că nu-i pot vedea fața. Îmi desenez în minte chipul ei, cu pleoapele care îi încadrează ochii cameleonici, deveniți acum probabil de un cenușiu-deschis.

Las rochia să-i alunece de pe umeri și nu mă opresc decât când e complet goală.

—E rândul tău, șoptește Kiara retrăgându-se în clipa când dau s-o ating.

Scot de pe mine tot ce am cu excepția lenjeriei, după care o apropiu de mine și o acopăr cu păturile.

—Ți-e frig? o întreb când observ că mâinile îi tremură când își trece degetele peste fața mea, încercând să-și înti părească în minte trăsăturile.

—Nu.

Mă aplec peste ea și o sărut.

—Dă-mi microbii tăi, îi spun, făcând aluzie la percepția caraghioasă a lui Brandon cu privire la sărutul franțuzesc.

—Numai dacă mi-i dai și tu pe-ai tăi, zice cu buzele lipite de-ale mele.

Își deschide gura și limbile noastre se împletesc și umezeala lor alunecoasă, oricât de greu ar fi de crezut, mă întărește și mai mult.

Ne mișcăm împreună, cu corpurile încleștate, și timpul pare să fi stat în loc. Brațele îi sunt încolăcite în jurul meu în clipa când mâna îmi alunecă spre chiloții ei.

—Am adus un prezervativ, îi spun când îi dau jos chiloții, și de acum ne-am încins amândoi și-am transpirat, iar eu nu mă mai pot stăpâni.

—Și eu am adus, îmi șoptește cu gura lipită de gâtul meu. Dar s-ar putea să nu putem să-l folosim.

—De ce?

M-aștept să-mi răspundă că totul a fost o greșeală, că nu a vrut să mă excite așa de tare și că nu-s demn să îi răpesc virgi

nitatea, ceea ce recunosc în sinea mea că e adevărat.

își drege glasul.

—D-d-depinde dacă ești sau nu alergic la 1-l-latex.

Latex? Nu mi s-a mai pus o asemenea întrebare. Poate pentru că fetele cu care am fost până acum se așteptau să aduc eu protecția sau să nu o aduc deloc.

—*Chica*, nu sunt alergic la nimic.

—Bine, zice spune luându-și poșeta și scoțând dinăuntru pachetul cu prezervativul. Vrei să ți-l pun eu?

Nu vede cum îmi cade falca. Dintre noi doi, nu eu sunt cel virgin, și totuși seara asta a fost plină de premiere pentru mine.

—Ești sigură că ai să te descurci?

Aud cum sfâșie folia.

—Să înțeleg că mă provoci? șușotește Kiara, apoi se apleacă și își lipește buzele de ale mele. Of, Carlos, doar mă cunoști. Știi că nu pot rezista provocărilor.

52

Kiara

Scoală-te, *chica*.

Tresar la auzul vocii lui și la atingerea ușoară a degetelor pe umărul meu gol. Avem picioarele înlănțuite, capul meu se odihnește în îndoitura brațului său și amintirea a ceea ce am

făcut în urmă cu câteva ore îmi stârnește senzații dulci-amare.

Deschid ochii. E încă întuneric și suntem amândoi complot goi, sub pături.

—Bună, spun năucă și obosită.

—Bună. Trebuie să plecăm.

—De ce? Nu putem să mai rămânem?

Își drege glasul și se rostogolește, îndepărtându-se de mine, iar mișcarea face ca aerul rece să dea năvală printre pături și să mă pătrundă până la piele.

—Am uitat că trebuia să-i duc mașina înapoi lui Alex în noaptea asta.

—O, spun eu prostește. OK.

E limpede, s-a speriat și regretă ce-am făcut. Nu știu ce l-ai apucat tocmai acum, dar important e că m-am prins ce are.

—Îmbracă-te, îmi cere pe un ton inexpresiv.

Ne îmbrăcăm amândoi și îmi întinde haina lui, dar nu o iau.

—Am fulgarinul, îi spun.

—L-ai lăsat în mașină, Kiara. Pune haina pe tine. O să te apere de ploaie.

—N-am nevoie, spun pășind în ploaie doar cu rochia pe mine și în picioarele goale.

Ceea ce-mi trebuie mie e sinceritatea lui. A-mi oferi jaqueta nu e, oricum, decât un gest de suprafață. Pentru că haina-i udă, și înăuntru și pe dinafară.

Odată urcați în mașină, după ce îndeasă păturile în port

bagaj și mormăie ceva cum că trebuie să le ducă la spălătorie ca să le curețe, străbatem în tăcere străzile întunecate și pustii. Singurul sunet e al ploii care se izbește de geamuri. Aș vrea ca picăturile de ploaie să nu semene atât de tare cu lacrimile.

—Ești supărat pe mine? îl întreb în timp ce-mi trag pe mine fulgarinul, ca să nu vadă cum îmi tremură brațele.

—Nu.

—Atunci n-n-nu te mai purta de parc-ai fi. A fost o seară perfectă pentru mine. Te rog, nu strica totul.

Trage mașina pe aleea din fața casei și o oprește lângă a mea. Acum ploaia s-a pornit și mai tare.

—Așteaptă câteva minute până se mai domolește ploaia, zice când mă vede că-mi iau pantofii și poșeta.

—Cum o să te-ntorci dacă îi lași mașina lui Alex?

—O să rămân la el, răspunde.

Urmăresc picăturile de ploaie lăsând dăre pe parbriz, apoi dispărând. Nu mai pot rămâne mult în mașină fără să mă tulbur din nou.

—Ca să știi, nu regret nimic din ce s-a întâmplat. Absolut nimic.

Mă privește drept în ochi. Farurile îi luminează trăsăturile frumoase, puternice.

—Ascultă, trebuie să stau să mă gândesc bine la ce s-a întâmplat. Totul e atât de...

—Complicat, completez eu propoziția. Atunci, l-l-lasă-mă pe mine să-ți ușurez s-s-situația. Nu sunt atât de proastă ca

să-mi închipui că 1-l-lucrurile se vor schimba de-acum înainte d-d-doar pentru c-am făcut sex. Mi-ai spus 1-l-limpede de la bun început că nu-ți d-d-dorești o iubită. Vezi ce simplu e? Acum consideră-te liber ca pasărea cerului.

—Kiara...

Nu suport să-l aud spunând că seara asta a fost o greșeală, în ciuda declarației mele cum că n-are niciun rost să luăm lucrurile în tragic. Cobor, dar în loc să alerg prin ploaie către casă, mă duc spre mașina mea. Am nevoie de un loc în care să pot gândi și plânge fără teama de a fi auzită. În clipa asta, mașina e scanctuarul meu. Dac-ar pleca odată mai repede, ca să pot plânge în voie.

Deschide deamul și îmi face semn să îl deschid și eu la mașina mea. Mă conformez și văd că buzele i se mișcă, ros tind ceva. Vocea îi răzbate cu mare greutate prin ploaia care cade acum șuvoaie printre noi.

Mă aplec peste geam.

—Ce-ai spus?

Se apleacă și el și capetele noastre se-ntâlnesc la jumăta tea drumului. Suntem amândoi uzi până la piele, dar nici unuia nu pare să îi pese.

—Nu fugi de mine când încerc să-ți spun ceva atât de important.

—Ce? spun, rugându-mă în gând să nu observe lacrimile care îmi curg pe obraji sau să le confunde cu picăturile de ploaie.

—Seara asta a fost... cum să zic, perfectă și pentru mine. Mi-ai întors viața cu fundu-n sus. M-am îndrăgostit de tine, *chica*, și asta mă sperie de moarte. Am tremurat toată noaptea pentru c-am bănuț că asta o să se întâmple. Am încercat să neg totul, să te fac să crezi că nu ești pentru mine decât o pretinsă iubită, însă am mințit. Te iubesc, Kiara, spune, și buzele i se apropie și se-ntâlnesc cu ale mele.

53

CARLOS

Ce cauți aici? mă-ntreabă Alex când ajung la el în garsonieră la cinci dimineața.

—Mă mut înapoi, zic făcându-mi loc pe lângă el.

Cel puțin până la sfârșitul lunii, când eu și cu Keno o să plecăm din Colorado.

—Ne-am înțeles să stai la familia Westford.

—Nu mai pot să locuiesc la ei, îi spun.

—De ce?

—Speram să nu mă-ntrebi.

—Ai făcut cumva ceva ilegal? zice el cutremurându-se.

Ridic din umeri.

—Poate în unele state. Ascultă, Alex, n-am unde să mă duc. Deși presupun că aş putea trăi și eu pe străzi, ca alți copii ai căror frați i-au dat afară...

—Termină cu prostiile, Carlos. Știi că nu ai voie să stai aici. Așa a hotărât judecătorul.

Așa o fi hotărât judecătorul, dar nu pot să profit de West ford. E unul dintre tipii ăia buni de care am fost mereu convins că nu există decât în filme.

—M-am culcat cu fiica prafului, scot porumbelul din mine. Deci, pot să rămân aici sau nu?

—Te rog, spune-mi că glumești.

—Nu pot. S-a întâmplat la balul de Homecoming, Alex. Și înainte de a-mi ține o predică despre ceea ce e bine și e rău în viață, amintește-ți că ai regulat-o pe Brittany pentru prima oară din cauza unui pariu — și nici mai mult nici mai puțin decât pe podeaua atelierului auto al vărului nostru — și ta man de Halloween.

Alex își freacă tâmpilele.

—Nu știi nimic despre noaptea aia, Carlos, așa că taci naibii din gură, spune așezându-se pe pat și luându-și capul în mâini. Îmi pare rău, da' sunt nevoit să te întreb... ai folosit prezervativul?

—Nu sunt idiot.

Alex își ridică privirea și se încruntă la mine.

—OK, spun eu. Recunosc, sunt un idiot. Dar am folosit

prezervativul.

—Măcar în privința asta ai făcut ce trebuie. Poți să rămâi aici peste noapte, spune Alex scoțând o pernă și o pătură din dulap.

A înapoiat salteaua gonflabilă împrumutată, așa că-s ne voit să mă întind pe jos. Zece minute mai târziu, după ce a stins lumina, mă uit la umbrele de pe tavan și îl întreb:

—Cum te-ai îndrăgostit de Brittany? Ai știut de la înce put că o iubești sau s-a întâmplat într-un moment anume?

Nu răspunde pe loc, așa că îmi închipui că a adormit. Dar după aia un oftat lung rupe tăcerea.

—S-a întâmplat la ora de chimie a lui Peterson... când mi-a spus că mă urăște. Acum termină cu trăncăneala și culcă-te.

Mă întorc pe o parte și revăd în minte toate scenele petre cute în noaptea asta, începând cu clipa când o văzusem pe Kiara în rochia ei neagră. Îmi tăiase pur și simplu răsufarea.

—Alex?

—Ce-i? zice enervat.

—I-am spus că o iubesc.

—Vorbeai serios?

Nu glumisem deloc când îi mărturisisem Kiarei că-mi în torsese toată viața cu fundu-n sus. Ce fel de fată poartă trico uri lălâi în fiecare zi, are un gay drept cel mai bun prieten, se bâlbâie când e tulburată, lipește programe de duș pe oglinda de la baie, face fursecuri tâmpite cu magneți doar ca să mă scoată pe mine din sărite, se pricepele la mașini mai bine de cât un

băiat și se entuziasmează când apare provocarea de a trage un prezervativ pe penis? O fată ca asta nu poate fi decât nebună de legat.

—Alex, sunt în rahat până-n gât. Cred că nimic nu m-ar face mai fericit decât să mă trezesc lângă ea în fiecare dimineață.

—Ai dreptate, Carlos. Ești în rahat până-n gât.

—Cum Dumnezeu o să scap din încurcătura cu Devlin?

—Nu știu. În clipa asta, sunt complet în ceață, la fel ca tine, însă știu pe cineva care-ar putea să ne ajute.

—Cine?

—O să-ți spun de dimineață. Acum taci din gură și lasă-mă să dorm.

Celularul meu se aprinde și bipul răsună tare în garso niera mică.

—Cine naiba sună la ora asta? vrea să afle Alex. E Devlin? Citesc mesajul și izbucnesc în râs.

—Nu. E un text de la fosta ta iubită.

Alex sare practic din pat și-mi smulge telefonul din mâini.

—Ce zice? Și de ce-ți trimite mesaje?

—Ține-ți firea, frățioare. M-a întrebat cum a fost la întâlnire și i-am răspuns înainte să ajung aici. N-am știut că mai avea ceva de adăugat.

—Vrea să afle dacă mă simt la fel de miserabil ca și ea, zice Alex parcurgând textul.

Lumina aruncată de ecranul telefonului pe fața lui îmi dă

răspunsul. E încă dezgustător, disperat de îndrăgostit de Brit tany. Aș face mișto de el, dar sunt convins că aveam aceeași privire pe față când mă treziseam cu trupul gol al Kiarei lângă mine și îmi dădusem seama că aș fi preferat să mor decât să mai trăiesc o zi fără ea. Nu o cunosc de mult, dar simplul fapt de a o privi este atât de minunat. Când sunt cu ea, mă simt ca... acasă. Poate că asta n-are niciun sens pentru alții, dar pentru mine are.

—Alex, răspunde-i că ești distrus și că ai face orice ca să se-ntoarcă la tine..., chiar dacă asta ar însemna să iei masa cu părinții ei cretini și să o pupi în fundu' ăla alb ca laptele vreo șaptezeci de ani de aici-ncolo sau cam așa ceva.

—Ce știi tu despre relații sau despre funduri albe ca lap tele? Nu-mi răspunde. Nu vreau să mai aud nimic.

Intră în baie cu telefonul în mână și închide ușa în urma lui.

Dacă tot a ieșit din cameră, aș putea să profit de patul gol.

O să rămână ceva vreme în baie, transmițându-i mesaje fos tei iubite, până ce va redeveni iubita lui. Cred că n-a stricat că i-am trimis mesajul meu lui Brittany chiar înainte de-a veni aici, știind-o trează și la fel de nefericită ca și fratele meu.

Pe ponton, când mângâiasem părul lung al Kiarei până ce adormise în brațele mele, fusem copleșit de o spaimă paralizantă. Îmi dădusem seama că ceea ce avusesem cu Destiny nici nu suferea comparație cu sentimentele mele față de Kiara. Mă speriasem și intrasem în panică. Fusesem brusc cuprins de nevoia de a mă îndepărta de ea pentru a mă gândi în

liniște la cele petrecute, pentru că atunci când sunt lângă ea fan- tazez că am putea avea un viitor împreună, în loc să mă concentrez asupra realității imediate — faptul că la sfârșitul lunii voi pleca din Colorado. Fiindcă, așa cum a spus Keno, adevărul e că nu am de ales.

Alex mă scutură ca să mă trezesc.

—Scoală-te, îmi ordonă.

—Mi-e somn. Mai vreau să dorm vreo câteva ore, îi spun.

—Nu se poate, zice. E deja ora prânzului. Și ai primit un mesaj pe telefon.

Iarăși Brittany. Ei doi ar face bine să se-mpace și să mă scutească de încă o grijă pe care-o am pe cap.

—Ți-am spus să-i transmiți că ești dispus să faci orice ca să se întoarcă la tine.

—Nu Brit ți-a trimis mesajul.

Deschid un ochi.

—Da' cine? Kiara?

Ridică din umeri.

—Mda, ai primit un mesaj și de la Kiara.

Mă salt în fund și mișcarea bruscă mă face să amețesc serios.

—Ce voia?

—Să afle dacă ești bine. I-am răspuns că ai rămas aici peste noapte și că încă nu te-ai sculat. Dar mai ai un mesaj vocal de la Devlin. Vrea să vă întâlnești diseară.

Mă frec pe ceafă, în locul unde simt că stă să se formeze un nod din cauza tensiunii.

—Ei, asta e. Doar n-avea să mă lase-n pace. Prea s-a străduit din greu să mă recruteze. Alex, nu văd nicio ieșire din povestea asta.

—întotdeauna există o ieșire, zice aruncându-mi un prosop. Du-te, fa un duș și îmbracă-te. Poți să iei niște haine de la mine. Grăbește-te, n-avem prea mult timp.

Mergem cu mașina până în campusul Universității Boulder. Intră într-una din clădiri și eu îl urmez, însă încreme nesc văzându-l că se oprește în fața unei uși pe care stă scris RICHARD WESTFORD, PROFESOR DE PSIHOLOGIE.

—Ce căutăm aici? îl întreb pe fratele meu.

—Westford poate să ne-ajute, răspunde el ciocnind în ușă.

—Intră, se aude dinăuntru și-l văd pe prof cum își ridică ochii spre noi. Salut, băieți. Carlos, înțeleg că tu și cu Kiara v-ați distrat bine azi-noapte. Kiara nu se sculase când am plecat eu de acasă, așa mi-a spus Colleen, așa că n-am avut ocazia să discut cu ea.

—Da, a fost plăcut, mormăi eu. Kiara e...

—O pacoste uneori. Da, știu. Face ce face, și ne ține mereu în alertă.

—Minunată, asta voiam eu să spun. Fiica ta e minunată.

—Nu pot să-mi asum tot meritul. Colleen s-a descurcat grozav cu creșterea copiilor. Kiara avea însă nevoie de un mic impuls ca să iasă din carapace. A fost drăguț din partea

ta c-ai invitat-o la bal. Sunt convins că-ți este foarte recunoscătoare. Acum, Alex, bănuiesc că nu ai vrut să ne întâlnim aici doar ca să stai cu mine la taclale. Așadar, despre ce e vorba?

—Spune-i ce mi-ai povestit mie, mă îndeamnă Alex.

—De ce?

—Pentru că e o nucă tare.

Arunc o privire spre capul pe cale să chelească al lui Westford. Pe naiba, nucă tare. O fi fost el cândva, nu zic nu, dar nu acum. Acum e psihiatru și a ieșit de multă vreme din armată.

—Hai odată, repetă Alex tot mai impacientat.

Nu prea am de ales, așa c-aș face bine să mă conformez. La urma urmei, poate că Westford va veni cu o idee care mie nici nu mi-a trecut prin cap. Slabe speranțe, dar merită încercat.

—Mai ții minte când am fost bătut măr și ți-am spus că niște tipi s-au legat de mine la mail?

încuviințează dând din cap.

—Am mințit. Adevărul e că..., șovăi eu uitându-mă la Alex, care îmi face semn să continui. Adevărul e că am fost recrutat într-o bandă a unui tip pe nume Devlin.

—Știi cine e, zice profu'. Nu-l cunosc personal, dar am auzit vorbindu-se despre el. Se ocupă cu traficul de droguri, spune mijindu-și ochii, în care detectez pentru moment o fărâma din personalitatea lui de dur. Sper că nu vinzi droguri pentru Devlin.

—Tocmai asta-i problema. Nu mi-a dat de ales: fie dro

guri, fie mă ucide. Și-n clipa asta aș prefera drogurile, nu moartea.

—Ba nu. Nici droguri, nici moartea, spune Westford.

—Devlin e om de afaceri. Nu-i pasă decât de interesele lui.

—Interese, așa zici tu?

Se reazemă mai bine în fotoliu. Simt cum roțițele încep să ise-nvârtă-n cap. Fotoliul se dă atât de tare pe spate încât e nevoit să se prindă iute cu mâinile de birou ca să nu cadă. Da-da, profu' e o nucă tare, nu-ncape îndoială. Din vârful ca pului și până la mocasinii lui de firmă.

—Ai vreo sugestie? întrebă Alex. Pentru că noi am rămas în pană de idei.

Westford ridică un deget în aer.

—S-ar putea să fiu în măsură să vă ajut. Când ziceai că trebuie să te întâlnești cu Devlin?

—Diseară.

—Vin cu tine.

—Și eu, îl secondează Alex.

—O, grozav. Ce facem aici? Ne jucăm de-a *renegados*? scot eu un hohot scurt. N-ai cum să dai buzna peste Devlin.

— Pui pariu? zice Westford. O să te scoatem noi din în curcătură, orice-ar fi.

Nu-mi vine să cred. Glumește? Tipu' nici nu e măcar sânge din sângele meu. Ar trebui să mă considere o povară și o responsabilitate căzută pe capu' lui, și nu un om pentru care să merite să lupți.

—De ce vrei să te bagi în chestia asta? îl întreb.

—Pentru că familia mea ține la tine. Ascultă, Carlos, cred c-a sosit momentul să-ți povestesc câte ceva despre mine, ca să-nțelegi mai bine cu cine ai de-a face.

Da, ce să zic, chiar ard de nerăbdare.

Mă așez mai comod în scaun, pregătit să ascult o istorie lungă și lacrimogenă despre cât de urât s-au purtat părinții lui cu el când era mic și-au refuzat să-i cumpere jucăria pe care și-o dorea la aniversarea de șase ani. Sau despre băiatul care-l cotonogise în liceu ca să-i șterpească banii de buzunar. Sau poate că se supăraseră fiindcă părinții îi luaseră o mașină la mână a doua când împlinise șaisprezece ani, în loc de una nou-nouță. Ce naiba, doar nu-și închipuie că am să-l compătimească. În materie de istorii lacrimogene, îl întrec de departe.

Westford se foiește nervos în fotoliu, apoi scoate un oftat prelung.

—Părinții și fratele meu au murit într-un accident de circulație când aveam unsprezece ani.

Uau, la chestia asta chiar că nu m-am așteptat.

—Ne întorceam cu mașina acasă, era noapte și ninge și tata a pierdut controlul volanului.

Ia stai, stai nițel așa.

—Erai și tu în mașină cu ei?

Încuviințează.

—Îmi amintesc că tata a virat și pe urmă mașina a început să se învârtă în loc. Și camionul a izbit mașina, adaugă

după o ezitare. Aud și acum glasul mamei țipând când farurile alea mari s-au năpustit drept spre ea și-l văd în fața ochilor pe fratele meu, care se uita la mine cerându-mi ajutorul.

Își drege glasul și îngHITE cu greu și toată Îngâmfarea mea cum că aș fi câștigătorul concursului „care din noi a avut o copilărie mai nașpa” începe să pălească.

—După impact, când nu m-am mai zgâlțâit încolo și în coace ca o păpușă de cârpe, am deschis ochii și am zărit sângele împrăștiat peste tot în mașină. Nici măcar nu am putut să-mi dau seama dacă era al meu, al părinților... sau al fratelui meu, zice Westford și ochii îi sunt acum sticloși, deși nu varsă nicio lacrimă. Fratele meu arăta de parcă fusese făcut bucăți, Carlos. Și am simțit c-o să mor dacă mă mișc, așa dureri groaznice aveam, dar trebuia să-l salvez. Trebuia să-i salvez pe toți. Așa că am ținut mâna apăsată pe rana laterală a fratelui meu cât am putut de tare și sângele, fierbinte și proaspăt, mi se scurgea printre degete. Când a venit echipajul de la Salvare, au fost nevoiți să mă scoată din mașină cu forța, pentru că nu voiam să-i dau drumul din brațe. N-avea decât șapte ani, cu doar un an mai mult decât Brandon.

—Și au murit cu toții, în afară de tine?

Dă din cap.

—N-aveam rude care să mă ia în îngrijire și am petrecut următorii șapte ani trecând de la o asistentă maternală la

alta. De fapt, majoritatea m-au dat afară, zice uitându-se direct în ochii mei.

—De ce?

—Din diverse motive. Bătaii, droguri, fuga de acasă... în esență, ceea ce îmi trebuia era un pic de înțelegere și îndrumare, numai că nimeni nu a fost dispus sau n-a avut timpul necesar să mi le acorde. Când am împlinit optsprezece ani, am fost aruncat în stradă. Am ajuns aici, în Boulder, unde am dat peste o mulțime de puști la fel ca mine. Viața pe străzi era mizerabilă, eram singur și fără niciun ban. Intr-o zi, pe când cerșeam, un bărbat s-a uitat disprețuitor la mine și m-a întrebat: „Mama ta știe pe unde umbli și cum îți distrugi viața?” Chestia asta m-a pus pe gânduri. Mi-am zis că dacă mama se uita la mine de sus, din ceruri, era probabil supărată foc că nu încercam să-mi fac o altă viață. Și-n clipa aceea am realizat că nicio bătaie nu avea să îmi aducă înapoi pe-ai mei. Nici o cantitate de droguri, oricât de mare, nu avea să-mi șteargă complet din memorie privirea din ochii rugători ai fratelui meu. Și n-aș fi reușit nicicând să scap de imaginea aceasta pentru că dacă încercam să scap, n-aș fi făcut decât să înrăutățesc și mai tare lucrurile. Și atunci mi-am canalizat toată energia spre o carieră militară.

—Da' eu nu vreau să-ți riști viața pentru mine, profule. Și-așa-i destul de rău c-o plac pe fiica ta și vreau să fim în

preună.

—O să discutăm și despre asta, dar nu acum. Deocamdată, să ne concentrăm pe ceea ce avem de făcut. La ce oră urmează să te vezi cu Devlin? mă întreabă Westford cu o ho țărâre care îi emană din tot corpul.

Convenim să ne întâlnim cu toții la ora șapte, când urmează să punem la cale un plan. Ce fel de plan, n-aș putea să spun. Nu-mi rămâne decât să sper că până diseară la șapte Westford va găsi soluția salvatoare. Și adevărul e că simt o mare ușurare că mi-am încredințat, în fine, viața în mâinile cuiva în care am încredere.

54

Kiara

Luni dimineața, mama pregătește clătite pentru micul dejun.

—Ce-i cu tine acasă? De ce n-ai plecat la serviciu? o întreb.

—Astăzi or să deschidă magazinul angajații.

îmi zâmbește cu căldură, zâmbetul acela dulce care întotdeauna mă făcea să mă simt mai bine când eram în școala primară și zăceam la pat, bolnavă.

—M-am gândit c-ar fi plăcut să vă văd și eu o dată cum plecați la școală.

—Ați vorbit, tu sau tata, cu Carlos? repet pentru a milioana

oară aceeași întrebare pe care o tot pun de ieri.

Amândoi părinții mei se poartă ciudat de ieri încoace, când tata s-a întors acasă de la serviciu. A stat încuiat în birou, cu mama, ore în șir. Și după aia au părut foarte agitați, iar eu nu-mi dau seama de ce.

Chiar înainte să-mi declare că mă iubește, Carlos mi-a spus c-o să rămână peste noapte la Alex. Aș vrea să fie aici, cu mine, și să mă asigure că totul e în regulă cu noi, însă sunt conștientă că avea nevoie să stea singur o vreme, ca să se gân dească în liniște la ceea ce se întâmplase.

Problema e că eu nu i-am îndepărtat cea mai groaznică temere. Carlos trebuie să afle că n-am de gând să-l părăsesc brusc, și nici n-am să renunț la noi. Păcat că n-am putut să discut cu el astăzi, înainte de școală. Nu s-a întors de duminică dimineața, când m-a lăsat acasă.

O urmăresc pe mama cum amestecă energic aluatul de clătite tot mai iute în castron.

—Nu prea știu ce să spun, zice.

—Cum adică nu știi?

—Adică nu vreau să discut despre asta.

Mă duc spre ea și-mi pun mâna pe brațul ei, oprind-o din amestecat.

—Ce se întâmplă, mamă? Trebuie să-mi spui.

Înghit cu greu. N-o să mă dau la o parte și să-l las pe băiatul de care sunt îndrăgostită să sufere din pricină că și el mă

iubește. Carlos nu merită așa ceva. Mai bine renunț la el decât să-l văd nefericit.

—Trebuie să-mi spui ce se petrece.

Se uită la mine și văd că are ochii umezi. E limpede, ceva e în neregulă.

—Tatăl tău m-a asigurat că se ocupă el de toate. I-am acordat încrederea mea în ultimii douăzeci de ani și n-am de gând să mă opresc acum.

—E vorba cumva de Carlos? Și are legătură cu faptul că a fost bătut? E în pericol?

Mama mă mângâie pe obraz.

—Kiara, scumpo, du-te la școală. îmi pare rău că sunt un pic încordată în dimineața asta. Dar o să se termine curând.

—Ce o să se termine, mamă? întreb eu panicată. S-s-spune-mi.

Face un pas în spate, gândindu-se, fără îndoială, la consecințele dezvăluirii secretului ei.

—Tatăl tău a spus c-o să rezolve el problema. Ieri a avut o discuție lungă cu Tom și David, amicii lui din armată care lucrează la DEA55, Departamentul Antidrog.

—Cred că mi se face rău, spun.

—Ai să vezi, totul va fi bine, Kiara. Acum pregătește-te să

55 *Drug Enforcement Agency* — Departamentul Antidrog este agenția americană federală însărcinată cu punerea în aplicare a legilor referitoare la droguri și cu combaterea traficului și consumului de substanțe interzise

pleci la școală și te rog să nu povestești nimănui ce ți-am spus.

—E gata micul dejun? întrebă fratele meu când intră în bucătărie.

Mama se reapucă de amestecat aluatul.

—Aproape gata. Fac clătite din cereale integrale.

Brandon îi aruncă una din privirile lui celebre, bosum flate, în fața cărora niciunul din noi nu poate să reziste. Mă întreb dacă expresia asta a lui va îmbătrâni vreodată. Cunoscându-l pe Brandon, bănuiesc c-o va păstra și când va ajunge un bărbat respectabil de cincizeci de ani.

—Nu poți să adaugi niște fulgi de ciocolată în clătite? Te rooog, mami.

Mama oftează, apoi îl sărută pe obraji dolofani.

—OK, dar pune-ți pantofii, ca să nu întârzii, că vine autobuzul.

Mama toarnă cu polonicul amestecul în tigaie, iar eu profit de ocazie și mă strecor spre biroul tatei. Știu că-i urât din partea mea și un gest total nepotrivit, dar mă așez în fața computerului tatei și derulez istoricul. Încep cu site-urile accesate pe internet și continui cu folderele de documente. Trebuie neapărat să aflu dacă aici se ascunde vreun indiciu. Și cum e clar că nimeni nu intenționează să-mi spună ce se întâmplă, nu îmi rămâne decât să scormonesc și să investighez singură.

Din păcate pentru tata, dar din fericire pentru mine, nu și-a

șters istoricul. Accesez tot ce a lucrat în ultimele douăzeci și patru de ore. Dau peste o scrisoare către șeful lui, cu propunerile pentru noua programă analitică, ciorna unei prelegeri pentru o oră de curs și un formular care cuprinde o mulțime de cifre.

Studiez tabelul cu mai mare atenție. E un document financiar... cu detalii despre unul din conturile lor bancare. Ultima operațiune derulată datează de astăzi — o retragere de cincizeci de mii de dolari — și soldul rămas este acum de cinci mii de dolari. La rubrica „Descrierea tranzacției” e tre cut un singur cuvânt: NUMERAR.

Tata urmează să scoată azi din cont cincizeci de mii de dolari. Presimt că banii ăștia au legătură cu bătaia încasată de Carlos.

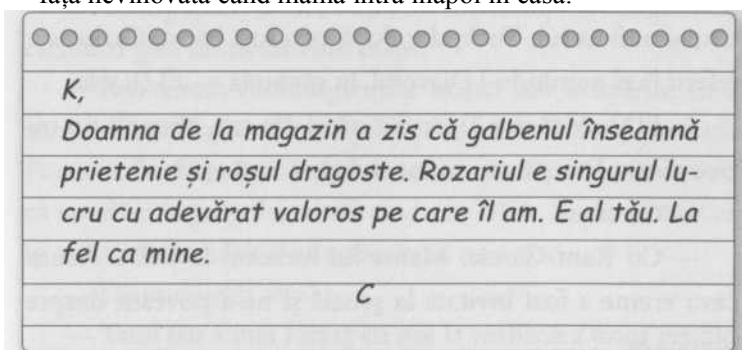
—Kiara, e gata masa, strigă mama din bucătărie.

Evident, nici prin cap nu-i trece să-mi spună de ce-ar avea nevoie tata să scoată din cont fabuloasa sumă de cincizeci de mii de dolar. Mă prefac că totul e în regulă și îmi mănânc clătitele cu un zâmbet nonșalant, fals, întipărit pe față.

Imediat ce terminăm micul dejun, mama îl zorește pe Brandon să iasă din casă, ca să nu piardă autobuzul școlii. Mă furișez iute înapoi la computerul tatei. Mi-a venit o idee: in tru pe site-ul de hărți folosit de obicei de tata și dau click pe ultimele căutări.

Și, așa cum mă așteptam, ultimele două căutări sunt adrese nefamiliare mie. Una se află lângă Eldorado Springs, iar

cealaltă este în Brush, un oraș situat la circa o oră și jumătate de mers cu mașina de casa noastră. E un loc recunoscut pentru traficul intens de droguri și-mi simt inima grea. Ce se întâmplă? Notez rapid adresele, închid computerul și-mi iau o față nevinovată când mama intră înapoi în casă.

La școală, deschid dulapul și găsesc înăuntru doi tranda firi, așezați deasupra cărților, unul roșu, celălalt galben. Sunt legați cu un rozariu din mărgele de care e prins un bilet. Îmi dau imediat seama că sunt de la Carlos.

Mă așez pe vine în fața dulapului și citesc biletul, scris pe o bucată de hârtie smulsă dintr-un caiet de notițe.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Să fie Kiara Westford, fata care nu-mi răspunde la telefoane? zice Tuck apropiindu-se.

Strâng florile, șiragul de mărgelile și biletul la piept.

—Bună. Scuze, lucrurile au cam luat-o razna.

Se încruntă.

—Ce ai în mână?

—Niște chestii.

—De la armăsarul mexican?

Mă uit în jos la florile frumoase pe care le țin în mână.

— Carlos a d-d-dat de necazuri, Tuck. Tata e cu el și mama se poartă ciudat și eu vreau să ajut, dar nu știu cum. Nu vreau să fiu lăsată în ceață când t-t-toți par să se afle în p-p-pericol. Mă simt atât de neajutorată. N-n-nu știu... ce să fac.

Inconștient, îmi trec degetele printre mărgelile rozariului.

Tuck mă trage într-o sală de clasă goală.

—Ce fel de necazuri? Și nu mai tremura, că mă sperii.

—N-n-nu mă pot abține. Cred că e ceva legat de Carlos și niște traficanți de droguri. Sunt înnebunită de spaimă fi încă tata se crede Rambo și are impresia că poate rezolva singur totul. Cred că e implicată și DEA. Și presimt că tata e băgat până peste cap în chestia asta. Nici măcar n-am habar cine e traficantul, Tuck, dar după ce a fost bătut, Carlos s-a referit la el numindu-l Diavolul, în spaniolă — *El Diablo*.

—*El Diablo* ? zice Tuck clătînând din cap. Numele nu-mi zice nimic. Dar știi cu cine ar trebui să vorbești?

—Cu cine?

—Cu Ram Garcia. Mama lui lucrează la DEA. Acum ceva vreme a fost invitată la școală și ne-a povestit despre munca ei.

Isărut pe obraji.

—Ești un geniu, Tuck! spun, după care o zbughesc în căutarea lui Ram.

O jumătate de oră mai târziu, stau așezată în fața doamnei Garcia, mama lui Ram. Poartă un costum bleumarin cu pantaloni și o bluză albă apretată și arată exact ca o agentă DEA. Ram îmi dăduse numărul de telefon, iar eu mă strecurasem până la mașină, de unde o sunasem. N-am chiulit în viața mea de la școală, dar nici n-am fost vreodată atât de îngrijorată în privința tatei și a lui Carlos.

Doamna Garcia termină de vorbit cu mama la telefon.

—Doamna Westford e în drum spre noi, îmi spune. Dar tu va trebui să rămâi aici câteva ore. Nu pot să te las să părăsești clădirea.

—Nu înțeleg, zic eu. De ce nu pot să plec?

—Pentru că știi adresa din Brush. Și faptul ăsta ar putea pune mulți oameni în pericol, spune doamna Garcia oftând și aplecându-se spre mine peste biroul înțesat de dosare din carton gros. Adevărul este, Kiara, că tatăl tău, Carlos și Alex au nimerit în mijlocul unei anchete la care lucrăm de luni de zile.

—Vă rog spuneți-mi că nu sunt în primejdie, o implor eu cu inima gata să-mi sară din piept.

—Am trimis vorbă agenților noștri sub acoperire care sunt infiltrați în bandă să-i protejeze pe tatăl tău și pe frații Fuentes. Sunt în siguranță, atâta cât se poate având în vedere că ne aflăm în pragul unei descinderi a DEA. În plus, tatăl tău își va lua toate măsurile de precauție necesare.

—De unde știți asta?

—Tatăl tău a mai lucrat cu noi la realizarea unor profile criminalistice și la câteva operațiuni sub acoperire. Și nu le-a spus nimic lui Carlos și Alex despre operațiunea în derulare ca să îi protejeze. Cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine.

Ce? Tatăl meu lucrează cu DEA? De când și până când? Nu mi-a spus niciodată nimic despre asta. Pentru mine, el e tata, nu cine știe ce tip care lucrează sub acoperire pentru Agenția Antidrog. Tot ce am știut e că și-a păstrat niște prieteni din perioada când a lucrat în armată și că mai iese uneori cu ei în oraș.

Doamna Garcia își dă probabil seama de confuzia care domnește pe chipul meu, căci iese din spatele biroului și se ghemuiește în fața mea.

—Tatăl tău a participat la câteva misiuni de luptă dificile alături de agenții noștri. II respectăm foarte mult și el știe ce are de făcut, zice ea uitându-se la ceasul de la mână. Tot

ce pot să-ți spun este că-i ținem pe toți sub supraveghere permanentă și că agenții noștri infiltrați sunt extrem de bine pregătiți.

—Nu-mi pasă cât de bine sunt pregătiți, exclam eu și la crimile îmi umplu ochii acum, când mă gândesc cât de multe lucruri aș mai avea să-i spun lui Carlos și cât de rău îmi pare că nu i-am repetat tatei mai des ce mult îl prețuiesc. Vreau garanții sută la sută că nu vor păți nimic.

Doamna Garcia mă bate ușurel cu palma pe genunchi.

—Din păcate, în viață nu există garanții.

55

CARLOS

Mă uit la fratele meu, care strânge atât de tare volanul încât încheieturile mâinii i s-au albit. Profesorul a petrecut toată ziua trecând în revistă diverse scenarii, în caz că Devlin sau oamenii lui nu îi respectă promisiunile și încep să tragă în noi.

Aseară, când ne-am întâlnit, profesorul a sosit acasă la AJex îmbrăcat într-o helancă neagră și în pantaloni negri, de parcă era Zorro. Am impresia că bietul om duce dorul operațiilor

ăloră militare sub acoperire la care a participat în tinerete, pentru că altfel nu se explică entuziasmul lui debordant.

Nu mă-ntrebați cum de-i venise ideea să facă un târg cu Devlin. O oră întreagă ne-am certat, eu explicându-i că nici Drin cap nu-mi trece să-l las să cheltuiască zeci de mii de doari din banii lui ca să mă scoată pe mine din necaz. Am tot :>ledat până ce a început să mă doară gura, dar Westford nu >- a dat bătut. A insistat c-o să negocieze cu Devlin, cu sau iară acordul meu.

Înainte de a discuta cu Devlin, Westford a stat îndelung de vorbă cu mine. Era dispus să mă răscumpere de la Devlin, indiferent de preț... , dar cu o condiție.

Ca eu să intru în serviciul militar sau la colegiu.

Deci asta era înțelegerea. Profesorul se oferea să scoată o tonă de bani din contul lui bancar ca să mă elibereze din lanțurile lui Devlin, dar punea condiții.

—Asta-i un soi de sclavie, i-am spus azi după-amiază în timp ce revedeam amândoi planurile.

—Termină cu prostiile, Carlos. Batem palma sau nu?

I-am întins mâna însă, spre surprinderea mea, Westford m-a tras spre el și m-a îmbrățișat cu forță, spunându-mi că e mândru de mine. E ciudat să am de-a face cu cineva care știe adevărul despre mine și căruia să-i pese totuși de viitorul meu

și să-și dorească să reușesc în viață.

Devlin i-a acordat profesorului un termen de douăzeci și patru de ore ca să vină cu cincizeci de mii de dolari, răscum părarea mea, dar asta numai după ce mă prezentam la o locație secretă din Brush și dovedeam că fac front comun cu Rodriguez în fața aliaților bandei *Guerreros*. Bănuiesc că o tranzacție babană e în curs, dar furnizorii mexicani nu au încredere în Devlin. Mă-ntreb dacă războiul de stradă cu R6 a început deja.

Suntem în mașină, în drum spre Brush, la întâlnirea cu Devlin și Rodriguez. Westford a vârat banii într-un sac mari năresc pe care-l ține la picioare. Eu sunt așezat pe bancheta din spate, cu privirile în cefele celor doi oameni pe care i-am transformat în detașamentul meu de bodyguardzi. Inima îmi bate cu putere în piept la gândul că i-am implicat pe Alex și pe prof în afacerea asta. Ar fi trebuit să mă prezint singur la întâlnire. Devlin e problema mea, dar ei o tratează de parc-ar fi și-a lor.

Îmi amintesc când Kiara și-a trecut degetele peste unul dintre tatuajele mele. *La rebelde.*¹ Presupun că nu-s chiar atât de rebel pe cât credeam, din moment ce mă folosesc de un bărbat în vârstă și de fratele meu mai mare pe post de apărători. Și cu toate că nu-mi convine c-au venit cu mine, trebuie să admit că fără ei aș fi probabil pierdut.

—Mai e încă timp să vă faceți nevăzuți și să mă lăsați să merg singur la întâlnire.

—Uit-o, răspunde Alex. Vin cu tine, orice-ar fi.

Westford bate cu palma peste sacul cu bani.

—Sunt pregătit.

—E vorba de-o groază de bani, profesore. Ești sigur că vrei să te desparți de ei? Poți să te speli pe mâini de mine și să-ți păstrezi banii. Nici măcar n-aș putea să te învinovățesc.

Clatină din cap.

—N-am de gând să dau înapoi.

—Dacă vreunul din noi simte că e ceva în neregulă, s-o șteargă cât mai repede, spun eu. Oricum, oamenii lui Devlin ne vor depăși numeric.

Alex conduce încet, traversând Brush-ul. Străzile îmi amintesc de Fairfield, orașul din Illinois unde-am trăit mai înainte. Nu locuiam în cartierul bogătașilor. Unii oameni evi tau să treacă prin partea de sud a orașului, de teamă să nu le fie furată mașina, dar pentru noi acolo însemna acasă.

Un grup de băieți de vârsta noastră stă la un colț de stradă și se uită bănuitori după mașina lui Alex, o apariție nouă în acele locuri. Dacă părem că știm ce facem și c-am venit acolo cu un scop anume, or să ne lase în pace. Dar dacă dăm impresia că n-avem habar unde suntem și cum s-ajungem unde vrem, ne-am ars.

Alex străbate o alee șerpuită care sfârșește în fața unei clă

diri ce pare un depozit abandonat, iar eu simt fiori pe șira spinării. De ce o fi insistat Devlin să se-ntâlnim aici?

—Ești gata? mă întreabă Alex parcând mașina.

—Nu, răspund eu.

Se întorc amândoi spre mine.

—Am vrut doar să vă mulțumesc, murmur eu. Dar chiar vă-nchipuiți că Devlin o să ia banii și-o să plece, pur și simplu, sau mai degrabă mai întâi o să ne împuște și după aia să ia banii?

Westford deschide portiera.

—N-avem decât o cale de-a afla.

Ieșim cu toții din mașină, cu simțurile încordate la maximum. Cu toate că-am făcut mișto de Westford că s-a îmbrăcat complet în negru, adevărul e că arată ca un dur. Un dur bătrân și cam chelios, dar un dur.

—Pe acoperiș e un tip și alți doi sunt în dreapta și în stânga, zice Westford.

Care-o fi fost porecla lui în armată, Ochi de Vultur?

Un individ stă postat la intrare, în așteptarea noastră. Are probabil vreo douăzeci și ceva de ani, dar păr de o nuanță de blond atât de deschisă că pare aproape alb.

—Vă așteptam, zice c-o voce răgușită.

—Bine, spun eu luând inițiativa și pășind primul înăuntru.

Dacă vor începe să tragă, eu voi fi ținta, iar Alex și cu Westford vor putea s-o șteargă. Tipul cu părul alb ne controlează

de arme, în timp ce Westford strânge sacul cu bani la piept, ca și cum i-ar fi prea greu să se despartă de el. Săracul Westford. Chestia asta îl depășește cu totul.

—Ți-am mai spus că n-ai ce căuta aici? îi zic.

—Nu mai insista, spune el. Pentru c-ar fi o pierdere de vreme și tot n-o s-ajungi nicăieri.

Tipul cu părul alb ne conduce spre un birou mic situat pe o latură a clădirii.

—Așteptați aici, ne ordonă.

Iată-ne așadar, doi dintre frații Fuentes, plus un fost militar care strânge la piept un sac marinăresc plin cu cincizeci de mii de dolari, prețul libertății mele.

Rodriguez intră în încăpere și se așază pe marginea mesei de scris.

—Deci ce ziceai că ai aici, Carlos?

—Bani. Pentru Devlin, răspund eu.

Presupun că Marele Boss nu și-a făcut apariția.

—Mi s-a spus c-ai găsit un binefăcător dispus să te răs-cumpere. Cunoști oameni de vază, hm? zice el aruncându-i o privire prafului.

—Cam așa ceva.

întinde mâna.

—Dă-mi banii.

Westford strânge sacul și mai tare la piept.

—Nu. Devlin a făcut înțelegerea cu mine și amândoi tre

buie s-o ducem la capăt.

Rodriguez face un pas spre el.

—Hai să ne lămurim, tataie. N-ai niciun cuvânt de spus aici. Mai bine m-ai pupa în fund, altfel mă tem c-o să te trezești c-un glonț... sau două în cur.

—Ba am un cuvânt de spus, ripostează Westford. I-am lăsat soției mele un bilet cu instrucțiuni să sune la poliție în caz că nu ne-ntoarcem toți teferi și nevătămați acasă. Crede-mă, lipsa unui profesor respectat nu va fi ușor trecută cu vederea. Iar tu și cu Devlin veți fi vânați.

Zice toate astea fără a slăbi strânsoarea sacului cu bani.

Frustrat, Rodriguez iese din încăpere. Mă-ntreb dacă ne va împușca atunci când se va întoarce și va păstra banii pen tru el.

—Doar nu-ți închipui că Devlin o să-ți dea o chitanță pentru bani? îl întreb eu pe profesor. Din câte știu eu, banii plătiți pentru o răscumpărare nu sunt deductibili din taxe.

Clatină din cap.

—Faci pe deșteptul și-n situații critice. Nu ai de gând să renunți la asta niciodată, este?

—Nț. Face parte din șarmul meu.

—Oricum, de unde știi că Devlin e pe-aici? întrebă Alex. Profu nici nu clipește.

—Dacă pe acoperiș e un tip, plus încă doi care suprave ghează intrările și ieșirile, înseamnă că Șeful e aici. Poți să

fii sigur.

Are dreptate. Devlin însuși își face, alene, apariția după vreo jumătate de oră. E limpede, ne-a lăsat în mod deliberat să-l așteptăm, ca să se asigure că știm cine face jocurile. Arun că o privire sacului cu bani.

—Cât ai înăuntru? întrebă.

—Atât cât ne-am înțeles... cincizeci de mii.

Devlin se plimbă în sus și-n jos prin cameră, uitându-se la noi sceptic.

—Te-am verificat, profesore Westford.

Preț de o jumătate de secundă, Westford pare tulburat. Dar după o clipă reușește să-și mascheze nervozitatea. Eu am observat, dar nu știu dacă și Alex sau Devlin.

—Și ce-ai aflat? întrebă Westford.

—Păi tocmai asta e, că nu prea mare lucru. Fapt care mă face să presupun că ai niște conexiuni în sfera serviciilor secrete. Poate că n-ai venit până aici decât ca să îmi înscenezi mie ceva.

îmi vine să mă prăbușesc de râs. Profu' n-are niciun fel de legături cu serviciile secrete. Poate că-n epoca lui de glorie a fost soldat în trupele de operațiuni speciale, dar acum nu e decât tatăl Kiarei și-al lui Brandon. Ce Dumnezeu, doar se dă în vânt după Seara de Distracție în Familie.

—Singurele mele relații profesionale sunt cu colegii de la

catedra de psihologie a universității.

—Bun. Pentru că dacă aflu că ai vreo legătură cu poliția, tu și copiii ăștia doi o să regretați că m-ați cunoscut. Rodriguez m-a informat că i-ai lăsat soției un bilet, pentru siguranța voastră. Să știi că nu-mi plac amenințările, profesore. Acum deschide sacul.

Westford deschide sacul și scoate dinăuntru banii. Când Devlin e convins că sunt toți și nu au fost marcați, îmi ordonă să i-i dau.

—Mai avem o trebușoară de făcut, zice gesticulând spre mine. Tu și cu Rodriguez vă veți întâlni cu niște amici de-ai mei foarte importanți. În Mexic.

Cum? Nu se poate.

—Nu așa ne-am înțeles, zice Westford.

—Ei, asta e, am schimbat termenii înțelegerii, spune Devlin. Am banii, am arme, dețin puterea. În timp ce tu nu ai nimic.

În clipa aia, pământul începe să se zgâlțâie, de parc-ar fi cutremur.

—E un raid, se aude cineva strigând de dincolo de ușă.

Oamenii lui Devlin s-au împrăștiat care încotro, abandonând sarcina protejării șefului pentru a-și apăra propria piele.

Agenți DEA îmbrăcați în jachete albastre dau buzna în depozit, cu armele pregătite. Ne ordonă să ne culcăm cu toții la

pământ.

Devlin are întipărită pe chip o privire sălbatică, de om ne bun, în momentul când scoate un pistol de calibrul 45 de la brâu și-l țintește pe profesor.

—Nu! țip eu, apoi m-arunc în față, ca să-i smulg pistolul din mână.

Nu pot s-accept ca cineva să îl omoare pe Westford, chiar dacă asta ar însemna ca să ajung eu la morgă. Smulg pistolul și-n clipa următoare coapsa pare că mi-a luat foc. Sângele se prelinge de-a lungul piciorului și cade pe podeaua de ciment. Totul pare de domeniul fantasticului și mi-e și frică să mă uit în jos. Nu știu cât de gravă e rana, dar mă simt de parcă o mie de albine și-ar fi înfipt acele în coapsa mea. Alex se repede spre Devlin, care e însă mai rapid. Întoarce pistolul către fraatele meu și o panică cumplită mă cuprinde. Dau să mă agăț de Devlin ca să-l opresc, dar Westford mă trage la o parte și în momentul următor tipul cu părul alb năvălește în încăpere fluturând în mână un pistol Glock.

—Poliția! Lasă arma jos! ordonă el.

Ce naiba...

Într-o clipită, Devlin se întoarce și cei doi fac schimb de focuri. Îmi țin răsuflarea, apoi oftez ușurat când îl văd pe Devlin prăbușit la pământ și ținându-se cu mâinile de piept. Are ochii deschiși și sângele țâșnește din corpul lui și se împrăștie pe podea, sub el. Durerea năucitoare în fața perspectivei de a-i pierde pe Alex și pe Westford mă face să-mi țin ochii strâns

închiși.

Când îi deschid, îl văd cu coada ochiului pe Rodriguez, își ține pistolul îndreptat spre agentul sub acoperire cu părul alb. Pe care încerc să îl previn de pericol, dar, spre surpriza mea, Westford înșfacă arma lui Devlin și îl împușcă pe Rodriguez ca un veritabil trăgător de elită.

Latră apoi niște ordine celorlalți agenți DEA, după care mă cară, ajutat de Alex, afară din depozit.

—Lucrezi la DEA? îl întreb printre dinții încleștați, fiind că piciorul ăla blestemat mă ustură de parc-aș fi fost mușcat de însăși regina albinelor.

—Nu tocmai. Să zicem că mai am încă prieteni în funcții importante.

—Asta înseamnă c-o să-ți păstrezi cele cincizeci de bătrâne?

—Mda. Ceea ce presupun că-nseamnă că învoiala noastră a căzut. Nu mai trebuie să intri în armată sau la colegiu.

Doi asistenți de pe Salvare se reped spre noi cu o targă. Mă saltă pe ea, dar apuc să-l prind pe profesor de mână înainte ca tipii să mă ia de acolo.

—Ca să știi, am de gând să mă-nrolez.

—Bravo, sunt foarte mândru de tine. Dar de ce te-ai răzgândit?

Gem de durere, dar reușesc să-i arunc o jumătate de zâmbet.

—Kiara merită un iubit care să-i poată oferi mai mult de

cât un corp excitant și o față care i-ar face până și pe îngeri să plângă de invidie.

—Nu renunți niciodată la vanitatea ta prostească? mă întreabă Westford.

—Ba da.

Când fiica lui mă sărută, toată vanitatea mea zboară pe fereastră.

56

Kiara

Îl mângâi pe Carlos pe braț și-l las să-mi strângă mâna în timp ce-l așteptăm pe doctor să ne explice ce se întâmplă cu piciorul lui. Alex nu l-a părăsit nici el o clipă de când a fost transportat la spital și a rămas, stoic, la căpătâiul lui. E speriat și pare că se învinovățește pentru că nu a reușit să-și ferească fratele mai mic de rele. Dar totul e bine când se termină cu bine.

Tata a aflat că mama și fratele lui Carlos erau amenințați, așa că a aranjat, cu permisiunea lor, să fie aduși în Colorado. A promis c-o să-i ajute și să-și găsească un apartament de în chiriă, ceea ce-i grozav.

—Tata mi-a zis c-o să supraviețuiești, îmi spun lui Carlos în timp ce mă aplec și îl sărut pe frunte.

—O fi de bine ori de rău?

OK, Kiara, e momentul să mărturisești tot ce ai pe suflet, îmi zic. Acum ori niciodată. Mă apropii și îi șoptesc la ureche, ca să nu mă audă decât el:

—Am... am nevoie de tine, Carlos. Pentru totdeauna.

îmi ridic ochii. Privirile noastre se împletesc. Vreau ca scena asta să dureze veșnic. Îl doresc. Și mai mult decât atât, am cu adevărat nevoie de el. Avem nevoie unul de celălalt. Cu cât sunt mai aproape de Carlos, cu atât mai mult mă încarc de energia și puterea pe care o iradiază.

Simt că vrea să spună ceva pentru a umple tăcerea, așa cum face de obicei, dar se reține. Stăm în continuare ochi în ochi. Și de data asta n-o să-mi mai feresc privirea.

Întind încet o mână tremurătoare și îi ating mijlocul pieptului, pe deasupra tricoului, ca pentru a-i alina durerea. Răsufală acum mai tare și-i simt bătăile inimii sub palma mea.

Îmi prinde obrazul în căușul palmei și mă mângâie ușor cu degetul mare. Închid ochii și mă aplec spre mâna lui, topindu-mă în căldura ei.

—Ești periculoasă, zice.

—De ce?

—Pentru că mă faci să cred că imposibilul e posibil.

După operația lui Carlos, toată familia s-a adunat în jurul patului lui. La ușă se aude un ciocănit. Brittany se strecoară și o văitoare înăuntru.

—Mersi că m-ai sunat, Kiara, îmi zice.

Carlos mă rugase să o sun, chiar înainte de a intra în operație și după ce mă informase că Alex și Brittany se despărțiseră.

—Nicio problemă, spun eu. Mă bucur c-ai venit.

—Și eu mă bucur, intervine Carlos. Dar mă aflu sub efectul morfinei, așa că poate c-ar fi bine să-mi ceri să-ți dau asta în scris.

Alex dă să iasă, însă Carlos îl observă și izbucnește:

—Așteaptă, Alex.

Alex își drege glasul.

—Ce-i?

—Știi c-o să-mi regret mai târziu vorbele, dar nu se poate ca tu și cu Brittany să vă despărțiți.

—Am făcut-o deja, spune Alex, apoi se uită spre Brittany. Nu-i așa, Brit?

—Dacă așa vrei tu, Alex, zice ea frustrată.

—Nu. Nu eu am vrut. *Tu* ai vrut să ne despărțim. Să nu dai vina pe mine, spune el făcând un pas în față.

—Pentru că *tu* ai vrut să nu le spunem părinților mei despre relația noastră, nu *eu*. *Eu* vreau să strig în gura mare, ca toată lumea să afle că suntem împreună.

—Lui Alex îi e teamă, Brittany, zice Carlos.

—Teamă de ce?

Alex întinde mâna spre ea și-i dă o șuviță de păr blond pe după ureche.

—Ca părinții tăi să nu te convingă că meriți ceva mai bun.

—Alex, tu mă faci fericită, tu mă faci să muncesc mai mult.

Visez la viitorul nostru împreună și vreau cu disperare ca visele astea să se împlinescă. Ești o parte din mine, fie că vrei sau nu. Și nimeni nu poate schimba asta, crede-mă, zice Brittany ridicându-și ochii înlăcrimați spre el.

Alex îi cuprinde obrazul în palmă și-i șterge lacrimile. Are un nod în gât și, fără să rostească o vorbă, o trage spre el și nu-i mai dă drumul.

O jumătate de oră mai târziu, Alex, Brittany și cu părinții mei dispar la cantina spitalului. Tuck intră în salon cu o vază mare plină cu garoafe de un roz aprins de care e legat un balon pe care scrie cincizeci la sut dintre chirurgi

AU ABSOLVIT FACULTATEA ÎN A DOUA JUMĂTATE A CLASAMENTULUI —
SPER CĂ OPERAȚIA TA A DECURS BINE!

—Salut, *amigo!* zice el.

—Of, la naiba, exclamă Carlos prefăcându-se exasperat.

îmi face plăcere să constat că nu și-a pierdut spiritul de luptă după cele întâmplate azi.

—Cine te-a invitat aici?

Tuck așază vaza pe pervazul ferestrei și zâmbește larg.

—Zău așa, Carlos. Nu mai fi atât de morocănos. Am venit ca să te înveselesc.

—Și cum ai de gând să faci asta? Aducându-mi flori roz? zice Carlos gesticulând spre vază.

—De fapt, florile sunt pentru Kiara, pentru că ea e nevoită să te suporte.

Tuck desface balonul și leagă sfoara de bara patului de spital.

—Consideră-mă striperul tău... vreau să zic voluntarul⁵⁶ autoînsărcinat cu îngrijirea ta.

Carlos clatină din cap.

—Kiara, spune-mi că tembelu' ăsta nu s-a oferit să-mi prezinte un număr de striptease.

—Fii cuminte, îl potolesc eu. Tuck a bătut tot dumul până aici pentru că-și face griji din pricina ta.

—Să zicem că m-ai cucerit, *amigo*, admite Tuck, apoi își dă pletele de pe față. În plus, dacă nu te-aș avea pe tine ca să te zăpăcesc de cap, viața mea nu ar mai fi aceeași. N-ai încotro, trebuie să recunoști... noi doi ne completăm reciproc.

—Ești *loco*.

—Iar tu un homofob, dar sub îndrumarea Kiarei și a mea ai șansa de a deveni o ființă omenească cumsecade și tolerantă.

Mobilul lui Tuck sună. îl scoate din buzunar și ne anunță:

—E Jake. Mă-ntorc imediat.

Dispare pe hol, lăsându-ne pe Carlos și pe mine singuri. Mă rog, nu tocmai singuri, pentru că Brandon stă așezat pe un scaun într-un colț, complet absorbit de unul din jocurile lui

56 Joc de cuvinte intraductibil bazat pe apropierea ortografică și fone tică dintre *stripper* și *candy striper* — persoană care face muncă voluntară în spitale

video.

Carlos mă prinde de încheietura mâinii și mă trage pe pat, lângă el.

—Înainte de ziua de azi mă hotărâsem să plec din Colorado, îmi mărturisește. Mă gândisem c-ar fi mai bine să nu mai fiu o povară pentru părinții tăi sau pentru Alex.

—Și acum? îl întreb eu tulburată, pentru că am nevoie să-l aud spunând că vrea să rămână aici pentru totdeauna.

—Nu mai pot să plec. Ți-a spus tatăl tău că mama și cu Luis vin încoace?

—Da.

—Dar asta nu e singurul motiv pentru care vreau să rămân aici, *chica*. Nu pot să te părăsesc, la fel cum nu pot să părăsesc patul ăsta de spital acum, cu piciorul meu rănit. Așa că mă gândeam... dacă să le spunem părinților tăi acum sau mai târziu.

—Ce să le spunem? întreb eu făcând ochii mari.

Mă sărută ușor, apoi anunță cu mândrie:

—Că suntem într-o relație serioasă, sinceră și monogamă.

—Suntem?

—*Si*. Iar când o să ies din spital o să-ți repar portiera mașinii.

—Nu dacă o repar eu prima.

Își mușcă buza de jos și se uită la mine ca și cum l-aș fi excitat.

—Detectez cumva o umbră de provocare în vocea ta, *chica*?

îi iau mâna și-mi împletesc degetele cu ale lui.

Mă trage mai aproape.

—Nu numai ție îți plac provocările, zice. Și ca să știi pe viitor, ador fursecurile cu glazură dublă de ciocolată servite calde și moi în mijloc... și fără magneți lipiți de ele.

—Și mie tot așa îmi plac. Să mă anunți când ai de gând să-mi pregătești o porție.

Râde și își apleacă spre mine capul.

—Acum o să vă sărutați franțuzește? o trântește Bran don.

—Îhî. Așa că-nchide ochii, zice Carlos, apoi trage pătura peste noi ca să ne asigure un minim de intimitate. N-o să te mai părăsesc niciodată, îmi șoptește cu buzele lipite de gura mea.

—Bine. Pentru că n-am să te las să mă părăsești niciodată, răspund lăsându-mă ușor pe spate. Și promit că nici eu n-am să te părăsesc. O să ții minte, da?

—Da.

—Deci să înțeleg că asta înseamnă că de acum încolo o să faci ascensiuni montane cu mine?

—O să fac orice vrei tu, Kiara. Nu mi-ai citit biletul pe care ți l-am pus în dulapul din vestiar? Sunt al tău.

—Și eu a ta. Pe vecie.

Epilog

DUPĂ DOUĂZECI ȘI ȘASE DE ANI

Carlos Fuentes stă 0i o urmăre0te cu privirea pe femeia cu care e căsătorit de douăzeci de ani 0i care strânge acum chitanșele adunate peste zi. Afacerea cu atelierul auto McConnell, pe care îl cumpăraseră la întoarcerea lui din armată, merge bine. Se descurcaseră rezonabil chiar 0i în perioadele de criză. Soșia lui preșuise dintotdeauna lucrurile simple, chiar 0i atunci când 0i putuseră permite mai mult. La naiba, căpăratul pe munte până la Dom o făcea pe Kiara să zâmbească mai mult decât orice pe lume 0i ascensiunea aceasta devenise cu timpul pentru ei un ritual săptămânal.

Cât privește schiul sau snowboardingul, asta era cu totul altceva. Carlos îi ducea pe Kiara și pe copii în stașionile montane în sezonul de iarnă, dar o privea pe Kiara de la distanșă cum le învășta pe cele trei fiice ale lor mai întâi să schieze, și apoi să se dea cu planșă. Fetelor le plăcea la nebunie când Luis le însoșea, pentru că el era singurul dintre frașii Fuentes

suficient de nebun pentru a se lua la întrecere cu ele pe părți
ile dificile, clasificate sub denumirea de diamant negru.

Carlos își șterge mâinile pe o cârpă; s-a murdărit după ce a
schimbat uleiul la mașina vechiului său amic Ram.

— Kiara, trebuie să stăm de vorbă despre puștiul ăsta pe
care taică-tău m-a obligat să-l iau la noi în casă.

—Nu e un copil rău, zice Kiara uitându-se în sus spre so
țul ei și aruncându-i un zâmbet liniștitor. Are nevoie doar
de puțină îndrumare și de un cămin. îmi amintește într-un
fel de tine.

—Glumești? Ai observat câte piercinguri are delincven
tul ăsta? Pun pariu că și-a făcut găuri și în locuri de care pre
fer să n-am habar.

Exact în clipa aceea fiica lor cea mare, Cecilia, apare cu
mașina în fața garajului și cu delincventul așezat pe scaunul de
lângă ea.

—Are părul prea lung. Arată ca o *chica* bărboasă, mormă
ie Carlos.

—Șșt, îl dojenește soția.

—Pe unde ați umblat? îi întreabă acuzator Carlos pe cei doi
elevi din primul an de liceu care sar în același timp din
mașină.

Niciunul din ei nu catadicsește să-i răspundă.

—Dylan, vino cu mine. Trebuie să discutăm ca de la bă
bat la bărbat.

Îl surprinde pe delincvent dându-și ochii peste cap dar urmându-l spre biroul privat din capătul atelierului auto. Carlos închide ușa și se așază pe scaunul din spatele mesei de scris, făcându-i semn lui Dylan să ia loc pe scaunul pentru vizitatori, aflat vizavi de el.

—Stai deja de o săptămână la noi, dar am fost atât de ocupat cu treburile la atelier că n-am avut timp să te pun la curent cu regulile casei.

—Ascultă, bătrâne, zice puștiul alene, apoi se dă pe spate și își cocoață pantofii murdari pe biroul lui Carlos. Eu nu respect niciun fel de reguli.

Bătrâne? Nu respectă niciun fel de reguli? La naiba, puștiu lui ăstuia i-ar prinde bine o bătaie zdravănă. Cu toate că, sin cer vorbind, Carlos vede în el ceva din vechiul său fel de a fi, rebel. Dick fusese cel mai bun surogat de tată pe care și l-ar fi putut dori atunci când se stabilise, cu ani în urmă, în Colorado... Ce Dumnezeu, doar îi spusese profesorului „tată” chiar de dinainte de a se însura cu Kiara și nici nu-și putea imagina ce turnură ar fi putut să ia viața lui dac-ar fi fost lipsit de sfaturile lui Westford.

Împinge picioarele lui Dylan jos de pe birou și-și amintește de momentul când tatăl Kiarei îi servise o prelegere foarte similară cu cea pe care are și el acum de gând s-o țină.

—*Uno*, fără droguri și alcool. *Dos*, fără obscenități. Am trei fete și-o soție și nu vreau să aud cuvinte vulgare în casă. *Tres*, stingerea se dă în timpul săptămânii la zece și

jumătate și în weekenduri la miezul nopții. *Cuatro*, îți vei face singur curat în cameră și vei ajuta la treburile gospodărești ori de câte ori vei fi rugat, la fel ca și copiii noștri. *Cinco*, ai voie să te uiți la televizor numai după ce-ți termini temele. *Seis* —

Nu-și mai amintește care era regula numărul șase a socru lui său, dar nu contează. Are el propriile lui reguli, pe care vrea să i le împărtășească delincventului cât mai limpede cu putință.

—Nici nu se pune problema să ieși la întâlniri cu Cecilia, așa că nu te obosi să te gândești la asta. Ai vreo nelămurire?

—Mda, una singură, zice delincventul aplecându-se în față și uitându-se direct în ochii lui cu o privire obraznică și compătimitoare. Ce se întâmplă dacă încalc vreuna din regulile astea tâmpite ale tale?

1^a mama ce mai face? (lb. spaniolă).

1 Dumnezeule (lb. spaniolă).

2 Ce mai tipă — ce tupeu pe tine (lb. spaniolă).

1 Fel de mâncare mexican constând dintr-o lipie din făină de grâu înfăurată complet în jurul umpluturii formate din fasole și carne, la care se adaugă uneori și orez, frunze de salată, avocado, brânză etc.

1 Joc de cuvinte — *hospitali-tea* (*tea* — ceai) se pronunță la fel și *hospitality* — ospitalitate.

2 Alex e un tip la locul lui (lb. spaniolă).

1 Specie de ardei, nu foarte iute, originară din statul mexican Pueblo, de unde și numele.

1 Pederăștii supremi.

1 Comedie romantică din 1961, o adaptare liberă a nuvelei cu același nume a lui Truman Capote.